

ရှင်မိလာ

နေ့ညိုသံစဉ်

Than myint Aung 2006

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆၄၉၀၅၁၂

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၅၅၀၆၀၁

မျက်နှာဖုံးပန်းသို့ သန်းမြင့်အောင်
 ကွန်ပျူတာ လင်းဦးတာရာမီဒီယာ
 အတွင်းဖလင် ရဲဌေး
 ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်စိုးမင်း
 လင်းဦးတာရာစာပေ
 အမှတ် ၇၄၊ အနော်ရထာလမ်း
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ ဦးတော်မင်း
Wizard Offset
 အမှတ် ၁၉၈ (မြေညီထပ်)
 ၃၃ လမ်း (အထက်)
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ပုံနှိပ်ခြင်း ပထမအကြိမ်
 ဇန်နဝါရီ ၂၀၀၆ ခုနှစ်။
 အုပ်စု ၅၀၀

တန်ဖိုး ၆၀၀ ကျပ်

လင်းဦးစာအုပ်

လင်းဦးစာအုပ်အုပ်ထုတ်ဝေရေး

အမှတ် ၁၂၊ ဒုတိယထပ်(ဝဲ)

အနော်ရထာလမ်း နှင့် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းထောင့်

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၇၂၃၅၅၂

နေ့ညှိသံစဉ်
ရှင်မိယာ

“ပင်လယ်ရေမှညတစ်ညအကြောင်း
ပြောပြပေးခဲ့သော
နေညိုညို.....”

“အရဲခုံဆုံးဝန်ခံမလို့
ချစ်ခြင်းပေးတာကို
လှည့်စားမှုနဲ့
ငါ.....”

(၁)

လင်းရေ... မောင် ပင်လယ်ရေကို ရောက်ပြန်ပြီ။ ဒီတစ်
ခါတော့ လင်းမပါတော့ဘူးပေါ့။ လင်းအစား မောင်ရဲ့ဝတ်မှုန်က
ကမ်းစပ်မှာ လမ်းလျှောက်နေတယ်။ လင်းအစားလို့ မောင်သုံးမိတာ
မှားသွားတယ် လင်း။ လင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုမှ မတူနိုင်ပါ
ဘူး။ အဲဒီလိုသုံးတာ လင်းသိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဝတ်မှုန်
ကတော့ စိတ်ဆိုးလွန်းလို့ သေသွားလိမ့်မယ် လင်းရယ်။

မောင် အခု လင်းကို သတိရနေတယ် လင်း။

ဝတ်မှုန်နဲ့ မောင် ညနေက ကမ်းစပ်သဲပြင်ပေါ်မှာ လမ်း
လျှောက်မိတော့ လင်းနဲ့မောင် ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်ခုမှာ အတူရှိ
ခဲ့ဖူးကြတဲ့ ညနေတစ်ခုကို သတိရမိတယ်။

အဲဒီတုန်းက လင်းကို မောင် စပြီးချစ်မိခါစ အချိန်တွေပေါ့။
လင်းကတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ 'လင်း မရိပ်မိခဲ့ဘူး... 'လို့
တဖွဖွပြောတတ်တာကို မောင်မှတ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လင်း... မောင်
တို့ ချစ်ခဲ့ကြတာပဲ။ အဲဒီက စတယ်ထင်ပါတယ်။ လင်းကို မောင်

မရရအောင် ချဉ်းကပ်မိတယ်။ ကြိုးစားမိတယ်။ ပြီးတော့ . . . သိပ် အံ့ဩဖို့ကောင်းတာပဲ။ ဘယ်သူမှမရတဲ့ လင်းရဲ့ အချစ်ကို မောင်က ရခဲ့တယ်။

လင်းက မောင့်အချစ်ကို လက်ခံခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီအချိန် မှာ မောင် ဘယ်လောက်ပျော်ခဲ့လဲ၊ လင်း ရိပ်မိတယ်မဟုတ်လား။ လင်းကတော့ မောင့်ကို မချစ်ခဲ့သေးဘူးနော်။ ပြီးတော့ လင်းက တော်တော်လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်းနိုင်လှတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ 'မောင့် ကို မချစ်ဘဲ အဖြေပေးသတဲ့ . . . '။ မောင်ကလည်း ထူးဆန်းတာပါ ပဲ။ မချစ်ဘဲ အဖြေပေးတဲ့ လင်းကိုမှ ရင်ထဲမှာ စွဲစွဲနစ်နစ်ချစ်မိတယ်။ လင်းက ပြောသေးတယ်။ 'ကိုယ်ချစ်ကို မရှာချင်တော့လို့ မောင့် အချစ်ကို လက်ခံခဲ့တာ' ဆိုပဲ။ 'မောင်က အရမ်းအလိုလိုက်တာကို သဘောကျတတ်တဲ့ လင်း။ သူ့ကို ဂရုစိုက်ရင် ကလေးတစ်ယောက် လို ပျော်ရှာတဲ့ လင်း။ 'ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မယုံဘူးလို့' သူ့ကိုယ်သူ သူ့ရဲကောင်းမကြီးလို့ ကြွေးကြော်ကြီးဝါးတတ်တဲ့ လင်းက 'မောင့်ကို တော့ယုံတယ်' တဲ့။

မောင်ကတော့ လင်းကို လွမ်းနေတယ် လင်း။ ဝတ်မှုန်နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ဘန်ဂလိုထဲမှာ အိပ်ကြပြီ။ မောင် ဘယ် သူမှမသိအောင် အခန်းတံခါးကိုတောင် သတိထားပြီး အသံမထွက် အောင် သော့ခတ်ခဲ့ရတယ်။ ဟိုဘက်အခန်းက ဝတ်မှုန်ရဲ့သူငယ် ချင်း ကောင်လေးတွေကြားသွားရင် ထလိုက်လာကြမှာစိုးလို့။ မောင် က လင်းကို လွမ်းချင်တာကိုး။ ပင်လယ်ကြီးကိုကြည့်ရင်း မောင် တစ်ယောက်တည်း လင်းအကြောင်း တွေးချင်တာ။ မောင့်ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာနဲ့။ လင်းတို့နဲ့လာတုန်းက ဘင်္ဂလားပင်လယ်ကြီးက အ ခုလို မောင့်ကို မပြုစားနိုင်သေးပါဘူး။

မောင် မှတ်မိသေးတယ်။ လင်းနဲ့မောင် ခွားလှည်းစီးကြ တုန်းကပေါ့။ အဲဒီညနေမှာ လင်းက ပင်လယ်ထဲကိုမဆင်းဘူးတဲ့။

လင်းရဲ့သူငယ်ချင်း တာရာက ရေထဲဆင်းသွားပြီး အဖော်တွေနဲ့ ရေဆော့လို့။ လင်းတစ်ယောက်တည်း မလှမ်းမကမ်း ကမ်းစပ်က အုန်းသားပြတ်တွေပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လင်းဘေးနားက ဖြတ်သွားတဲ့သူတွေက ပင်လယ်ထဲ မဆင်းဘူးလား ဆိုတော့ လင်းက ပြုံးပြီးခေါင်းခါပြတယ်။ နေရောင် စူးစူးရဲ့ရဲ့တွေက လင်းရဲ့ကိုယ်လုံးသေးသေးလေးပေါ်ကို မညှာမတာ တောက်တောက်ပပ ကျိန်းစပ်နေအောင် လွှမ်းခြုံလို့။ မောင်ကြာ ကြာကြည့်မနေနိုင်တော့ဘူး။ လင်းဘေးနားကို မောင် ရောက်သွားတော့ လင်းကမော့ကြည့်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ လင်းက အရင်ဦးအောင် မောင့်ကိုမေးတယ်နော်။

‘နေညို ရေထဲမဆင်းဘူးလား’ တဲ့။

မောင့်ခြေထောက်က မနက်ရေဆော့တုန်းက ကြွက်တက်ထားလို့ နာနေတာလေ။ ပြီးတော့ လင်းမှ ပင်လယ်ထဲမဆင်းဘဲ။ လင်းသာ ပင်လယ်ထဲ ဆင်းရင်တော့ မောင်ဆင်းမိမှာပေါ့။ ရေမကူးတတ်ဘဲ ရေနက်ထဲမှာ လှိုင်းစီးချင်တတ်တဲ့ လင်းကို မောင် စိတ်မချနိုင်ပါဘူး။

‘လင်းကရော ... ဘာလို့ ရေမချိုးတာလဲ’ ဆိုတော့ ‘နမ္မောလို့’ တဲ့။

‘ရေထဲဆင်းပစ်ရမှာ နမ္မောစရာကြီး။ အဲဒါကြောင့် ကမ်းခြေမှာလမ်းလျှောက်မလို့’

အဲဒီကတည်းက လင်းဟာ ဝတ်မှုန်နဲ့ မတူဘူး။ စိတ်သိပ်နုတဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ မောင် ရိပ်မိခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်။ လင်းကို နေရောင်တွေထဲမှာ မမြင်ရက်လို့ နေကိုကွယ်ပြီး လင်းဘေးနားမှာ မောင် ရပ်နေခဲ့တာပေါ့။

မျက်နှာရှူတည်တည်နဲ့ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ လက်နှစ်ဖက်တင်းတင်းပိုက်ရင်း ပင်လယ်ကြီးကို တည့်တည့်ကြည့်နေတဲ့

ကောင်ကလေးကို လင်း ဘာမှမပြောတော့ဘူးလေ။

လင်းက တော်တော်လည်းရယ်ရတယ်။ တစ်ခါတလေ သိပ် တုံးတာပဲ။ သူ့ကို နေရောင်မထိစေချင်လို့ ကာရပ်ပေးထားတာ မရိပ်မိဘဲ သူက တစ်ပြန်ကြီး မောင်မသိအောင် မောင့်အရိပ်မှာ ကိုယ်လေးရိုပြီး ခိုလို့။

အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအဆုံး ပင်လယ်ရေမျက်နှာ ပြင်အနားသတ်မှာ အနီရောင်နေလုံးကြီးက မေးတင်လုလု။ နေရောင် တွေလျော့လျော့လာတဲ့ အချိန်ရောက်တော့ လင်းက ထရပ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘေးနားမှာ မောင်တစ်ယောက်လုံးရိုလျက်နဲ့ ဘာမှမပြောဘဲ ပင်လယ်ဘက်ကို ဆင်းသွားတယ်။ မထူးတော့ဘူး လင်းရယ်။ ရိပ်မိရင်လည်း ရိပ်မိစေတော့ဆိုပြီး လင်းနောက်က မောင် လိုက်လာခဲ့တယ်။

'လင်းက တာရာကို ရေထဲကစောစောတက်ဖို့ မှာနေတယ်။

ပြီးတော့ ကမ်းခြေမှာလမ်းသွားလျှောက်မယ်' တဲ့။

'နင် တစ်ယောက်တည်းလား'

လို့ တာရာက မေးတော့ လင်းမှာ 'ခပ်တည်တည်ပဲ ...

'ကမ်းခြေမှာ လူတွေအများကြီး' တဲ့။

တာရာက လင်းနောက်က ပါလာတဲ့ မောင့်ကို ရယ်ပြရင်း

'နေညို့ကို အဖော်ခေါ်သွားပေါ့' တဲ့။

လင်းရဲ့သူငယ်ချင်းက လင်းလို မတုံးဘူး လင်းရဲ့။ မောင့် အရိပ်အကဲကို ကောင်းကောင်းကြီးခတ်မိတယ်။ လင်းကတော့ မောင့်ကို အသိအမှတ်ပြုသလို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ လင်းနဲ့မောင် အတူတူလမ်း လျှောက်ကြတယ်ပေါ့ လင်းရယ်။ အဲဒီက တည်းက မောင်သတိထားမိတယ်။ လင်းကတစ်မျိုးပဲ ...။ လင်းရဲ့မျက်လုံးတွေက ကမ်းခြေတစ်လျှောက်က လူတွေဆီမှာ။ ဒါပေမဲ့ လင်းရဲ့အာရုံက လူတွေပေါ်မှာမရှိတာ မော့သိတာပေါ့။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မေ့ထားချင်တဲ့ မျက်လုံးတွေ၊ ပြီးတော့
လင်းရဲ့ အာရုံ၊ ပင်လယ်ရဲ့ညှို့စားမှုကို ခံနေရတဲ့ အာရုံ၊ လှိုင်းတွေ
နဲ့ တစ်သားတည်းကျတဲ့အထိ ပင်လယ်နို့နီးကပ်ချင်နေတဲ့ လင်း
ရဲ့ အတွေး၊ မောင် ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး လင်းရယ်။ လင်းကို
ပိုပိုချစ်သွားမိတယ်။ လင်းကတော့ မောင်ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိခဲ့
ဘူးပေါ့။ လင်း စိတ်မဝင်စားဘူးလေ။ လင်းဟာ ကိုယ်တိုင်တောင်မှ
ခြေထောက်နဲ့ ကမ်းခြေ ထိမထိ သိရဲ့လားမသိ။ လင်း ဝတ်ထားတဲ့
ဂါဝန်ရှည် လေမှာတဖျပ်ဖျပ်လွင့်သလို လင်းရဲ့စိတ်တွေ လွင့်နေ
လိုက်တာ ...။

လင်းဝတ်ထားတဲ့ ဂါဝန်ရှည်က အဝါရောင်ရင့်ရင့်၊ နုနွင်း
ရောင်လည်းမရောက်ဘဲ လင်းနဲ့လိုက်တဲ့ ပီတောက်ခြောက်ရောင်။
လင်းအသားက ဖြူတယ်လို့ ပြောနိုင်ပေမယ့် တကယ်တမ်းက မဖြူ။
မညို၊ အသားဝါလေး။ လင်းက အဝါရောင်ဝတ်ရင် လှတယ်။ ဝါပြီး
ညက်နေတဲ့အသားနဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုကြည့်လိုက်ရင် လင်းအကြည့်
တွေက ဝေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ သိမ်းကြိုး ခြုံကြည့်လိုက်သလို
လင်းရဲ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ခပ်ဝေဝေ အကြည့်တွေနဲ့လိုက်တယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ လင်းစိတ်ဝင်စားလို့ စူးစမ်းချင်တဲ့ကိစ္စတွေကို
တအားသိချင်လာတဲ့အခါ တစ်ဖက်လူရဲ့ မျက်လုံးတွေကနေ တစ်
ဆင့် စိတ်အတွေးတို့ရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံး နှလုံးအိမ်အထိ ထွင်းဖောက်
မြင်နိုင်သလို အကြည့်စူးစူးတွေနဲ့ လင်းစိုက်ကြည့်တတ်တယ်။

အဲဒီ အကြည့်တွေ၊ အဲဒီမျက်လုံးတွေကို မောင်ရင်ခုန်တယ်
လင်း။ အဲဒါကြောင့် လင်းနဲ့မျက်လုံးချင်း ဆိုင်ကြည့်ဖို့ မောင်မရဲခဲ့
ဘူး။ လင်းနဲ့ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး လျှောက်လာခဲ့ပေမယ့် လင်းကို
မကြည့်ရဲလို့ ပင်လယ်ကြီးဆီကိုပဲ အကြည့်ပို့ထားရတယ်။ တစ်ချက်
တစ်ချက်မှာ အရမ်းကြည့်ချင်လာလို့ ခြေလှမ်း တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းစာ
နောက်ချန်နေခဲ့တဲ့အခါ လင်းက မောင့်ဘက် ငဲ့ကြည့်စောင့်ဆိုင်

တတ်တယ်။

လင်းရယ် ...။ လင်းက တကယ့်ကလေးလေးပဲ။ ခြေဖဝါးနဲ့ သဲတွေထိချင်လို့ဆိုပြီး စီးထားတဲ့ဖိနပ်ကိုချွတ်ပြီး လက်ကကိုင်တယ်။ မောင့်ကိုတောင်လှည့်ပြီး အဖော်စပ်လိုက်သေးတယ်။

'အဲလို လျှောက်ကြည့်ပါလား။ အရမ်းကောင်းတယ်' တဲ့။

မောင်ကတော့ လိုက်မလုပ်ပါဘူး။ လင်း လုပ်သမျှပဲ ကြည့်နေလိုက်တာပေါ့။ ခဏနေတော့ လင်းက ခြေထောက်တွေ အရမ်းအေးတယ်ဆိုပြီး ဖိနပ်ပြန်စီးပါရော ...။

အဲဒီ ခဏမှာပဲ နွားလှည်းတစ်စီးက မောင်တို့ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်လာတယ်။ အချိန်စေ့သွားပုံရတဲ့ ကောင်ကလေးတွေ အဖွဲ့က ဝရန်းသုန်းကား ရယ်မောဆင်းသွားကြတော့ ငှားသူမရှိသေးတဲ့ နွားလှည်းကိုကြည့်ရင်း လင်းက 'နွားလှည်းစီးမယ်' တဲ့။

မောင့်ကို အဖော်စပ်တာလား။ ခွင့်တောင်းတာလား။ ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ တောင်းဆိုတာလား ဘယ်လိုမှမသိနိုင်တဲ့ မျက်လုံးလေးတွေနဲ့ ပြုံးပြုံးလေး ပြောတယ်။ ပြီးတော့ မောင်ဘာမှ မဖြေရသေးခင်ဘဲ လင်းက နွားလှည်းမောင်းသူကို ကမ်းခြေတစ်ပတ်အတွက် ဈေးမေးပြီးပြီ။ နွားလှည်းနောက်စွန်းမှာ ခြေထောက်ချလို့ သွက်သွက်လက်လက် တက်ထိုင်ပြီးပြီ။ အဲဒါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ချင်တတ်တဲ့ လင်းပိုင်ဆိုင်တဲ့ စိတ်ဝင်စားဖွယ် အပြုအမူများစွာထဲက တစ်ခုထင်ပါရဲ့။

တစ်လျှောက်လုံး စကားနည်းနေခဲ့ပြီးတဲ့ လင်းက လှည်းပေါ် ရောက်ရောက်ချင်းပဲ မောင့်ကိုပြောတယ်။ မောင်နဲ့အတူ လမ်းလျှောက်မိတာ ကံကောင်းသတဲ့။ ကမ်းခြေမှာ တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ပုံပေမယ့် နွားလှည်းတော့ တစ်ယောက်တည်း မစီးရဲဘူးတဲ့လေ။

ပြီးတော့ လင်းက မောင့်ကိုမေ့ပြန်တာပါပဲ။ ပင်လယ်

ကိုငေး၊ ကမ်းခြေက လူတွေကိုငေး၊ သဲသောင်ကိုငေး ... နဲ့။

လင်းနဲ့မောင်ဟာ နွားလှည်းနောက်စွန်းမှာ နှစ်ယောက်
အတူ ခြေထောက်တွေ တွဲလောင်းချထိုင်လာကြပေမယ့် စကား
မပြောခဲ့ကြဘူး။ မောင်က လင်းကို ပင်လယ်ကြီးထက်လည်း ပိုစိတ်
ဝင်စားတယ်။ ကမ်းခြေကလူတွေထက်လည်း ပိုစိတ်ဝင်စားတယ်။
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးထက် လင်းကို ပိုစိတ်ဝင်စားတဲ့သူမို့ လင်း
မသိရအောင် လင်းရဲ့အရိပ်ကိုတောင် တိတ်တိတ်ခိုးပြီး ငေးရတယ်။
ပြီးတော့ လင်းရဲ့အလှကို ပိုပိုပြီးတော့ မောင်သိလာတယ်။ မောင့်
ရင်ထဲက အချစ်စိတ်ကိုလည်း လင်းသိအောင် ပြချင်လာတယ်။
အဲဒါကြောင့် မောင်သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုမိတယ်။ နောက်တော့ မောင်
တို့ ချစ်သူဖြစ်စရက်တွေမှာ လင်းကို သီချင်းဆိုပြီး ချောသိပ်ရတိုင်း
လင်းအကြိုက်ဆုံးဖြစ်လာမယ့် သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ပေါ့။

'မယ်မဒီလေးလား မှတ်မိတယ် ... သူကကွယ် ... သိပ်
ချော ... သိပ်လှတယ်၊ ကေသာလေးက ပီတုန်းရောင်ခြယ် ...
လှနိုင်ရက်တယ် ... ကာရန်လေးရယ် ... '

... ဆိုတဲ့ မျိုးကျော့မြိုင်ရဲ့ 'ကာရန်လေး' လေ။ □

(၂)

ပင်လယ်ရဲ့ ညက တသုန်သုန်တိုက်ခတ်နေတဲ့ လေဒဏ်
ကြောင့် အေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်စေတယ်။ လင်းက အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီ ခပ်
ထူထူလေးတစ်ထည်ကို ဝတ်ထားတယ်။ လင်းရဲ့ သူငယ်ချင်း သော်
တာရာကတော့ သူ့ရဲ့ ရှည်လျားပြီး ထူထဲလှတဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို
ဘီးတစ်ချောင်းနဲ့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်းရင်း အုန်းသားကုလား
ထိုင်မှာ ပျင်းရိငြိမ်သက်လို့။ သော်တာရာက ...

‘သီချင်းဆိုပါလား နေညိုရယ် ... ပျင်းစရာကြီး’

‘မလင်းကို ဆိုခိုင်းပါလား။ ကျွန်တော် ဂီတာသွားငှားပေး
မယ်’

‘ဟေ့ကောင်၊ မင်းက ဂီတာတီးတတ်လို့လား’

အဲဒါ ဥက္ကာဆွေပဲ။ အမြဲတမ်း နေညိုကို ဂီတာမတီးတတ်
တာ တစ်ခုတည်းနဲ့ နှိပ်ကွပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့သူပေါ့။

‘နေညိုက ဂီတာမတီးတတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်တယ် မတီးတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ဥက္ကာတီး
လိမ့်မယ်’

ခဏနေတော့ နေညိုကလက်ထဲမှာ ဂီတာတစ်လက် သီချင်းစာအုပ်တစ်ထပ်ကြီးနဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်။

လင်းက သီချင်းစာအုပ်တွေကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဖွင့်ဖတ်တယ်။ သော်တာရာကတော့ ဘယ်သူ့ဆီက သီချင်းသံ စကြားရမလဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ပုံပဲ။

မောင် အဲဒီညမှ သိရတယ်။ လင်းက တကယ်ကို သီချင်းဆိုကောင်းတာပဲ။ စကားပြောရင် အစီးအဆင်း အနိမ့်အမြင့်တွေနဲ့ နားထောင်ကောင်းလှတဲ့ လင်းအသံက သီချင်းအလိုက်မှာလည်း ကာရန်မိစ္ဆာ စီးဆင်းစေပြန်တယ်။

'ကဲ ... တွေ့ပြီမဟုတ်လား။ မလင်းက သီချင်းဆိုသိပ်ကောင်းပါတယ်ဆိုတာ'

လင်းက သူ့ရဲ့အရည်အချင်းတွေကို အဲဒီလို ထပ်မံအတည်ပြုတော့ ရှက်နေရဲ့။ သော်တာရာကလည်း မောင်တို့နှစ်ယောက်နဲ့အတူ သီချင်းတွေ လိုက်ညည်းတယ်။ ပင်လယ်ရဲ့ ညက ပျော်စရာကောင်းတယ် လင်း။ လင်းရဲ့ မျက်လုံးညိုညိုလေးတွေက ပင်လယ်ညကို အသက်ဝင်စေတယ်။

* * *

ပင်လယ်ရဲ့ ပထမဆုံးနံနက်မှာတော့ လင်းက အပြာရောင် ဂျင်းဝတ်စုံနဲ့ မြူးကြွသွက်လက်နေခဲ့တယ်။

'ပင်လယ်က ညနေချိန်မှ ပိုလှတာနော်'

ခဲရောင်ဖွေးဖွေးထနေတဲ့ နံနက် ၆ နာရီရဲ့ပင်လယ်ကို လင်းက ဝေဖန်တယ်။

'နေမှ မထွက်သေးတာ မလင်းရဲ့။ နေရောင်မရှိတော့ ရေပြင်က အဖြူဘက်သန်းနေတာပေါ့'

'နေညို၊ ဘယ်အချိန်ကတည်းက အိပ်ရာကနိုးတာလဲ'

'ကြာလှပြီ၊ မနက်လေးနာရီလောက်ကတည်းက ထတာ။

ကျွန်တော် ပင်လယ်ဘက်ဆင်းလာတော့ အလင်းရောင်တောင် မ
လာသေးဘူး'

'နေညိုက ငါတို့ကိုတောင်လာမနီးဘူးနော် လင်း'

'မတာရာတို့မှ မှာမထားတာ၊ မှာထားရင် အခန်းတံခါးလာ
ခေါက်မှာပေါ့'

သော်တာရာက လင်းဘက်လှည့်ပြီး လင်းကို ဓာတ်ပုံရိုက်
ပေးဖို့ အတင်းပူဆာပြန်တယ်။

'နေညိုတို့၊ ဥက္ကာတို့ကို ရိုက်ခိုင်းဟာ။ ငါ့ချည်းပဲ နင့်ကို
ရိုက်ပေးရတာ၊ သူ့ကျတော့ ငါ့ကို လှလှလေးရိုက်ပေးတတ်တာမ
ဟုတ်ဘူး'

'လာပါ လင်းရဲ့၊ အဲဒီကောင်လေးတွေက စိတ်ရှည်ကြတာမ
ဟုတ်ဘူး'

အဲဒီလိုနဲ့ လင်းက စုစုအောင်အောင်နဲ့ပဲ သူ့သူငယ်ချင်း
နောက် ပါသွားပြန်ရော။ ခဏနေတော့ လင်းတို့ကျောင်းက သူငယ်
ချင်းတွေ တစ်ဖွဲ့ကြီးက group photo ရိုက်ဖို့ဆိုပြီး လိုက်ခေါ်ကြ
တယ်။ ကမ်းခြေမှာ ခုံရှည်ကြီးတွေခင်းပြီး ကျွေးတဲ့ breakfast က
နန်းကြီးသုပ်နဲ့ လက်ဖက်ရည် တဲ့။

အဲဒီမနက်မှာ သော်တာရာက သဲဖြူကျွန်းကိုသွားချင်
သတဲ့။ သဲဖြူကျွန်းအသွားအပြန် တစ်ယောက်ငါးရာဆိုတဲ့ သမ္ဗန်
တွေကလည်း ဘန်ဂလိုတွေရှေ့အထိ ခရီးသည်လာခေါ်နေတော့
လင်းရဲ့သူငယ်ချင်းက စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဒါပေမယ့် လင်းက
ကြောက်တတ်သူပဲ။

'သဲဖြူကျွန်းက အဝေးကြီးပဲ။ ပြီးတော့ လှိုင်းလည်းကြီးမှာ။
တခြားနေရာသွားဟာ'

'ကြောက်စရာ ကောင်းလို့လားဟယ်၊ ငါတော့ မထင်ပါဘူး။
ပြီးတော့ ငါတို့လေးယောက်အပြင် တခြားသူတွေလည်း ပါဦးမှာ'

‘သဲဖြူကျွန်းတော့ မလုပ်နဲ့ဟာ၊ တခြားနေရာသွား’

‘ဖိုးကုလားကျွန်းဘက် သွားမလား’

‘အဲဒါလည်းရတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အားလုံးရောက်ဖူးပြီးသား
မဟုတ်လား၊ ဥက္ကာရော’

လင်းမေးတော့ ဥက္ကာက လက်သုံးချောင်းထောင်ပြတယ်။

‘သုံးခေါက်’ တဲ့။

ဒါကြောင့်မို့ လင်းတို့ကို မောင်က လင်းတို့မရောက်ဖူးမယ့်
နေရာကို ခေါ်လာရတယ်။ ကမ်းခြေရဲ့မြောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ ကျောက်
တစ်လုံးစေတီလေးဆီကိုပေါ့။ လင်းက မရောက်ဖူးတဲ့နေရာ သွားရလို့
ဝမ်းသာတယ်။ လင်းသူငယ်ချင်း သော်တာရာက လမ်းအဝေးကြီး
လျှောက်ရမှာဖြစ်လို့ တညည်းညည်းတညညညနဲ့ စုပွေလုပ်တယ်။
မောင်ကတော့ လင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်သေးသေးလေးကို နေရောင်မကျ
စေဖို့ ကာလျှောက်ပေးတယ် လင်း။

ဒီတစ်ခါတော့ လင်းက သိသိသာသာပဲ မောင့်အရိပ်ကိုမှ
လိုက်နင်းပြီး အရိပ်ခိုလျှောက်တယ်။ တည်းခိုဆောင်တွေနဲ့တော်
တော်ဝေးတဲ့ ပင်လယ်ကွေ့နေရာတွေက ကျောက်ဆောင်တွေနဲ့ ရေ
ကြည်ကြည်တွေကို တွေ့တော့ ကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်နေတတ်
ပြန်စာယ်။ နေရောင်က ပိုရင့်လာလို့ အပူဒဏ်ကိုမခံနိုင်တဲ့အခါ
မောင်လည်း ဝတ်ထားတဲ့ သားရေဂျာကင်အညိုပွပွကြီးကို ချွတ်ပစ်
ရတော့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုကံကောင်းတာက တောင်ကမ်းပါး
ယံရဲ့ အရိပ်ကိုခိုပြီး လမ်းလျှောက်တဲ့အခါ နေခိုဖို့နေရာတွေ ရှိလာ
ခဲ့တယ်။ လင်းကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ အဝေးကြီးမှာပြတ်ကျန်ခဲ့တဲ့
သော်တာရာကို စောင့်စောင့်ခေါ်တတ်ရဲ့။ ပြီးတော့ လင်းကပုံဝတ္ထုကို
လည်း ပြောပြတတ်သေးတယ်။

‘ငါဖတ်ဖူးတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ကလေးသုံးယောက်ဟာ
ခုနစ် ကမ်းပါးယံပြတ် အမြင့်ကြီး တစ်ဖက်ဘက်ထားတဲ့ ကမ်းခြေမှာ

လမ်းလျှောက်လာကြတယ်တဲ့။ ဒီရေတက်ချိန်ဆို ကမ်းပါးယံရဲ့ တစ်ဝက်မကတဲ့နေရာအထိ ရေက မြင့်တက်ပေမယ့် အဲဒီကလေးတွေကတော့ စကားတပြောပြောနဲ့ လျှောက်နေကြသတဲ့။ တစ်ယောက်က ကမ်းခြေက ခရုခွံတွေကို ကောက်လိုက်၊ လမ်းလျှောက်လိုက်နဲ့ပေါ့။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဒီရေတက်ချိန်ကလည်းရောက်လာပြီး နေကလည်း ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလာတဲ့အချိန်မှာ ...'

'နောက်ဆုံး ဘာဖြစ်သွားလဲ မလင်း'

မနေနိုင်လို့ မောင်တို့ဖြတ်မေးတော့ လင်းက ရယ်တယ်။

'အဲဒီ ဝတ္တုမှာအဆုံးမပါဘူး။ ငါလည်း အဲသလိုပဲ အရမ်း သိချင်တာ'

'အခု ငါတို့လိုပေါ့ တစ်ဖက်မှာပင်လယ်၊ တစ်ဖက်မှာ ကမ်းပါးယံ။ ငါတို့ဘေးက ကမ်းပါးယံကမှ ပြေးတက်လို့လွယ်သေးတယ်။ ဟိုကလေးတွေရဲ့ကမ်းပါးယံက မတ်စောက်တဲ့ကျောက်သား'

'အခုအချိန်ရေတက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ'

ဥက္ကာဆွေက ဝင်ခြောက်တယ်။

'မပြောကြနဲ့ဟာ မောရတဲ့ကြားထဲ မကြောက်ချင်ဘူး'

သော်တာရဲ့စကားကြောင့် အားလုံးဝိုင်းရယ်ဖြစ်တယ်။ ပင်ပန်းလာလို့ထင်ပါရဲ့။ လင်းရဲ့ မျက်နှာသေးသေးလေးက ချွေးတွေနဲ့စိုပြီး ခပ်ညိုညိုဖြစ်လာတယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကတည်းက မြင်နေရပေမယ့် စေတီအမြွှာလေးဆီကို ရောက်အောင်သွားရတာကတော့ မလွယ်လှဘူးပဲ။

လင်းကဘုရားရှေ့မှာ အကြာကြီး ဆုတွေတောင်းနေတယ်။ မောင် တမင်ပဲ လင်းဘေးနားမှာနေရာယူဖြစ်တယ်။ လင်းအနားကို အရမ်းကြီးလည်း မကပ်ရဲဘူး လင်းရဲ့။ သုံး၊ လေးပေခြားပြီး ထိုင်တာဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မိုပ်မိပုံတော့ မရပါဘူး။ လင်းက ပိုဆိုးမှာပေါ့။ အရာရာကို မသိတတ်လှတဲ့ ကလေးမလေးပဲဟာ။

အပြန်ခရီးမှာတော့ မောင်တို့ဟာ ကံကောင်းခြင်းကြီးစွာနဲ့
နွားလှည်းတစ်စီးကို ငှားခွင့်ရခဲ့တယ်။ တည်းခိုဆောင်တွေ့ဘက်ဆီ
ပြန်တဲ့ လှည်းတစ်စီးကို ထောင့်ငါးရာနဲ့ငှားပြီး ဥက္ကာက လှည်းမောင်း
တယ်။ လင်းနဲ့သော်တာက လှည်းနောက်မြီးမှာ ခြေချထိုင်လို့။ မောင်
ကတော့ ဟိုကောင်ဥက္ကာဆွေနားမှာပဲ လိုက်ထိုင်ရတာပေါ့။ ခပ်ကြမ်း
ကြမ်းစွတ်မောင်းနေတဲ့ ဥက္ကာဆွေရဲ့လှည်းဆောင့်တဲ့ဒဏ်ကို အလူး
အလဲခံရင်း လက်သီးနဲ့လှည်းဆွဲထိုးလို့မရ၊ ကျိန်းဆဲလို့လည်းမရဘဲ
အောင့်ခံနေရတယ်။ မှတ်မှတ်ရရပါပဲ လင်း ...။ □

“လှလိုက်တဲ့လွမ်းမောခြင်းတွေလေ
နှင်းတွေလို.....
ဝေပြီးရင်းဝေခဲ့.....”

(၃)

မောင် ရပ်နေခဲ့တာကြာပြီ လင်း။ ကမ်းခြေကိုမျက်နှာမူပြီး တန်းစီဆောက်ထားတဲ့ တည်းခိုခန်းတွေအားလုံးက မီးမှိတ်သွားကြပြီ။ သန်းခေါင်ယံကြယ်တွေကလည်း ပိုပိုမည်းမှောင်လာတဲ့ ညကောင်းကင်မှာ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး တဖျပ်ဖျပ်ထွက်ပေါ်လာလိုက်တာပင်လယ်ကမ်းစပ် ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို မလှုပ်မယှက်အသက်မဲ့နေတဲ့ မောင့်ကို တအံ့တဩ ထွက်ကြည့်ကြသလိုပါပဲ။ ပင်လယ်ဆီက အကြည့်ခွာပြီး ကောင်းကင်ကို မောင်ကြည့်မိပြန်တယ်။ ကြယ်တွေက မလှဘူး လင်းရယ်။ မောင့်ရင်ထဲမှာ အရာအားလုံးကအသက်မဲ့နေကြတယ်။

ကမ်းခြေကို တဝန်းဝန်းပြေးတက်လာတဲ့ ပင်လယ်ရဲ့ ညလှိုင်းလုံးမည်းမည်းကြီးတွေက အနားရောက်မှ အဖြူရောင် ရေပန်းဖွားတွေအဖြစ်နဲ့ သဲသောင်ပြင်ကို အငြိုးတကြီးရိုက်ခတ်ကြတယ်။ ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် အမှောင်နဲ့ သိပ်သည်းမှုကိုသာ တွေ့နေရတဲ့ ကမ်းခြေဟာ စိတ်နှလုံးခြောက်ခြားဖွယ် အတွေးတွေကို သယ်ယူ

ခြောက်လှန့်နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မောင့်စိတ်တွေကတော့ အသိမဲ့ နေခဲ့တယ် လင်း။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရေတက်လာတော့ မောင့်ခြေဖမိုး ဆီကို လှိုင်းပြေးလေးတွေက ဖြန်းခနဲအေးတဲ့အသိနဲ့ သူတို့ရောက် လာကြောင်း အသိပေးတယ်။ အဲဒီရေလှိုင်းပြေးလေးတွေကိုတော့ မောင်ငုံကြည့်မိသားပဲ။ အခုလို ကြယ်ရောင်တွေလင်းလက်နေတဲ့ ပင်လယ်ရှေ့က ညတစ်ညဆီမှာ လင်းနဲ့မောင် ရပ်နေကြတုန်း တ အိအိပြေးတက်လာတဲ့ လှိုင်းလုံးလေးတွေကို သတိရ လွမ်းဆွတ် စိတ်နဲ့ပေါ့။

သန်းခေါင်ယံည မီးပုံပွဲပြီးတော့ လူတွေအားလုံးက ကိုယ့်အစုနဲ့ကိုယ် ကွဲသွားကြတယ်။ သီဟတို့လူစုက ကမ်းခြေကို ခုံတွေသယ်ချ လာပြီး အရက်သောက်ကြမယ်တဲ့။ လင်းသူငယ်ချင်း အိအိစုတို့မိန်းကလေးတွေကတော့ ပိုကာဒေါင်းကြမယ်ဆိုပြီး ဘန် ဂလိုဘက်ပြန်တယ်။ တချို့က ကမ်းခြေက စေတီလေးဆီ လျှောက် တယ်။ လင်းနဲ့ တာရာက ပင်လယ်နဲ့နီးရာကမ်းစပ်ဆီကို တည့် တည့်ဆင်းသွားတယ်။ ကမ်းခြေမှာ လူတွေနည်းသွားပြီ။ ဒါပေမယ့် လူမစဲသေးဘူး။ မောင့်ကို ညနေကစာည်းက အမြင်မကြည်မလင် ဖြစ်နေတဲ့ ဥက္ကာက အိပ်မယ်ဆိုပြီး အခန်းဆီပြန်တယ်။

မောင် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ လင်းတို့နှစ်ယောက်ကို စောင့် ရှောက်ဖို့ နောက်ကလိုက်ရပြန်တာပေါ့။ အထူးသဖြင့် စိတ်ရှူးမလေး လင်းလေ။ ဘာမှမရှိတဲ့ အနက်ရောင်ပင်လယ်ကို စိတ်ဝင်တစား ငေးနေတဲ့ လင်းကို မောင် နားမလည်နိုင်ဘူး။ လင်းကတော့ ပင် လယ်ကို ကြည့်လိုက်၊ ကောင်းကင်ကိုကြည့်လိုက်နဲ့ ငြိမ်သက်လို့ နေတယ်။

ညဦးပိုင်းက ဥက္ကာနဲ့ နည်းနည်းသောက်ထားတဲ့ မောင် က လင်း မရိပ်မိအောင် ကိုယ်ကိုမတ်ပြီး မလှမ်းမကမ်းမှာ ခပ် တောင့်တောင့်ရပ်နေရတယ်။ အခုတော့ အနက်ရောင်ပင်လယ်ရဲ့

ရှေ့မှာ မောင်တစ်ယောက်တည်း လင်း။

* * *

အပြန်ခရီးမှာတော့ လင်းက မောင့်စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေပြီး လင်းရဲ့သူငယ်ချင်း သော်တာရာရဲ့အကဲခတ်ကြည့်တွေကို မောင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။

ဘာမှမသိတဲ့ လင်းကတော့ လင်းပါပဲလေ။

မောင်နဲ့ ဥက္ကာက ကားရဲ့ဘယ်ဘက်ခြမ်းနှစ်ခုတွဲမှာ နေရာ ယူပြီး လင်းနဲ့ သော်တာရာက ကားရဲ့ညာဘက်ခြမ်းမှာဆိုပေမယ့် လင်းရော မောင်ပါ အတွင်းပိုင်းခုတွေမှာ ထိုင်ကြတာဆိုတော့ လင်း ကိုခိုးကြည့်ရတာနည်းနည်းတော့ ခက်တယ် လင်း။ ပြီးတော့ တစ် လမ်းလုံး မောင် ခိုးခိုးကြည့်နေတာကိုလည်း လင်းရဲ့သူငယ်ချင်း တာရာက အကြိမ်တိုင်း ရိပ်မိနေသလိုပဲ။ လင်းကတော့ သူ့ရဲ့ walkman cassette အသေးစားလေးထဲမှာ အခွေတွေတစ်ခွေပြီး တစ်ခွေထည့်ရင်း နားထောင်လာတယ်။

ဒါပေမယ့် လင်းကိုယ်တိုင် မောင့်ကို သတိထားမိသွားတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုတော့ရှိရဲ့ မဟုတ်လား။ လင်းရဲ့ cassette က battery ကုန်သွားတော့ လင်းက နောက်ထပ် battery ကို လက် ဆွဲအိတ်ရဲ့ ဘေးကပ်အိတ်အသေးထဲမှာ ရှာတယ်။ မတွေ့တော့ လင်း စိတ်ညစ်မှာပေါ့။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ မေခင်က လင်းအတွက် အ သင့်ဆောင်လာတဲ့ battery ခဲလေးနှစ်ခဲကို ဂျာကင်အိတ်ထဲကနေ ထုတ်ပြီး ဖျတ်ခနဲကမ်းပေးတော့ လင်း ဇဝေဇဝါတော့ ဖြစ်သွားတယ် မဟုတ်လား။ ဟန်မဆောင်တတ်တဲ့ လင်းရဲ့မျက်လုံးတွေ အံ့ဩ တကြီး ပိုင်းစက်သွားတဲ့ ခပ်လန့်လန့်အမူအရာလေးကိုလည်း မောင် မှတ်မိနေပါတယ် လင်း။

ဗိုလ်မြတ်ထွန်းတံတားနားက ထမင်းဆိုင်လေးမှာ ထ မင်းစားတော့ ညနေ ၅ နာရီကျော်ပြီ။ လင်းက အိမ်အပြန်

နောက်ကျမှာ စိုးရိမ်နေတယ်။ သော်တာရာကလည်း နောက်နေ့ မနက် သူ့ရဲ့ဘဲဆီက နိုင်ငံခြားဖုန်းဝင်မှာမို့ လင်းအိမ် လိုက်မအိပ် နိုင်ဘူးတဲ့။

‘ရန်ကုန်အဝင် မိုးချုပ်မှာဆိုပေမယ့် တအားကြီးတော့ ညဉ့်မနက်လောက်ပါဘူး မလင်းရဲ့’

‘ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ၉ နာရီ၊ ၁၀ နာရီဆိုရင်တော့ ငါ့အိမ်လိုက်အိပ်ရမှာနော် တာရာ’

‘ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ် မလင်း’

မထင်မှတ်ဘဲ နောက်ကျသွားတဲ့ကားကြောင့် လင်းက စိတ်ညစ်တယ်။ သော်တာရာက မိုးချုပ်မှာစိုးရိမ်တယ်။ မောင်ကတော့ လင်းကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အိမ်ပြန်ပို့ပေးရမလဲဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစား တာပေါ့ လင်း။

ရန်ကုန်ကို ၈ နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာ ရောက်လို့ သော် တာရာက အဖော်စပ်ပြီး ကားငှားပြန်တယ်။ လင်းကိုတော့ ဥက္ကာနဲ့အတူ ကားဂိတ်မှာခဏစောင့်ခိုင်းပြီး မောင် အိမ်ကိုကား သွားယူရတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်တွေဟာ လင်းကို မောင် မှတ်မှတ်ရရ ရှိလာတဲ့ အချိန်တွေရဲ့အစပါ လင်း။

အဲဒီ နောက်ပိုင်းနေ့ရက်တွေက အဖြစ်အပျက်တွေဟာ မောင့်ဘဝအတွက် အမှတ်တရဖြစ်ရပ်တွေပါ။ မောင် မှားခဲ့ပါတယ် လင်း။ အဲဒီအမှားတွေကို လင်းဘက်က အချစ်လို့ မြင်ပေးနေတာ ကလည်း အမှားတစ်ခုပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်တွေဟာ မောင့်အတွက်အပျော်ရွှင်ဆုံးဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အချိန်တွေဆိုတာတော့ လင်းအတွက် မောင့်ရဲ့ အဖြူရောင်ဝန်ကျက်တစ်ခုပါ။

လင်းနင်းဆီရဲ့ ရနံ့မှာ မောင့်အိပ်မက်တွေ မိန်းမောတွေဝေ ခဲ့ပါတယ်။ နင်းဆီရနံ့မှာမူးယစ်လို့ မောင်ဟာ အိပ်မက်မက်ခဲ့ပါ တယ်။ အဲဒီအိပ်မက်က မောင့်ကို လန့်နိုးအော်လုပ်လုပ်သူကလည်း

လင်းပါပဲ။

ဒါပေမယ့် လင်းက မောင့်ကိုသာ အိပ်မက်ကနိုးပြီး ကိုယ်
တိုင်ကတော့ ဆက်အိပ်နေခဲ့တယ်။ မောင် ဘယ်လိုမှ နိုးထစေလို့
မရတဲ့ အချစ်တွေနဲ့ပေါ့။ မောင့်ကို ယုံကြည်ခဲ့မိတာ လင်း သိပ်မှားတာ
ပဲ။ ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ လင်းရယ် ...။ □

(၄)

တကယ်တော့ လင်းရယ်။ လင်းနှင်းဆီဆိုတာ မောင်တို့
ကျောင်းသားတွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားလှပါတယ်။ လင်းတို့
မေဂျာမှာတော့ လင်းကနာမည်ကြီးတဲ့ရွှေမင်းသမီးပဲ။ လင်းအလှ
က ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ ဝင့်ဝါတယ်။ ပြီးတော့ အပြုံးချိုချိုလေးတွေ
က ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ လင်းက ခင်မင်ရင်းနှီးပြီးသား လူတွေဆို
ရင် လင်းရဲ့ ချစ်စရာအပြုံးတွေကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဝေငှတတ်ပါရဲ့။
ဒါပေမယ့် လင်းက မာနကြီးသတဲ့။ လင်း မသိခဲ့ဘူးလားဟင်။
လင်းနှင်းဆီဆိုတဲ့ မှောင်မင်းသမီးရဲ့ နာမည်နောက်မှာ မာနကြီး
တယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တစ်ခုလည်း ပါသေးတယ်လေ။ လင်းရဲ့အလှက
အလန့်တကြားဖြစ်လောက်တဲ့ အလှတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်
ပွင့်လင်းရဲရင့်တဲ့ လင်းရဲ့အမူအရာတွေက ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ က
လေးဆန်တဲ့ အပြုအမူတွေနဲ့ အပြောအဆိုတွေက လင်းနှင်းဆီ
ဆိုတာကို ထင်ရှားစေတယ်။ လင်းကအဝတ် အစားလည်း ဝတ်
တတ်တယ်။ အရပ်သွယ်သွယ် လှလှပေမယ့် မဝိန်လွန်း၊ မဝလွန်းတဲ့

လင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်သေးသေးလေးကလည်း လင်းနှင်းဆီရဲ့ မဆန်း
ပြားလွန်းပေမယ့် ခတ်မီတဲ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ဘာဝတ်ဝတ် အ
လွယ်တကူ ထင်ပေါ်စေတယ်။

မောင့်အတွက်တော့ လင်းဟာ အမည်ကို အရင်ပို့ လွှတ်ပြီး
မှ ကိုယ်တိုင်ကြိုခွင့်ရတဲ့ နှင်းဆီပါ။ လေထဲက ရနံ့ကို အရင်ရှိုက်ရှူပြီး
မှ အပွင့်ကိုမြင်ရတဲ့ နှင်းဆီပန်းကလေးတစ်ပွင့်ပါပဲ။

ပြီးတော့ လင်းတို့မိသားစုပိုင်ဆိုင်တဲ့ အခြေအနေ အတိုင်း
အတာတစ်ခုဟာ လင်းနှင်းဆီဆိုတဲ့ မောင့်ရဲ့ပန်းပွင့်လေးကို ပိုမို
လင်းလက်စေတယ်ထင်ပါရဲ့။ မောင်ကတော့ ကံထူးရှင်ပါ လင်း။
အစ်ကိုတွေလို လင်း တွယ်တာတဲ့ ကိုဖြိုးဇော်တို့၊ ကိုကျော်စွာတို့
နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လင်းဟာ မောင့်ကို ဘယ်လိုသံသယမှမပါတဲ့ အ
ဖြူရောင်အကြည့်တွေနဲ့ လက်သင့်ခံခဲ့တယ်နော်။ ပြီးတော့ မောင်က
လင်းထက်ငယ်သူဆိုတော့ လင်း အထင်မကြီးတာလည်း ပါမှာပေါ့။
လင်းနှင်းဆီရဲ့ ကိုယ်ရံတော်သူငယ်ချင်းတွေက ကောင်းကောင်း
ကြီး အာမခံချက်ပေးနိုင်တဲ့ နောက်ထပ်ကိုယ်ရံတော်ပေါက်စနလေး
တစ်ယောက်လို့ လင်း ထင်ထားတယ်ဟုတ်လား။ မောင် သိတာပေါ့။
လင်းရဲ့ မောင့်ကို စာရင်းမသွင်းတဲ့ သဘောထားကို။ ဒါပေမယ့်
လင်း...။ မောင်ဟာ လင်းအနားကိုအရောက်မှာ လင်းကိုချစ်မိ
သွားပါတယ်။ လင်းနှင်းဆီရဲ့ အစဉ်အဆက် ပုံပြင်တွေထဲကအတိုင်း
ပါပဲနော် လင်း။ တစ်ခုတော့ ထူးဆန်းမှာပေါ့ကွယ်။ လင်းက မောင့်ကို
ပြန်ချစ်ခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီအချစ်ကြောင့်ပဲ လင်း နာကျင်ရတယ် မ
ဟုတ်လား။ လင်း ကြေကွဲရတယ်။ မောင်ကတော့ အတ္တကြီးလို့လား
မသိဘူး။ လင်းက ကြေကွဲချင်ယောင်ဆောင်တာလို့ပဲ ထင်ချင်နေ
တယ်။

* * *

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့ လင်းကိုချဉ်းကပ်ဖို့ မောင်ဆုံးဖြတ်

ခဲ့တယ်။ မောင့်ရဲ့ camera ထဲမှာ လင်းတို့ရဲ့ဓာတ်ပုံတွေပါတဲ့ film တွေရှိနေတာဟာ မောင့်အတွက် လင်းနဲ့ထပ်မံဆုံတွေ့ဖို့ အခွင့်အရေးပဲပေါ့။

ပြီးတော့ လင်းတို့က ဓာတ်ပုံနဲ့ပတ်သက်ရင် သဝန်ကြောင်ချင်စိတ်လည်း အပြည့်အဝရှိတဲ့ ခတ်ဟောင်းအတွေးအခေါ်ပိုင်ရှင်တွေ မဟုတ်လား။ film တွေကို မောင် သွားအပ်ခွင့်ရပေမယ့် ဓာတ်ပုံတွေရွေးဖို့ကျတော့ လင်းနဲ့သော်တာရာက တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက်ပါမှတဲ့။ ဒါပေမယ့် အလုပ်ရှိတဲ့သော်တာရာကြောင့် လင်းပဲ ဓာတ်ပုံတွေ လိုက်ရွေးရပြန်တာပေါ့။

လင်းက သူ့ရဲ့မလှတဲ့ပုံတွေကို တခြားလူမြင်မှာလည်း စိုးပြန်ရဲ့။ လှတယ်၊ မလှဘူးဆိုတာကို လင်းကတော့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်တယ် မသိ။ မောင့်မျက်စိထဲမှာတော့ ပုံတိုင်းအတူတူပါပဲ လင်းရယ်။

လင်းက မောင့်ကားနဲ့ ဓာတ်ပုံဆိုင်ကိုလိုက်ပေမယ့် မောင်နဲ့အတူတော့ ကားရှေ့ခန်းမှာ လာမထိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် နောက်ကြည့်မှန်မှာမြင်နေရတဲ့ လင်းရဲ့မျက်နှာကိုပဲ မောင်ကြည့်ပြောရတယ်။

‘အစ်မကလည်း ... ကျွန်တော်တို့ရိုက်ပေးခဲ့တဲ့ ပုံတွေ ကျွန်တော်လည်း ကြည့်ချင်သေးတာပေါ့။ အကုန်ရွေးယူသွားတော့မှာလား’

‘ပေးကြည့်လို့ရတဲ့ပုံတွေ ပေးကြည့်မှာပေါ့’

‘ဟာ ... ကျွန်တော်က အကုန်ကြည့်ချင်တာ။ အကုန်မကြည့်ရဘူးလား’

‘နေညီက သိပ်လောဘကြီးတာပဲ။ နည်းနည်းကြည့်ရတော်ရောပေါ့’

‘မသော်တာရာဆီကို ဖုံးဆက်ပြီးဓာတ်ပုံတွေလာ ယူခိုင်း’

မှာလား မလင်း'

'ဒါပေါ့... ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံတွေမကြည့်ရလို့ စိတ်ကောက်
သွားတဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက် အကြောင်းလည်း အတင်းချ
ရဦးမှာ'

တကယ်တမ်း လင်းနဲ့သော်တာရာ ဖုန်းပြောဖြစ်တော့
ဓာတ်ပုံတွေမကြည့်ရလို့ စိတ်ကောက်တဲ့ကောင်ကလေးက နောက်နေ့
တွေမှာ လင်းဆီကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာဖုန်းဆက်တဲ့
အကြောင်းတွေပါ ပါရဲ့မဟုတ်လား။

မောင်ကလူလည်ပါ လင်းရဲ့။

လင်းကတော့ သိပ်အတာပဲ။ မောင်ထင်တာထက်ကို
လင်းက ပိုလို့အပါသေးရဲ့။ လင်းရဲ့ပုံစံကိုကြည့်ရင်တော့ မသိသာ
ပေဘူးပဲ။ နောက်ပိုင်း စကားပြောကြည့်တော့မှ လင်းဟာ အတွေ့
အကြုံမရှိလှတဲ့ ခပ်အအ ခပ်တုံးတုံးလေးမှန်း မောင်သိရတယ်။

ဒါပေမယ့် မောင်ချစ်သွားတယ် လင်း။

ဒါ့ကြောင့် လင်းဆီကိုမရရတဲ့နည်းနဲ့ မောင်ဟွယ်ကပ်ခဲ့တာ
ပေါ့။

'အစ်မ၊ အစ်မနာမည် လင်းနှင်းဆီဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့
ပေးထားတာလဲဟင်။ လင်းဆိုတာ အလင်းရောင်၊ နှင်းဆီဆိုတာ
ပန်း၊ ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူးနော်'

အဲသလိုအူကြောင်ကြောင်စကားမျိုးကိုတောင် လင်းက

'ဟုတ်သားပဲ။ အခုမှ စဉ်းစားမိတယ်။ နေညိုဆိုတဲ့နာမည်
က အဓိပ္ပာယ်နဲ့ နီးစပ်သလိုပဲ' တဲ့။ တုံ့ပြန်တတ်ရဲ့။ ပြီးတော့မှ

'နေညို... ငါလေ နင့်လို ကတ်သီးကတ်သပ်နိုင်တဲ့
ကောင်ကလေးမျိုးနဲ့ တစ်ခါမှ သူငယ်ချင်းမဖြစ်ဖူးဘူး။ သိလား'
တဲ့။

ဟုတ်တယ် လင်း။ မောင်ဟာ လင်းအတွက် ပထမဆုံးထူး

ဆန်းသတ္တဝါပါ။ အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့အပြင် ရိုးသားလှတဲ့ လင်း
အတွက် ပိုလို့တောင် အဆန်းတကျယ်ဖြစ်စရာပေါ့။

မောင်ကတော့ ဖန်တီးတတ်ခဲ့တယ် လင်း။ ရက်ခြားဆိုသ
လို ညပိုင်းတွေမှာ လင်းနဲ့ဖုန်းပြောခွင့်ရအောင် မောင်က ဉာဏ်
လည်း များတယ်။ ပြီးတော့ လင်းလည်းမရိပ်မိစေဘဲ မောင်တကယ်
မသိလို့ မေးသလို မေးခွန်းမျိုးတွေနဲ့လည်း လင်းကို ဦးနှောက်စား
စေခဲ့တယ်။ လင်းကတော့ မောင့်အတွက် အရာရာကို လိုက်လို့စဉ်း
စားပေးတတ်ပါရဲ့။ လင်းဆီကို မောင်သယ်လာတဲ့ ပြဿနာတွေက
စုံလို့ပဲကို။

မောင့်အမေက မောင့်ကိုနားမလည်နိုင်တာ၊ သူငယ်
ချင်းတွေနဲ့ အဆင်မပြေတာ၊ ကံတရားကိုမယုံတာ၊ နောက်ဆုံး
ဝတ်မှုန်နဲ့ အဆင်မပြေလို့ အသံကွဲနေတာတွေကအစ လင်းဘေး
နားမှာတင်ကျိကျိ ကျိကျနေတော့ လင်းက မောင့်ကို အစ်မကြီးတစ်
ယောက်လို ဆိုဆုံးမပေးရတာပဲမဟုတ်လား။

* * *

တစ်ည ...။

အဲဒီတစ်ညကိုတော့ မောင်မမေ့ပြီ။ လင်းလည်း အမှတ်
ရနေမယ့်ညပဲ။

ညဘက် ၈ နာရီလောက် မောင်ဖုန်းဆက်တော့ လင်းက
'အလုပ်တွေရှိသေးတယ်ကွ။ မင်းပြဿနာတွေကို ကူညီ
ဖြေရှင်းပေးဖို့ မအားသေးဘူး' တဲ့။

'ဟုတ်ကဲ့' ဟု တစ်ခွန်းသာဆိုကာ မောင်ဖုန်းချဖြစ်သည်။
နောက်တစ်နာရီခန့်ကြာတော့ မောင်ပင် လင်းဆီဆက်ပြန်၏။

'အစ်မ၊ အလုပ်တွေပြီးပြီလား ဟင်'

'ပျင်းရင် တခြားသူတွေဆီ ဆက်စမ်းပါနေညီရယ်။ ငါ့မှာ
လုပ်စရာတွေအများကြီး ရှိသေးတယ်'

‘တခြားလူတွေဆီ အကုန်ဆက်ပြီးပြီ အစ်မဆီပဲကျန်တော့
တာ’

‘ဘုရားရေ ... နင် တော်တော်အားနေလားနေညီ။ မင်း
ကောင်မလေးဆီဆက်ပေါ့ကွ။ လူကြီးကို ဒုက္ခလိုက်မပေးနဲ့’

‘အစ်မ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ နောက်ထပ်သူ့အကြောင်း မပြော
နဲ့ဗျ။ ကျွန်တော်က အသည်းကွဲနေတာ။ အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါ။
အစ်မ ဘယ်တော့အားမှာလဲ။ ကျွန်တော်က အစ်မအားတဲ့အထိ
စောင့်မှာ’

လင်းရဲ့စကားပြန်ကိုတောင်မစောင့်ဘဲ တယ်လီဖုန်းကို
မောင်ချုပ်ပြန်တာပေါ့ လင်း။

လင်းကတော့ မောင့်ကိုအံ့ဩမှာပေါ့။ ပြီးတော့ လင်း
တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ လင်းမေတ္တာကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ သွယ်ဝိုက်ပြီးတော့
တစ်မျိုး။ တိုက်ရိုက်ပြောပြီးတော့တစ်သွယ် တောင်းခံနေတဲ့ လူတွေနဲ့
လုံးဝမတူဘဲ ထူးခြားနေတော့ လင်းက မောင့်ကို ကလေးငယ်တစ်
ယောက်လို ဖြူဖြူစင်စင် တွယ်တာလာမှာပေါ့။ မောင်က လင်းရဲ့ဆို
ဆုံးမသမျှတွေကို လေးလေးစားစား ဖိတ်ကျကျ နားထောင်တတ်
ပြန်တော့ လင်းက မောင့်ကို ပစ်ပစ်ပယ်ပယ်လည်း မလုပ်ရက်
ဘူးမဟုတ်လား။

ပြီးတော့ လင်းက စိတ်လည်းပျော့သူပဲ။

မောင်သိခဲ့ရပြီ။ သူ့ထက် အသက်သုံးနှစ်သာငယ်တဲ့
ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ကို ပကတိ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို
ယုံလွယ်ခဲ့တဲ့ လင်းရဲ့ဖြူစင်မှုအတွက် မောင်တောင် တစ်ပြန်ကြီး
အံ့ဩမိပါရဲ့ လင်း။

‘အစ်မ ... ကျွန်တော် အစ်မနဲ့စကားပြောလို့ရပြီလား ဟင်’

နေညီဆိုတာ ဘယ်လိုကောင်ကလေးမျိုးလဲဆိုတာ လင်းက
သိသွားခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် လင်းသို့ခဲ့တာ အမှားတွေပဲ

လင်း။

မောင်ဟာ လင်းထက် အဆများစွာပိုလည်တယ်ဆိုတာ တော့ လင်းက ဘယ်လိုမှသိနိုင်မယ် မထင်။ မောင်ဟာ လည်ပတ် လွန်းလို့လည်း လင်းဘေးနားမှာ နေရာတစ်ခုကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်နဲ့ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲရခဲ့တာပဲ လင်း။

အဲဒါဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာလို့လည်း အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်လို့ရပါတယ်။ လင်း ရေခွတ်ကြွေးကြော်နေသမျှ ယောက်ျားတွေရဲ့ လှည့်ဖျားတတ်တဲ့ ကစားကွက်တွေထက်တောင် သိမ်မွေ့ဦးမယ့်ပညာပါ လင်း။

ဒါပေမယ့် မောင့်ပညာဟာ အချစ်ကိုတော့အခြေခံလေ တယ်။

မယ့်မရှိပါနဲ့ လင်းရယ် ...။

‘အစ်မ ကျွန်တော်ဒီနေ့ညဟိုကောင်ကိုသတိရနေတယ်’

‘ဟိုကောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

‘ကျွန်တော့်အစ်ကို ...’

‘ဟင် ... နေညိုမှာ အစ်ကိုရှိသေးလို့လား’

လင်းက မောင့်ကို အစ်မတစ်ယောက်နဲ့ ညီမတစ်ယောက် သာရှိခဲ့သူလို့ သိထားသူပဲ။ အံ့ဩမှာပေါ့။ မောင်ကတော့ လင်းကို ပြောပြမိတယ်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူကလူဖြစ်မလာဘူး။ အမေ့ ဗိုက်ထဲမှာ သုံး၊ လေးလနဲ့ ပျက်ကျသွားတာ’

‘ဪ ... ဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော် သူ့ကိုသိပ်မုန်းတာအစ်မရဲ့။ အဲဒီကောင်သေ သွားတာပဲ အေးပါတယ်နော်’

‘နေညို သူ့ကိုဘာလို့မုန်းတာလဲ။ တို့ကိုပြောပြပါလား’

‘ကျွန်တော် သူ့ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက မုန်းတာ။ ဘယ်

အရွယ်ကစပြီး မုန်းသလဲဆိုရင် ကျွန်တော်သိတတ်စအရွယ်က တည်းကပဲ။ ကလေးဘဝကတည်းက လူကြီးတွေက သူ့ကိုတသသ ပြောနေသံတွေကြားရင် မုန်းတယ်။ သူ့သာ ရှိခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့် ကို ကျော်ပြီး တမ်းတနေတတ်တဲ့အသံတွေကို မုန်းတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို မနာလိုဘူး အစ်မရယ်။ ဒီကောင် သေသွားတာအေးတယ်လို့ပဲ အမြဲတွေးနေတာ။ ပြီးတော့အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် ကျွန်တော် ဆိုးရင် အကြီးကောင်ကြီးသာ လူ့ဘဝရောက်လာရင် ဒီလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် မကြားချင်ဘူး။

ဒါပေမယ့် ဒီညတော့ ကျွန်တော်သူ့ကိုသတိရနေတယ်'

'တို့ နေညီခံစားချက်ကို နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တို့ တစ်ခုစဉ်းစားမိတာရှိတယ်။ အဲဒီတစ်ယောက်က နေညီကိုယ် တိုင်ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဟင်။ နေညီအမေရဲ့ဗိုက်ထဲမှာ ပထမ အကြိမ်ဝင်လာတုန်းက မအောင်မြင်ဘဲ ဒုတိယအကြိမ်ကျမှသာ နေညီဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးအဖြစ် လူ့လောကထဲရောက်လာခဲ့တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား'

'ဘာပြောလိုက်တယ် အစ်မ။ ကျွန်တော်က အဲဒီကောင် ဟုတ်လား။ မဖြစ်နိုင်တာ။ မဟုတ်ဘူး'

ရုတ်တရက် ဒေါသနဲ့ တုန်လှုပ်စွာ မောင်အော်တော့ လင်းလန့်သွားတယ်မဟုတ်လား။ မောင်က စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ အသက်ရှူသံတွေ ပြင်းထန်လာပြီး မိနစ်ဝိုင်းလောက် ငြိမ်သက် သွားခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့။ မောင်သတိရတော့ လင်းကို မောင် တောင်း ပန်ခဲ့ညပြီပြီ။

'အစ်မ ကျွန်တော် အစ်မကို အော်ပြောလိုက်မိလားဟင်'

'ရပါတယ်' တဲ့။

လင်းရဲ့လေသံက ခပ်တိမ်တိမ်ပေမယ့် မောင့်အတွက် ကရုဏာစိတ်တွေ အပြည့်အဝပျော်ဝင်နေတာမို့ လင်းကို မောင် ပိုလို့

တွယ်ငြိရတယ် ထင်ပါရဲ့။

‘ကျွန်တော်သူ့ကို သိပ်မုန်းလို့ပါအစ်မရယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူပဲလို့တော့ မပြောပါနဲ့နော်။ အမှန်တကယ် ကျွန်တော်ဟာ သူ့ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မုန်းမိဦးမယ်နဲ့တူတယ်’

အဲဒီညပေါ့။ အဲဒီညကစလို့ လင်းဟာ မောင့်အစ်မဖြစ်လာခဲ့တယ်။ မောင့်ကိုကလေးတစ်ယောက်လို ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံတတ်လာတယ်။ မောင့်ကို ဆုံးမသွန်သင်ဖို့ စိတ်ပါလက်ပါရှိလာတယ်။

မောင်ကတော့ အစ်မတစ်ယောက်ရခဲ့တယ် လင်း။ မောင့်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို အလိုလိုက်တဲ့အစ်မပေါ့။ ပြီးတော့ စည်းကမ်းချက်တွေလည်း အများကြီးချမှတ်တတ်တဲ့ အစ်မပဲ။

လင်းက မောင့်ကို ကလေးတစ်ယောက်ကိုစိတ်ဝင်စားသလို စတင်စိတ်ဝင်စားလာတာပါ။ လူဆိုးလေးကိုပြင်ပေးဖို့ ကြိုးစားကြည့်တာလား လင်း။

ယောက်ျားတွေဟာ ပြုပြင်စရာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အဆိုအမိန့်ကို နားလည်လက်ခံထားပြီးတဲ့ လင်းက မောင့်ကိုတော့ကြိုးစားသွန်သင်ခဲ့တယ်။ ပြုပြင်ပေးလိုစိတ် အပြည့်ရှိခဲ့တယ်။ မောင်ကလည်း လင်းရဲ့ အဲဒီအမိန့်တွေကိုမှ နှစ်သက်လိုက်နာလိုစိတ် အပြည့်ရှိခဲ့တာ ဝန်ခံရမှာပါ လင်း။

လင်းက မောင်ရဲ့အိမ်ပြန်ချိန်ည ၁၀ နာရီဆိုတဲ့အချိန်ကို အံ့သြစိတ်နဲ့ မနှစ်လိုကြောင်းကို တစ်ခါတည်းပြရဲ့။

‘ဘုရားရေ... ည ၁၀ နာရီဟုတ်လား။ အဲဒီအချိန်အထိမင်း အပြင်မှာဘာတွေလုပ်နေလဲ နေညိ၊’

‘သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တာပေါ့ အစ်မရဲ့’

‘ည ၁၀ နာရီမှပြန်လာမယ့် သားတစ်ယောက်ကို တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ နာရီလက်တံကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပူနေမယ့်မင်းအမေရဲ့ စိတ်ထဲကို ဝင်ကြည့်စမ်းပါဦး’

‘ဟုတ်တယ်နော် အစ်မ။ အမေ သနားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေကို ကျွန်တော် မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး အစ်မရဲ့။ ပြီးတော့ အစ်မလို ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမမယ့်လူလည်း မရှိခဲ့ဘူးလေ။ ကျွန်တော် လိမ္မာရင် အမေလည်း စိတ်ချမ်းသာမှာပေါ့နော်’

‘အင်းပေါ့ နေညီရဲ့။ အမေတင်မကဘူး။ နေညီကိုယ်တိုင်ပါ အမေကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားတဲ့အတွက် ကိုယ်ရဲ့စိတ်ပါ ကြည်လင်ချမ်းသာမှာ။ နေညီအမေလည်း နေညီ စီးကရက်သောက်တာ၊ အရက်သောက်တာကို ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါတွေပါဖြတ်ရင် ပိုပြီးတော့တောင် စိတ်ချမ်းသာဦးမှာ ...’

‘အဲဒါတော့ အစ်မမှားသွားပြီ။ အမေက သူများအမေတွေနဲ့မတူဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ရှေ့မှာထိုင်ပြီး စီးကရက်သောက်နေရင်တောင် ဘာမှပြောတာ မဟုတ်ဘူး’

‘မဖြစ်နိုင်တာ’

မောင်က အဲဒီလိုပြောတော့ လင်း မယုံပြန်ဘူးနော်။ မောင်ကတော့ အလျော့ပေးဘူး လင်းရဲ့။

‘အစ်မ မယုံရင်လာကြည့်ပါလား’ လို့ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလျက်နဲ့ စိမ်းခေါ်မိသေးတယ်။ အဲဒီတော့ လင်းက မောင့်ကို ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်သလဲ။

‘ဘယ်အမေကမှ ကိုယ့်သား စီးကရက်သောက်နေတာကို သဘောကျ ကြည်ဖြူနေတယ်ရယ်လို့ ရိုမှာမဟုတ်ဘူး။ နေညီရဲ့အမေကိုယ်တိုင်လည်း မသောက်ဘူးမဟုတ်လား။ ဘာမှ မပြောဘူးဆိုတာ အစ်မတော့ လုံးဝကိုမယုံဘူး နေညီ။ မင်းမေ့သွားတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အခါများစွာ ပြောခဲ့ပြီးတော့မှ လက်လျှော့လိုက်ပြီး စိတ်မချမ်းမသာ

ထိုင်ကြည့်နေတာပဲ ဖြစ်မှာပါ'

'အဲဒါတွေ အစ်မ ဘယ်လိုသိလဲဟင်'

မောင့်ရဲ့မေးခွန်းအဆုံးမှာပဲ လင်းက ရယ်မောတော့တယ်။

ကဲ... အဲဒါပဲကြည့်၊ လင်းက ဘယ်လောက်ထူလိုက်သလဲဆိုတာ။

ဒါတွေဟာ အင်မတန်ပါးနပ်စွာ လှည့်ဖျားတတ်တဲ့ ယောက်ျားလေး

တစ်ဦးရဲ့ ထိုးကျွေးတဲ့တိုက်ကွက်တွေမှန်း လင်း သိခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်။

'ဘယ်လိုသိလဲဆိုတာထက် ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးပဲ

ဖြေစမ်းပါ နေညိုရဲ့'

ဟုတ်တာပေါ့ အစ်မရဲ့။ ကျွန်တော်က အဲဒါတွေကို အစ်မ

ဘယ်လိုသိနေလဲဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားနေတာ ...'

'အစ်မကလည်း နေညို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြုပြင်နိုင်၊ မ

ပြုပြင်နိုင်ဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားနေတာ'

အဲဒီအခါတော့ မောင် ရယ်မောရပြီပေါ့ လင်းရယ်။

လင်းကတော့ ပြောခဲ့တယ်။ တယ်လီဖုန်းထဲက မောင့်

ရယ်သံဟာ ကလေးတစ်ယောက်လို အမြဲပဲအပြစ်ကင်းစင်သတဲ့။

မောင်က အပြစ်ကင်းစင်ယောင်လည်း 'ဆောင်တတ်တယ် လင်းရဲ့။

သိုးကလေးတစ်ကောင်လို လင်းရှေ့မှာ မောင် ရပ်နေခဲ့ဖူးတယ်။

'အစ်မက သိပ်လူလည်ကျတာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို လိမ္မာ

အောင်လုပ်ခိုင်းမလို့လား။ မလုပ်နဲ့ အစ်မရဲ့။ ကျွန်တော်က ငယ်

ငယ်ကတည်းက ဆိုးမိုက်လာတဲ့ကောင်၊ ပြင်လိုလွယ်မှာမဟုတ်ဘူး'

'ဟုတ်တယ် နေညို၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုက မပြောင်းလဲချင်

ရင်တော့ ဘယ်တော့မှ လိမ္မာမှာမဟုတ်ဘူး'

ဒီတစ်ခါစကားသံတွေ ဆွံ့အတိတ်ဆိတ်သွားရသူကတော့

မောင် ကိုယ်တိုင်ပါ လင်း။ မောင်ဟာ လင်းရဲ့ ဘာမှမသိတတ်လှတဲ့

ဖြူစင်မှုစေတနာတစ်ခုတည်းကို အခြေခံတဲ့ စကားလုံးတွေကို အား

နာ ရှက်ရွံ့သွားရတယ်။ ပြီးတော့ မောင် တက်ဖို့ကို လင်းဖြစ်စေချင်

တဲ့ လူလိမ္မာလေးလုပ်ချင်လာတယ် လင်း။

လင်းကတော့ ပြောဦးမှာ။ စေတနာဆိုတာ စွမ်းအားကြီး
တယ်လို့လေ။ မောင်ကတော့ လင်းရင်ထဲက စေတနာကို မသိခဲ့သူ
ပါလေ ...။ □

(၅)

မောင်မသိခဲ့တာပါ လင်း။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူကဲခတ်ကောင်းလှတယ်လို့ ထင်မှတ်ထားမိတဲ့ မောင်ဟာ လင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင်တော့ ဘာကိုမှကြိုတင်မရိပ်မိခဲ့တာများပါတယ်။

လင်းကို ပထမဆုံးစတွေ့တဲ့နေ့မှာလည်း မောင်ဟာလင်းရဲ့ အသက်မှန်ကို မရိပ်မိခဲ့ဘူး။ အဲဒီနေ့က ကျောင်းကို မောင်ရောက်တော့ နေ့လည်စာစားချိန်ကြီးပေါ့။ အတန်းတွေထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိလို့ အဆောင်နောက်က ကင်တင်းကို အူငယ်ချင်းတွေရှာဖို့ လိုက်လာတဲ့ မောင်ဟာ ကိုဖြိုးဖော်တို့၊ ကိုကျော်စွာတို့နဲ့အတူ ကင်တင်းထိုင်နေတဲ့ လင်းကို ပထမဆုံးတွေ့ဖူးခဲ့ရတယ်။

လင်းက အင်္ကျီအစိမ်းနုရောင်လေးနဲ့ အလှတွေပြင်ထားပေမယ့် မျက်နှာပေါ်မှာ ဘယ်လိုအထာမှမရှိခဲ့ဘူး။ ကျော်စွာ ပြောသမျှဟာသတွေကို တဟားဟားနဲ့လိုက်ရယ်နေတယ်။ ဘေးနားမှာက အသားညိုညို အရပ်မြင့်မြင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကလည်း

လင်းလိုပါပဲ။ လင်းရဲ့ နှုတ်ခမ်းနီက အညိုနုနု၊ ကော်ဖီရောင်လောက် လည်းမပုတ်ဘဲ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လို ရောင်ပြေးလှတဲ့အရောင်။ မောင့်ကိုမြင်တော့ ကိုဖြိုးဇော်က လှမ်းနှုတ်ဆက်တယ်။ ပြီးတော့ အနီးက ထိုင်ခုံတစ်ခုံဆွဲပြီး မောင်လည်း လင်းတို့ဝိုင်းထဲဝင်ထိုင် တာပေါ့။

လင်းကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ။ မောင့်ကိုတစ်ချက်မော့ ကြည့်ပြီး ကျော်စွာပြောနေတဲ့ ဟာသထဲမှာပဲ ရယ်ပြီးရင်းရယ်လို့။ မျက်နှာချင်းဆိုင်တည်တည်မှာ ထိုင်မိတဲ့အခါ အညိုရောင်ပိုးမျှင် တွေလို စင်းပြီးကျနေတဲ့ လင်းရဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည် စင်းစင်းလေး တွေကိုလည်း လှပတဲ့အရာတစ်ခုလို အသိအမှတ်ပြုမိလာတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ လင်းက ခန္ဓာကိုယ်ကို လှုပ်ရှားလိုက်တဲ့အခါ ပိုးမျှင် တွေလိုသေးမျှင်တို့ ဆံစရှည်လေးတွေဟာ ပခုံးပေါ်မှာ ဟိုဒီပြန် ကျဲသွားရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျော်စွာက မောသွားလို့နဲ့တူရဲ့။ သူ့ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်းကန်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။ ခဏနားသွားတဲ့ ကျော်စွာရဲ့စကားသံအဆုံး ကိုဖြိုးဇော်က မောင့်ကို လင်းတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတာပေါ့။

‘အဲဒါ လင်းနှင်းဆီတဲ့။ ဟိုဘက်က သော်တာရာ။ နောက် ဆို မင်း ငါတို့ဆီလာရင် အမြဲတွေ့တော့မှာပါ’

လင်းက ဘာမှမပြောဘူး။ လင်းရဲ့အကြည့်တွေကသာ ဖြိုး ဇော်မျက်နှာဆီကနေ မောင့်ဘက်ကို ရွှေ့ပြောင်းလာတယ်။ မောင်က လည်း လင်းကိုအသိမှတ်ပြုရုံသာ ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့မိတယ်။

မောင်က ခပ်တည်တည်နေတတ်တယ် လင်း။ မိန်းကလေး တွေကို အလွယ်တကူစကားမပြောတတ်ဘူး။ လုပ်ယူထားတာ မ ဟုတ်တဲ့ မောင့်အကျင့်ဟာ သူ့ငယ်ချင်းတွေအလယ်မှာတော့ တစ်မျိုး စိမ်းနေမှာပါ။ လင်းကတော့ ဒါကိုလည်း သတိပြုမိပုံမရပါဘူး။

မိန်းကလေးလှလှတွေတွေ့ရင် မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့ လက်မနှေး

တတ်တဲ့ စိုးမင်းဝင်းက လင်းကို ချက်ချင်းမိတ်ဖွဲ့ခဲ့တယ်နော်။
သူ့ကိုယ်သူ second year Botany ကလို့ မိတ်ဆက်တဲ့အခါ လင်း
က ...

'ဟာ ... ဒါဆို အစ်ကိုကြီးပေါ့။ လင်းတို့က အခုမှ first
year စတက်တဲ့ fresher လေးတွေဆိုတော့ ဘာမှသိပ်သိတာ မဟုတ်
ဘူး။ အားကိုးမယ်နော်' တဲ့။

ပြောပြီး ကိုဖြိုးဇော်ဘက် လှည့်ရယ်နေတယ်။ ကိုဖြိုးဇော်က
လည်း ရယ်ကျဲကျဲနဲ့။ စိုးမင်းဝင်းကတော့ လင်းရဲ့စကားအဆုံးမှာ
မြောက်ခနဲ ခန္ဓာကိုယ်တောင် ဆန့်မတ်သွားတာ မောင် အမြင်ကတ်
ကတ်နဲ့ သတိထားမိလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီကောင်တွေအားလုံးက
first year က ကောင်မလေးလှလှလေးတစ်ယောက်နဲ့ အပီကပ်
ပေါင်းထားနိုင်တဲ့ ကိုဖြိုးဇော်ကို တယ်ဟုတ်ပါလားဆိုတဲ့ အားကျ
ကြည့်တွေနဲ့။ ကိုဖြိုးဇော်ကလည်း တကယ့်ကိုရယ်ချင်ရဲ့လက်တို့
မျက်နှာကြီးနဲ့။

မောင် တကယ်ယုံခဲ့တာ လင်းရဲ့။ ကိုဖြိုးဇော်လို final
ကျောင်းဆွေးကြီးနဲ့ လင်းကို ယှဉ်တွဲကြည့်ပြီး ဘယ်လိုပညာတွေ
များသုံးပြီး ဒီကောင်မလေးတွေကို ကင်တင်းရောက်အောင် ပင့်
လာလဲ မသိဘူးလို့ မောင်စဉ်းစားနေတာ။ ပြီးတော့ မောင်က ပထမ
နှစ် အင်္ဂလိပ်စာဆိုပေမယ့် ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်အတန်းကိုယ် ရောက်
ဖြစ်တယ် မရှိဘူး။ စိုးမင်းဝင်းတို့ second-year Botany ခန်းတွေ
ထဲမှာလိုက်ထိုင်ရင်ထိုင်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုဖြိုးဇော်တို့ final တန်းတွေ
ဘက် လျှောက်ရင်လျှောက်ဆိုတော့ ကျောင်းဖွင့်တာ တစ်လ သာသာ
လောက်မှာ လင်းကို တစ်ခါမှမတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ မောင်က ယုံတာပေါ့။

* * *

နောက်တစ်နေ့ လူစုံချိန် ကင်တင်းမှာဆုံတော့ ကိုဖြိုးဇော်
ရဲ့ ပင့်မထားတဲ့မျက်နှာသေခွဲ ကျော်စွာရဲ့ နဖူးကိုလက်ဝါးနဲ့ရိုက်သံ

တဖတ်ဖတ်သာ စကားဝိုင်းကိုလွှမ်းမိုးထားတယ်။ မောင်နဲ့အတူပါလာ တဲ့ စိုးမင်းဝင်းကို ကျော်စွာက လက်ညှိုးထိုးပြီး ...

‘ဒီကောင်လည်းပါတယ်ဟေ့။ အခုတောင် IR first year ခန်းတွေဘက်က ပြန်လာတာလား မေးကြည့်စမ်းပါဦး’

... ဆိုတော့ တအုံးအုံးရယ်ကြပြန်ရော။

ကိုဖြိုးဇော်ကတော့ အားလုံးထဲမှာအားရကျေနပ်မှုအရှိဆုံး မျက်နှာနဲ့ မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးနေလိုက်တာများ။ ဘာမှမသိတဲ့ စိုးမင်းဝင်း ဟာ IR first year ဆိုတာနဲ့ လင်းအကြောင်းပြောတာပဲဆိုပြီး ထိုင် ခုံကိုတောင်မဆွဲအားဘဲ ‘ဘာလဲ။ ဘာပြောတာလဲ’ ဆိုပြီးစားပွဲဝိုင်း နားကိုတိုးသွားတယ်။

‘မင်းကို အားကိုးမယ်နော်လို့ ပြောသွားတဲ့ IR က လင်းနှင့် ဆီလေ။ ဟို fresher ကောင်မလေးဟာရောကွာ။ အဲဒါ မင်းကိုလိုက် ရှာနေတယ်။ tutorial စာအုပ် မဝယ်တတ်လို့ ဆိုလား’

‘ဟုတ်လား။ ဒါဆို သူ့ဘယ်ဘက်ထွက်သွားလဲ’

ပြောပြီးလှည့်ထွက်ဖို့ပြင်တဲ့ စိုးမင်းဝင်းကို ဟိုကောင်တွေ က တဟားဟားရယ်တယ်။ မောင်ဇာတော့ ပုဆိုးစဆွဲလို့ ...

‘ဟေ့ကောင် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေစမ်း’ ဆိုပြီး ဖိဟောက် ပစ်လိုက်တယ်။ မောင်ဟောက်လိုက်တော့ မောင့်ဘေးနားမှာ အ သာဝင်နေတဲ့ စိုးမင်းဝင်းကို အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ပြန်တယ်။

အဲဒီတော့မှ မောင်သိရတယ်။ လင်းက အားလုံးကိုပတ်ပြီး နောက်သွားတာပဲ။ ပထမဆုံး ကိုဖြိုးဇော်နဲ့အတူ ကျော်စွာတို့ ရှိ ရာ Geology final တန်းဘက်ကို ရောက်သတဲ့။ ကိုဖြိုးဇော်ကလည်း သူနဲ့မသိဘဲ အခုမှ လမ်းမှာတွေ့လာသလိုလိုနဲ့တဲ့။

လင်းက ဆေးစစ်ဖို့ လမ်းလျှောက်ဖို့ရက်တွေ မေးပြီး တော့ လမ်းလျှောက်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ မေဂျာပြောင်းတင်လိုက် တော့မယ်ဆိုပြီး ညည်းတော့ ကျော်စွာတို့မှာ မေဂျာမပြောင်းဖို့ Ge-

ology first year တွေကို လမ်းလျှောက်စစ်တဲ့အခါ သူတို့က တာဝန်ယူကူညီစောင့်ကြပ်ရမယ့် သူတွေထဲပါတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း။
'စိတ်မပျက်ပါနဲ့။ လျှောက်နိုင်မှာပါ။ အစ်ကိုကြီးတို့ ကူညီ မယ်လေ'

...ဆိုပြီး ပါးစပ်ကအမြှုပ်ထွက်မတတ် ဖြောင်းဖျပြော ရသတဲ့။ လင်းက မှင်သေသေနဲ့ တကယ်ဟန်ဆောင်ကောင်းတယ် ဆိုပဲ။ နောက်တစ်ပတ် လမ်းလျှောက်ဆေးစစ်တဲ့နေ့ကျတော့ ကျော်စွာတို့၊ ဝဏ္ဏတို့မှာ လမ်းလျှောက်မယ့် လူစာရင်းထဲမှာလည်း လင်းကို ရှာမတွေ့၊ လူကိုလည်းမတွေ့ဆိုတော့ ဒီကောင်မလေး မေဂျာပြောင်းသွားပြီထင်ပါရဲ့လို့ နှမေျောတသစွာနဲ့ပေါ့။

ပြီးတော့မှ လင်းကို ကျောင်းမှာပြန်တွေ့တော့ 'ဟိုနေ့ က သေချာမှာထားပြီးတော့ ဘာလို့ဆေးစစ်မလာတာလဲ' တွေ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာ။ မောင် အခုမှမြင်ယောင်ကြည့်မိတယ်၊ အဲဒီ တုန်းက လင်းသဘောကျ ရယ်မောမယ့်ပုံစံလေးကို။ လင်းက အစအနောက်သန်တယ်နော်။ မောင်တို့လည်း မသိပါဘူး။ လင်းက first year ဆိုတော့ ယုံမိတာပေါ့။ ဘယ်လိုမှသံသယမရှိစရာ လင်း ဟာ တကယ့်ကို first year က ကောင်မလေးလို့ပဲ။ 'final မမ' ဆိုတာ လင်းမပြောခဲ့လို့ ဘယ်သူမှမသိဘူးလေ။

ကိုဖြိုးဇော်တို့နဲ့ first year ကတည်းက အတူတက်ခဲ့တဲ့ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ သိရတော့ မောင်တို့ အံ့ဩရတယ်။ လင်းက ကျောင်းမှသိပ်မတက်တာကိုး။ tutorial ရှိတဲ့ ရက်တွေ ခဏလေးပဲ ကျောင်းကိုလာပြီး ပျောက်သွားတဲ့အခါ လင်းကို ပထ မပိုင်းမှာ မောင်တို့က သိပ်မသိဘူးလေ။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ကိုဖြိုးဇော်တို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး လင်းနဲ့မောင်က ရင်းနှီးရတာ မဟုတ် လား။

လင်းက သူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ တော်တော်ချစ်ပုံရတယ်။

ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ လင်းရဲ့ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေအပေါ်
ယုံကြည်ချစ်ခင်မှုဟာ လင်းနဲ့ မောင့်ကို နီးလည်းနီးခဲ့စေသလို ဝေး
လည်းဝေးခဲ့စေပါတယ် လင်း။ □

(၆)

လင်းက မကြာခဏလည်းပြောတတ်ခဲ့တယ်နော်။ လင်းနဲ့
မောင်တို့တွေ့ဆုံခြင်းဟာ ကံကြမ္မာသက်သက်ပါတဲ့။

လင်းဘက်ကကြည့်ရင် မှန်ပါလိမ့်မယ်။ မောင်ကသာ လင်း
ရဲ့နားကို ပိုမိုနီးကပ်စေဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရသူဆိုတော့ အဲဒီအရာကို ကံ
ကြမ္မာသက်သက်လို့ လက်မခံနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။

လင်းက ပြောတယ်။ မောင်သာ လင်းရဲ့ ယုံကြည်ရတဲ့
သူငယ်ချင်းကောင်းတွေဖြစ်တဲ့ ကိုဖြိုးဇော်တို့၊ ကိုသီဟတို့နဲ့ တစ်
ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်သိတဲ့ တကယ့်သူငယ်ချင်းကောင်း
တွေ မဟုတ်ခဲ့ရင် လင်းနဲ့ ဒီလောက်ပြန်ပြန်ရင်းနှီးခွင့်ရမှာမဟုတ်
သလို လင်းရဲ့ ချစ်သူလည်း ဖြစ်လာခဲ့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုပဲ။

အဲဒီအချက်ကို မောင်မငြင်းပါဘူး လင်း။ ပြီးတော့ မောင်
ရဲ့ တည်တံ့တဲ့ အနေအထိုင်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာ
ဆိုတာကို တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ လင်းအတွက်လည်း မောင်ကိုစိတ်
ချယုံကြည်ဖို့ အာမခံကောင်းတစ်ခုမဟုတ်လား။

လင်းမှာ ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ ပြောရမလား၊ ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ပဲ ပြောရမလားမသိတဲ့ စိတ်တစ်ခုရှိရဲ့။

လင်းက ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပေါင်းရာမှာ တကယ့်ကို ဟန်မလုပ်တဲ့စိတ်နဲ့ ပေါင်းတတ်တယ်။ အဲဒီစိတ်ကို လင်းရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း အသိအမှတ်ပြုတယ်။ တော်တော်များများ မိန်းကလေးတွေမှာ တွေ့ရလေ့မရှိတဲ့ အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆတွေကိုလည်း လင်းက တိတ်တဆိတ် စွဲကိုင်ထားသေးတယ်။

လင်းနှင်းဆီဟာ သူယုံကြည်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ကိုယ်တိုင်လည်း ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ပေါင်းသင်းတယ်။ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေးဆိုတဲ့ အသိမိတ်ဆွေဆက်ဆံမှုကြားမှာ စည်းတစ်ခုရှိပေမယ့် လင်းနှင်းဆီရဲ့စည်းက တမင်ဟန်လုပ်ထားတဲ့ စည်းတစ်ခုမဟုတ်ဘူး။ မလိုအပ်သော မိမိကိုယ်ကို တန်ဖိုးမြှင့်တင်မှုတွေ မပါဘူး။ ပွင့်လင်းတယ်။ ရိုးသားတယ်။ ရင်းနှီးခင်မင်မှုရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သိက္ခာရှိရမယ်။ စည်းကမ်းရှိရမယ်။ အပြောအဆို အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရမယ်။ အခွင့်အရေးယူလို့မရဘူး။ အခွင့်အရေးပေးတဲ့ အပြုအမူမရှိဘူး။ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်စီရဲ့ ပင်ကိုအခြေခံစိတ်ဓာတ် အောက်တန်းမကျရဘူး။ အဲဒါဆို လင်းနဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်လို့ရပြီပဲ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ယုံကြည်စိတ်ချထားပြီးတဲ့ ဘယ်သူငယ်ချင်းကမှ လင်းကို စိတ်နဲ့တောင်မပြစ်မှားနဲ့။ လင်းက တစ်သက်တာ သူငယ်ချင်းအဖြစ်က လမ်းခွဲပြီးသားပဲ။

မောင့်ကိုတော့ အယုံကြည်ရဆုံး သူငယ်ချင်းတွေက ကောင်းကောင်းကြီးအာမခံချက်ပေးတဲ့ ကောင်ကလေးဆိုပြီး လင်းယုံခဲ့မှာပေါ့နော်။ ဒါကြောင့်သာပဲ လင်းနဲ့မောင်ဟာ ရင်းနှီးလွယ်ခဲ့ကြတယ်။

ကျောင်းကို ရံဖန်ရံခါမှရောက်လာတဲ့ လင်းဟာ ကျောင်း
ရောက်တဲ့အခါတိုင်းတော့ တာရာနဲ့ ကိုဖြိုးဇော်တို့နဲ့သာ အတူရှိ
တတ်ရဲ့။ မောင်ကတော့ ကိုယ့်အတန်းကိုမတက်ဘဲ ကိုဖြိုးဇော်တို့
နဲ့အတူ ရှိတဲ့သူဆိုတော့ ကျောင်းရောက်ဖြစ်တဲ့ရက်တွေဆို လင်း
လာလာ မလာလာ ကိုဖြိုးဇော်တို့၊ ကိုသီဟတို့နဲ့အတူ လင်းရဲ့ အ
တန်းကိုတော့ ရောက်ဖြစ်တာပါပဲ။

လင်း ကျောင်းတက်တဲ့နေ့တွေမှာတော့ လင်းနဲ့ သော်တာ
ရာပါ မောင်တို့အဖွဲ့နဲ့ ကင်တင်းထိုင်ဖြစ်ကြတာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက
လင်းဟာ အခုလောက်လည်း လူလည်မကျတတ်သေးဘူး။

ကျောင်းကနေ အိမ်ကို bus မစီးတတ်ဘူးလေ။ taxi
ငှားဖို့ကျပြန်တော့လည်း ဒဂုံထဲကလမ်းတွေကို မသိတဲ့ လင်းဟာ
ကိုဖြိုးဇော်ကို သူ့အိမ်အထိ taxi ပေါ်မှာ အဖော်ခေါ်သွားဖို့ စဉ်း
စားတယ်။ တာရာက ferry စီးတယ်။ ပြီးတော့ လင်းနဲ့တာရာ
ဟာ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့မြောက်ပိုင်းနဲ့တောင်ပိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးဆန်ကျင်
တဲ့အရပ်မှာ နေကြတာဆိုတော့ လင်းက အဖော်မဲ့ပြန်တယ်။ ပြီးတော့
ကျောင်းထဲမှာ အချိန်တော်တော်များများ taxi ငှားရလေ့မရှိခဲ့ဘူး။
လင်းက အိမ်က ကားကိုပဲစောင့်တယ်။ တစ်ခါတလေ tutorial က
မနက်ပိုင်းတင် ပြီးသွားတဲ့အခါကျတော့ လင်းကို မောင်တို့ အိမ်
ပြန်ပို့ကြတာပေါ့။

မောင်နဲ့တွေ့တယ်ဆိုရင်တော့ လင်းရဲ့အိမ်ပြန်ခရီးက ပျော်
စရာကြီးပါ။ လင်းကို ရှေ့ခန်းမှာ သီးသန့်ထိုင်စေပြီး လင်းရဲ့ body-
guard တွေနဲ့အတူ မောင်တို့ ပြန်ပို့ကြတယ်။

အဲဒီတုန်းက မောင်ဟာ လင်းရဲ့အခက်အခဲကို တကယ့်
ကိုမသိနားမလည်ခဲ့တာ။ စည်သူဝေက အိမ်ကကားနဲ့ ဒဂုံင်ဘာကို
နံနက်ကနေ ညအထိ ခေါ်သွားလို့ ကျောင်းတက်ဖို့ပြင်ဆင်ပြီးမှ
ကျောင်းမလာဖြစ်ရတဲ့ လင်းရဲ့ နေ့ရက်တွေအကြောင်းလည်း မောင်

မသိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒါတွေက မောင်တို့ ချစ်သူဖြစ်ပြီးကာမှ ရယ်ရယ်
မောမောနဲ့ လင်းကပြန်ပြောခဲ့တာတွေကိုး။ အဲဒီအကြောင်းတွေ
ကြောင့်လည်း မောင်ဟာ လင်းတို့အတန်းကထွက်တဲ့ excursion
ခရီးမှာ ပါဝင်ခွင့်ရအောင် ရင်းနှီးခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ လင်းရဲ့ယုံကြည်မှု
ကိုလည်းရခဲ့တယ်ပေါ့။ အခုနေပြန်တွေးရင်တောင် အဲဒီအချိန်
လေးတွေကို မောင် လွမ်းမိတယ် လင်း။

လင်းကိုချစ်မိသွားပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသေချာခင်မှာ
ပထမဆုံး မောင်လုပ်မိတာက လင်းရဲ့အနားကိုချဉ်းကပ်ချင်နေတဲ့
သူငယ်ချင်းတွေကို ရန်လုပ်စိတ်တိုနေမိတာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဟို
ကောင်တွေအားလုံးက မောင့်စိတ်ကို ရိပ်မိသွားကြတယ် ထင်ပါရဲ့။
မောင့်ရဲ့လင်းက လွဲလို့ပေါ့လေ။

မောင်က 'အသည်းကွဲနေတာဗျ'လို့ လူသိအောင်လည်း
အော်နေမိတော့ လင်းက မောင့်ကို ရယ်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါလေး
တစ်ကောင်လို့ပဲ ကြည့်တယ်နော်။ ပြီးတော့ လင်းက မောင်တို့အားလုံး
ထဲမှာ မောင့်ကိုလည်း အယုံကြည်ဆုံးထင်ပါရဲ့။

လင်းက သိပ်သနားဖို့ကောင်းတဲ့မိန်းကလေးပဲ။ ယောက်ျား
တွေရဲ့ မာယာကို နားမလည်ခဲ့ဘူး။ နေညိုဟာ ချစ်သူရှိပြီးသား
ကောင်ကလေးဆိုပြီး လင်းအတွက် အန္တရာယ်မရှိဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ
မဟုတ်လား။ အဲဒီနေညိုက လင်းရဲ့အချစ်ကို ရအောင်ယူသွား
ခဲ့တယ်နော်။

ဒါပေမယ့် လင်းက 'လင်းကိုမောင် မချစ်ခဲ့ဘူး' လို့လည်း
မစွပ်စွဲပါနဲ့။ 'ဝတ်မှုန်နဲ့မပြေလည်တဲ့အခိုက်အတန့်မှာ လင်းကို အသုံး
ချခဲ့တာ'လို့လည်း မောင်နာကျင်ရအောင် စကားနာမထိုးပါနဲ့။ လင်း
က မောင့်ကို ထိခိုက်နာကျင်စေလိုတိုင်း အဲသလိုစွပ်စွဲတတ်ရဲ့။
အဲဒီအခါ မောင်က ဒေါသနဲ့ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါ ပေါက်ကွဲဆဲပဲ။

လင်း သိခဲ့ပါတယ်။ မောင့်အချစ်ကို နှုတ်လင်း သေသေချာချာ

သိခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မောင့်အပေါ် လင်းက နားလည် ပေးနိုင်တာပေါ့။ မောင်တို့ဟာ စိမ်းကားပြတ်တောက်တဲ့ ရန်သူ တွေ ဘာကြောင့် ဖြစ်မသွားကြလဲဆိုတာ မောင်တို့ချင်းတော့ သိပြီး သားပဲ လင်း။ မောင့်ဘဝမှာတော့ အချစ်ဆိုတာ လင်းသာ ဖြစ် သည်လေ။

* * *

လင်းကတော့ လျှို့ဝှက်တတ်တဲ့ မောင့်ရဲ့ မင်းသမီးပဲ။ ပြီးတော့ မောင်နားလည်မှု အပေးရဆုံးသော နားမလည်နိုင်ခဲ့သူ။ မောင်ကတော့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့ရတာ လင်းရေ။ အဲ ဒါကို လင်းမမေ့ပါနဲ့။ လင်းအချစ်ကို မောင် လွယ်လွယ်ရခဲ့တာ မဟုတ် ပါဘူး။ လင်းလည်း မောင်ပြောခဲ့တာတွေ မှတ်မိမှာပဲ။ လင်းပြောသမျှနားထောင်၊ လင်းမပြုပြင်အောင်နေ၊ လင်း သတ် မှတ်ပေးတဲ့ အချိန်ဖယားအတိုင်း အတိအကျလိုက်နာလို့၊ ကျောင်း စာအုပ်တွေရှာရ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မထိုင်ရ။ မောင်က အဲဒီဝဋ်မှာ ပျော်ခဲ့တယ် လင်းရဲ့။ ဒီကြားထဲ လင်းက မကြာခဏဆိုသလို ခရီးတွေထွက်တတ်တော့ လင်း ပြန်လာမှ လာ ပါ့မလားလို့ မောင့်မှာ ပူရပြန်တာပေါ့။ လင်းမရှိတဲ့ အဲဒီရက်တွေကဆို မောင် မှိုင်နေတတ်တာကို သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးလည်း ရိပ်မိ ခဲ့ရတယ်။

‘မင်းရဲ့ လင်းနှင်းဆီက ပြန်မလာတော့ပါဘူး နေညီရာ။ သူ့အဒေါ်တွေပေးစားတဲ့ ယောက်ျားယူပြီး ရှမ်းပြည်မှာပဲနေတော့ မှာ’

မဟုတ်မှန်းသိရက်နဲ့ မောင်ပူပန်ရတယ် လင်း။ တကယ်ပဲ လင်းပြန်မလာတော့ဘူးလား။ အဒေါ်တွေဆီ ခဏအလည်သွား တဲ့လင်းက သူတို့ပြောသလို ရှမ်းပြည်မှာအိမ်ထောင်ကျသွားမှဖြင့် မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် ဖြစ်သွားခဲ့ရင် ဆိုတဲ့အတွေးဟာ စကားလုံး

တွေအဖြစ် လင်းရှေ့ကိုရောက်သွားတော့ လင်း ရယ်လိုက်တာ။

‘မလင်း ယောက်ျားသွားယူတာလားလို့’

‘ပေါက်တတ်ကရ နေညိုရယ်။ ငါယောက်ျားယူဖို့သွားရင်
နင်တို့ကို ဖိတ်စာပေးခဲ့မှာပေါ့’

‘မလင်းရဲ့ အဒေါ်တွေ့ဖို့မှာ မလင်းကို လာတောင်း
ထားတာတော့ ရှိမှာပေါ့နော်’

‘နေညိုက သိပ်ရယ်စရာပြောတာပဲ’

လင်းက မောင့်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်တယ်။

□

(၅)

အဲဒါအစပါပဲ လင်း။ လင်းနဲ့မောင်ရဲ့ သံယောဇဉ်နေ့ရက် တို့ရဲ့ အစပိုင်းနေ့ရက်များပါပဲ။

လင်းကိုရဖို့ ဘယ်လို ကြိုးစားရမယ်ဆိုတာလည်း မောင့် စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိနေသလိုပဲ။ အဲဒါ ဘဝသံသရာ အစဉ်အဆက်က ချည်နှောင်ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးပဲထင်ပါရဲ့ လင်းရယ်။

အဲဒီတုန်းက လင်းတို့နေတဲ့မြို့နယ်ထဲမှာ မီးတွေခဏခဏ ပျက်တာပေါ့။ မီးပျက်တိုင်းလည်း လင်းတို့တယ်လီဖုန်းတွေက လိုင်း ကျတတ်တယ်။ အဖြစ်များတာက လင်းတို့မြို့နယ်ထဲတင်ပဲ ခေါ်ဆိုမှု ရပြီး တခြားမြို့နယ်က ဖုန်းလိုင်းတွေနဲ့ အဝင်ရောအထွက်ပါ အဆက် အသွယ် ပြတ်တောက်တတ်တာပဲ။

မောင်က လင်းအသံကို တစ်နေ့မကြားရရင် တစ်နေ့ မနေနိုင်သူလေ။ မောင် ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ သိလား လင်း။ ဖုန်းပျက် တဲ့ညတွေဆို လင်းတို့ မြို့နယ်ထဲရောက်အောင် ကားမောင်း လာတတ်တယ်။ လင်း အလုပ်အားတဲ့ ကိုးနာရီလောက်ပေါ့။ လင်း

ကတော့ မောင့်ကို အံ့ဩတယ်နော်။

‘ဖုန်းတွေပျက်နေတယ် နေညိုရဲ့။ ဒီမြို့နယ်ထဲက ဖုန်း အချင်းချင်းပဲ ခေါ်လို့ရတာတဲ့’

‘နေညို ဘယ်ကဆက်တာလဲ’

ဆိုတော့ မောင် တမင်လာပြီးဆက်တဲ့အကြောင်း လင်းကို ပြောပြရတာပေါ့။

နောက်တစ်နေ့ ဖုန်းတွေကောင်းသွားတော့ လင်း ဘာပြော တယ်မှတ်လဲ။ လင်းတို့လမ်းထဲမှာ မောင့်သူငယ်ချင်း ကောင်မလေး တစ်ယောက်နေတော့ အဲဒီကောင်မလေးဆီ ဖုန်းလာဆက်ရင်း လင်းကို လမ်းကြိုလို့ ဖုန်းခေါ်တာလားတဲ့။ လင်းရဲ့သံသယက အဲသလိုလည်း ပြင်းထန်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် လင်း၊ မောင်ကတော့ လင်းရဲ့သံသယကို ချေဖျက်ရင်း လင်းကိုမရရအောင် ကြိုးစားခဲ့ပါ တယ်။

လင်းသွားရာနောက်ကို တကောက်ကောက်လျှောက်လိုက် နေတော့လည်း လင်းက သိခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ။

အဲဒီတုန်းက လင်းဟာ မိမိကိုယ်ကိုယ့်ကြည်စိတ်ချရစွာနဲ့ ကားတစ်စီးကို မမောင်းနှင်နိုင်သေးဘူးလေ။

လင်းအိမ်ကကားကို မောင်စတွေ့တာက ကန်တော်ကြီး ပတ်လမ်းမှာ။ လင်းက ကားမောင်းမကျွမ်းကျင်သေးဘူးဆိုတာထက် ယာဉ်ကြောအယူအဆတွေ မသိသေးတာ။ ပြီးတော့ လင်းတို့ရဲ့ အစိုးရကားကြီးက သိပ်လည်းစိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ လင်း မောင်းနေတဲ့ကားနောက်က ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ မောင် လိုက်ခဲ့တယ်။ လင်းက ဝိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ အကြာကြီးပဲ။ နေ့လယ် ၂ နာရီလောက်က ဝင်သွားတာ ညနေ ၄ နာရီထိုးမှ ပြန်ထွက်လာတယ်။ လမ်းမှာလည်း အသိအိမ်တွေဝင်သေးရဲ့။

လင်းတို့လမ်းထဲ ချိုးဝင်တော့ ညနေမှောင်ရီသန်းနေပြီ။

နောက်ကြည့်မှန်ကိုလည်း မကြည့်တတ်သေးတဲ့ လင်းဟာ သူ့
နောက်မှာ မောင့်ကားပါလာတာလည်း ညဘက်ဆိုတော့သိပုံမရဘူး။
အဲဒီညမှာ မောင်က လင်းကိုပြောပြတော့ လင်းက မောင့်ကို စိတ်
တိုတယ်။

‘ကားသမားက ခွင့်ယူသွားပြီး ပြန်မလာလို့ မလင်းက
မမောင်းရဲဘဲ မောင်းနေရတာ။ ငါ နင့်ကိုတွေ့ရင် ဘယ်လောက်များ
စိတ်ချမ်းသာလိုက်မလဲ။ ဘာလို့တွေ့အောင် မခေါ်ရတာလဲ နေညီ၊
ရဲ့’ တဲ့။

အမေပါတော့ မောင်ကမခေါ်ရဲဘူးပေါ့ လင်းရဲ့။ လင်းကို
လည်း အဲဒီလောက်စိတ်ဒုက္ခရောက်နေမယ်မှန်းမှ မောင်ကမသိဘဲ။
ဒါပေမယ့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး လင်းဒုက္ခမရောက်အောင် နောက်
ကနေ တိတ်တဆိတ်လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်လေ။

ဒါပေမယ့် လင်းကတော့ အံ့ဩရဲ့မဟုတ်လား။ ပြီးတော့
မောင့်အချစ်ကိုလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လင်းအထင်မသေးရဲတော့
ဘူးပေါ့။

‘မောင်ဟာ လင်းဘဝရဲ့ပထမဆုံးသော မျက်လှည့်ဆရာ
ထင်ပါရဲ့’

... လို့ လင်းက အရာအားလုံးကို ဥပက္ခာပြုခဲ့ပြီးတဲ့ လေ
သံနဲ့ ခပ်တိုးတိုးလေးညည်းပြီးမှာလား။ ဒါဆိုရင်တော့ မောင့်ဘက်
က ပြောစရာရှိတာပေါ့ လင်း။

လင်းကိုပြရတဲ့ မျက်လှည့်ပွဲဟာ မောင့်ဘဝမှာအပင်ပန်းခဲ့ရ
ဆုံးပဲ။ ကြိုးစားအားထုတ်လိုစိတ်တွေ အပြည့်အသိပ်နဲ့ ပင်ပန်းကြီး
စွာ သည်းထိတ်ရင်ဖို စင်ပေါ်တက်ခဲ့ရတာပါ လင်း။ သာမန်ကာ
လျှံကာ အပျော်တမ်းပြုလုပ်ချက် တစ်ခုမှမပါခဲ့ပါဘူး။

ဘဝဟာ လောင်းကစားပွဲတစ်ခုလို တင်စားရမယ်ဆိုရင်
မောင်ဟာ လင်းအချစ်ကိုရဖို့အတွက် အရာအားလုံးကို ချလောင်းခဲ့

ဖူးပါတယ်။ အရှုံးအနိုင်ဆိုတာကတော့ မောင့်ကံပေါ့ လင်းရယ်။

မောင့်မှာ ရည်းစားတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီရည်းစားဟာ ဝတ်မှုန်ဆိုတဲ့ ဆေးကျောင်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။

လင်းသိတဲ့ အဲဒီအချက်နှစ်ချက်ကို လင်းရဲ့အာရုံသိစိတ်ထဲကနေ မောင်ဘယ်လို ကြိုးစားပမ်းစား ဖယ်ထုတ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မောင်ကိုယ်တိုင်သာ သိခဲ့ပါတယ် လင်း။

ဝတ်မှုန်ရဲ့ဓာတ်ပုံတွေ လင်းရှေ့ကိုယူလာပြခဲ့တာ၊ ဝတ်မှုန်ရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို လင်းကိုယ်တိုင် ဆက်သွယ်မေးမြန်းနိုင်ပါတယ်ဆိုပြီး ပေးခဲ့တာ၊ မောင့်မှာရှိရှိသမျှသော သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေ လင်းသိရှိမှတ်သားထားစေတာ။ လင်းအားကိုးချစ်ခင်တဲ့ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတစ်ဦးဆိုမှာ ကတိဝန်ခံချက်တွေပေးခဲ့တာ၊ လင်း သူငယ်ချင်းချည်နှောင်သမျှ ကတိစကားတွေ၊ မေးခွန်းတွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်တုံ့ပြန်ခဲ့ရတာ ...။

မောင့်လောင်းကြေးက ကြီးပါတယ် လင်း။

အဲဒီလောင်းကြေးဟာလည်း ရဲလို့မူတစ်ခုအတွက် ပုံအော့ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လောင်းလိုစိတ် သက်သက်ကြောင့်သာ ချလောင်းခဲ့တဲ့ပမာဏပါ။

ဒါကိုတော့ လင်းနားလည်ဖို့ကောင်းပါရဲ့။

□

(၈)

လင်းကတော့ လျှို့ဝှက်တတ်သူပဲ။ သိပ်လျှို့ဝှက်ချင်တဲ့
လင်း။ မောင် မှတ်မိသေးတယ်။ မောင့်ဆီကိုအသံတုန်တုန်လေးနဲ့
ဖုန်းဆက်လာတဲ့ညကို။ အဲဒီညကမောင်အပြင်မထွက်ဘူး။ အခန်း
ထဲမှာတစ် ယောက်ထဲစာဖတ်နေခဲ့ချိန်ပေါ့။ ဖုန်းလာလို့ မောင်
ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ 'လင်းပါ' တဲ့။ ပုံမှန်ထက်ပိုတိုးနေတဲ့ လေ
သံလေးနဲ့။

'ပြောလေ မလင်းရဲ့' ဆိုတော့လည်း လင်းက အသံမ
ထွက်ပြန်ဘူး။

သက်ပြင်းမောတစ်ခုပဲ ခပ်တိုးတိုး ကျိတ်ချသံကြားတယ်။
'လင်း . . . ဘာဖြစ်နေလဲ' လို့ မောင်က စိုးရိမ်တကြီးမေးတော့မှ
'ဟင့်အင်း . . . ' တဲ့။ အဲဒီတုန်းက မောင်က လင်းရဲ့နာမည်ရှေ့မှာ
'မ' တပ်ပြီး မလင်းလို့ ရိုရိုသေသေခေါ်တာနော်။ လင်းကလည်း
မောင့်ကို သူ့ထက်အများကြီးငယ်တဲ့ ကလေးလေးကျနေတာပဲ။ 'နေ
ညီ' တဲ့။ အသံပြတ်နဲ့။ ပြီးတော့ လင်းက ဖုန်းကိုလည်းမချဘဲ 'ဘာ

မှမဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး' ဆက်ကိုင်ထားတယ်။

မောင် ရိပ်မိတာပေါ့ လင်းရဲ့။ လင်းက အရေးတကြီးအကြောင်းကိစ္စမရှိဘဲ မောင့်ဆီ ဖုန်းမှမဆက်တတ်တာ။

'မလင်း ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ကျွန်တော်လာခဲ့ရမလား ...'

အဲဒီနေ့က လင်းတို့အိမ်မှာ လူကြီးတွေမရှိကြဘဲ လင်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်သာ ရှိတာသိထားလို့ မေးတော့ လင်းက 'မလာပါနဲ့' တဲ့။

အဲဒီလေသံမှာပဲ အဖျားခတ်တုန်ယင်နေပြီ။ အဲဒီအချိန်အထိ လင်းဟာ မောင့်ကို သိုသိပ်ထားတုန်းပဲနော်။ ခဏနေတော့မှ

'နေညို အားလားဟင် .. တို့ကိုမြို့ထဲလိုက် ပို့ပေးနိုင်မလား' တဲ့။ မောင်နားမလည်တာအမှန်ပဲ လင်း။ လင်းက ဒီအချိန်ကြီးမှ မြို့ထဲကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ။ လင်းမသွားသင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်။ ညကူးနာရီထိုးတော့မယ်လေ။ taxi မစီးရဲတော့လို့ လင်းမောင့်ဆီ ဆက်တာမဟုတ်လား။

'သူငယ်ချင်းတွေဆီမှာသွားအိပ်မလို့' တဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ လင်းအခန်းအပြင်ဘက်ဆီက ကွဲရှသံတစ်ခုကြားရတယ်။ မောင်ရိပ်မိသွားတယ် လင်း။ လင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ပြဿနာဖြစ်ကြပြီဆိုတာကို။

'မလင်းသွားချင်ရင်သွားလေ။ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်။ မလင်း ကျွန်တော့်ကို ယုံတယ်မဟုတ်လား'

မောင့်ကို လင်းက ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်လဲ။

'လင်းတို့ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးလည်းခေါ်ခဲ့မယ်နော်။ မြို့ထဲရောက်မှ သူ့ကို taxi နဲ့ အိမ်ပြန်ခိုင်းတော့မယ်' တဲ့။

လင်းက အဲသလိုလင်းပါ။

ဒါပေမယ့် အဲဒီညက လင်းဘယ်မှမသွားဖြစ်လိုက်ပါဘူး။ ဟိုကောင်စည်သူဝေပဲ အိမ်ကထွက်သွားတယ်။ အဲဒီညက လင်း

မအိပ်ရဲမှာစိုးလို့ မောင် ခဏခဏဖုန်းခေါ်တာပေါ့ လင်း။ နောက် တစ်နေ့မနက်မှာတော့ လင်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို သွား ခေါ်ထားတယ်။ လင်းမှာထားလို့ TV multi-box ကို မောင်လာပို့ တော့ မနက်ဆယ့်တစ်နာရီကျော်နေပြီ။ လင်းက အိမ်ခန်းရှင်းလင်း တာလည်း ဝါသနာပါပုံရတယ်။ အကူမိန်းကလေးမရှိပါဘဲ လင်းတို့ ဧည့်ခန်းလေးဟာ ပြောင်လက်တောက်ပနေတတ်တယ်။ မောင်က တော့ လင်းနှင့်ဆီရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို တစ်ချပြီးတစ်ခု အံ့ဩ ပြီးရင်းအံ့ဩလို့ပေါ့။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေကို မကျွမ်းကျင်ဘဲ လင်း ကိုယ်တိုင်လုပ်မိမှာစိုးလို့ မောင်ကိုယ်တိုင်ပဲ လင်းတို့ TV မှာ တပ်ပေး ဖို့ လင်းဆီ ခွင့်တောင်းမိတယ်။

TV စင်နောက်မှာ ဖျတ်ခနဲထိုင်ချလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မောင့် ဘယ်ဘက်ခြေဖဝါးအောက်ဆီက စူးကနဲပူသွားတယ်။ နောက်ထပ် မောင့်ရှေ့မှာက လက်နှစ်လုံးလောက်ထူပြီး အရှည်တစ်လက်မ လောက်ရှိတဲ့ ဖန်ခွက်ကွဲစ။ အဲဒီဖန်ကွဲစကပဲ စတယ်ထင်ပါရဲ့။ လင်း ရဲ့ဘဝကို မောင်သိခွင့်ရခဲ့တာ။ ပထမတော့ မောင့်လက်ထဲက ဖန်ကွဲစ ကိုကြည့်ရင်း လင်းမျက်နှာပျက်သွားတယ်။ မောင်က လင်းကိုပေါ့ပါး အရှက်ပြေစေချင်လို့

‘ညက တိုက်ပွဲက တော်တော်ပြင်းထန်ပုံရတယ်နော်’ ဆိုမှ လင်းက ခပ်ရှက်ရှက်ပြုံးတယ်။ ပြီးတော့ ...

‘သိပ်နုပျော့စရာကောင်းတာပဲ။ ဒါ မေမေနဲ့ဖေဖေရဲ့ မဂ် လာဦးပစ္စည်း’ တဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်ပေါ်တက်လာတဲ့ လင်းတို့ခြံစောင့် ဦးလေးကြီးက ...

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ငါ မနက်က ဖန်ကွဲစတွေအားလုံး သေသေချာချာသိမ်းပါတယ်ကွာ’

‘TV စင်နောက်မှာလေ ဦးလေးကြီးရဲ့။ အဲဒီအထိစင်သွား

တော့ မမြင်တော့ဘူးပေါ့'

မောင်ကသာ ရယ်ရယ်မောမောပြောနေတာ လင်းကတော့ မျက်နှာလေးဖြူလို့။

'တော်တော်ဆိုးတဲ့ကောင်၊ ဖန်ခွက်နဲ့တံခါးကို ပစ်ခွဲထားတာကွ။ ငါ့မှာ မနက်က သိမ်းရင်းဆည်းရင်း နှစ်ချက်တောင်နင်းမိတယ်။ ညကလည်း အစ်မကိုတစ်ယောက်တည်းထားပြီး ထွက်သွားပါရောလား'

လင်းမောင်တွေအကြောင်းကို သိနေပုံရတဲ့ဦးလေးကြီးက မောင့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြနေတာတွေ လင်းကြိုက်ပုံမရပေမယ့် ဘာမှတော့မပြောဘူး။

'သူက အပြင်မှာသွားနေချင်တာလေ။ အိမ်မှာနေပြီး အစ်မကို စောင့်ရှောက်ရမယ်ဆိုလို့ အကြောင်းရှာရန်ဖြစ်ပြီးထွက်သွားတာ' လင်းက ဒီလောက်ပဲပြောတယ်။

အဲဒီခဏမှာပဲ မောင့်ကို အစ်မကြီးတစ်ယောက်လို ဆုံးမချင်တဲ့ လင်းရဲ့စိတ်ထဲကို မောင် လှမ်းကြည့်စာနာမိတယ်။ လင်းက မောင့်ကို ခဏခဏပြောတယ်လေ။ 'အမေ့စကားကိုနားထောင်ဖို့၊ အစ်မကို ကလန်ကဆန်မလုပ်ဖို့။

'မလင်းမှာလည်း မောင်တွေရှိတယ်နေညိုရဲ့။ မလင်းက မင်းကို ဆရာလုပ်ပြီးပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ နေညိုအစ်မနေရာ၊ နေညိုအမေနေရာက ဝင်ပြီးခံစားပေးနိုင်လို့ပြောရတာ' တဲ့။

* * *

အခြေအနေအရပ်ရပ်ဟာ မောင်နဲ့လင်းကို နီးစပ်စေပါတယ် လင်း။

လင်းအတွက် အရာရာပြောင်းလဲဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတဲ့မောင်ဟာ အဲဒီနှစ်စာမေးပွဲအတွက် အိမ်မှာ စာကိုအချိန်ပေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ လူမိုက်ကလေး လိမ္မာမလို့ပေါ့ လင်းရဲ့ဇာနည်။ လင်းကလည်း

‘နေညို၊ စာမေးပွဲနီးပြီမဟုတ်လား။ စာကျက်နော်’
လို့ တဖွဖွသတိပေးတတ်တာလား။

ဒါပေမယ့် မောင် စာမေးပွဲဖြေဖို့ ကျောင်းကိုရောက်သွား
ချိန်မှာတော့ စာဖြေခန်းထဲမှာ မောင့်ခုံနံပါတ်ရှိမနေခဲ့ဘူး။ လင်း
လိမ္မာခိုင်းလို့ စာမေးပွဲအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတွေ အများကြီး
လုပ်ထားတဲ့မောင်ဟာ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကိုတော့ နှမေ့တုန်
လှုပ်မိတာပေါ့။ တစ်နှစ်လုံးအတန်းမတက်ဘဲ လင်းတို့ final တန်း
တွေဘက်မှာ ခြေရာထပ်ခဲ့တာလည်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင်တော့ သိ
သားပေါ့ လင်းရယ်။

မထင်မှတ်ဘဲ လင်းဆီမောင် ဖုန်းဆက်မိပြန်တယ်။

‘ဟယ် ... နေညို၊ အခုဘယ်ကနေဖုန်းဆက်တာလဲ။
စာမေးပွဲက ကိုးနာရီစတင်မဟုတ်လား။ အခုပဲဆယ်မိနစ်စွန်းနေပြီ။
လမ်းမှာကားပျက်နေလို့လား။ မလင်းတို့အိမ်ကကားကို လွှတ်
ပေးရမလား’

လင်းထင်တာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူးဘဲ လင်း။ အဖြစ်မှန်
ကိုသိတော့ မောင့်ကို လင်းမဆူတော့ပါဘူး။ လင်းက ချက်ချင်းပဲ
မောင်နဲ့အတူ ကျောင်းကို လိုက်လာပေးတယ်။ မောင့်အတွက် အ
သိဆရာတွေဆီမှာ စာမေးပွဲဖြေခွင့်ရဖို့ လိုက်ပြောပေးတယ်။ ဘယ်
နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်စာမေးပွဲဖြေခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားပေးတယ်။ မောင့်
ကိုလည်း တွန်းအားတွေအများကြီးပေးတယ်။ ဘယ်လိုမှကြိုးစားဖို့
အခွင့်အရေးမရှိတော့တဲ့အချိန်မှပဲ လင်းက လက်လျှော့တော့တယ်။
ပြီးတော့ အတန်းမှန်မှန်မတက်ခဲ့တဲ့ မောင့်ကိုဆူတယ်။

အမှတ်တရပါပဲ လင်း။ လင်းနဲ့မောင်ဟာ အဲဒီ အဖြစ်
အပျက်လေးအပြီးမှာ အတော့်ကိုရင်းနီးသွားခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီနေ့က စိတ်လေလေနဲ့ လမ်းမိုင်တွေအများကြီး မောင်
လျှောက်မောင်းခဲ့ဖြစ်ခဲ့တယ်။ လင်းက ပထမဆုံး မောင်နဲ့အတူ

ကားလိုက်စီးပေးခဲ့တယ်။ မောင်ဆိုးလေးတစ်ယောက်ကို ထိန်းတဲ့
အစ်မပေါ့။

မောင့်အပေါ် ယုံကြည်လာသလို လင်းဟာ ကိုယ်ကိုယ်ကို
လည်း ယုံကြည်လာတယ် ထင်ပါရဲ့။

လင်းရဲ့ဆုံးမမှုအောက်မှာ မောင်ဟာ လူလိမ္မာလေးဖြစ်ရ
မယ်လို့ ယုံကြည်လာရဲ့မဟုတ်လား လင်း။

မောင်လည်း ယုံကြည်ခဲ့ဖူးတာပါပဲ။

လင်းသာအနားမှာရှိခဲ့ရင် မောင့်ဘဝတစ်ခုလုံးလည်း ပြည့်
စုံနေလိမ့်မယ်လို့လေ။ □

(၉)

အချစ်။

အဲဒီခေါင်းစဉ်သစ်က လင်းနဲ့မောင့်အကြားမှာ အဆန်းတကျယ်ကို တိုးဝင်လာတဲ့ ခေါင်းစဉ်သစ်ပါ။ အထပ်ထပ်အသေအချာ စစ်ဆေး စဉ်းစားပြီးမှ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာမဟုတ်တဲ့ မောင်တို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းတရားကတော့ အံ့ဩဖွယ်ရာပါ။ ပြီးတော့ လင်း ကိုးကွယ်လွန်းတဲ့ မာနတရား။

လင်းရဲ့မာနက မောင့်ရဲ့အချစ်တွေကို ထိန်းချုပ်နှုန်း ပျက်ပြားစေခဲ့တယ်။

လင်းရဲ့ မိမိကိုယ်ကို အလွန်အမင်း တန်ဖိုးထားကာကွယ်မှုဟာ မောင့်သိက္ခာကို အလှပဆုံးစော်ကားလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေအဖြစ် မောင့်သွေးကြောတွေထဲမှာ အရက်စက်ဆုံး ပေါက်ကွဲသွားခဲ့တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ပွင့်လင်းလွန်းတဲ့မေးခွန်းတွေဟာ ရိုင်းတတ်တယ် လင်း။ မောင်က မထင်မှတ်ဘဲပြောလိုက်တာပါ။

လူတွေဟာ အချစ်နဲ့တွေ့ရင် ကလေးဆန်တတ်ကြသတဲ့ မောင်ကတော့ လင်းနဲ့တွေ့လို့သာ ကလေးဆန်ခွင့်ရခဲ့တာပါ။ လင်းက

အကြောက်လွန်တာလား။ အထအနကောက်တာလား။ မောင့်ဒေါသတွေ ဝုန်းခနဲတောက်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ။

အဲဒီညနေက လင်းရဲ့အင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်က အပြန်မှာ ရှေ့ကမောင်းသွားတဲ့ကားလေး လှလို့ မောင်ကြိုက်လို့ပေါ့ လင်းရယ်။

‘မလင်း ကျွန်တော့်ကို အဲဒီကားဝယ်ပေး’

... လို့ အမှတ်မဲ့ မောင်ပြောလိုက်တာပါ။ လင်းက ငြိမ်ကျသွားတယ်နော် ...။

ညဘက် မောင် ဖုန်းဆက်မှ ...

‘နေညို၊ လင်းကို ညနေက ဘာလို့ကားဝယ်ခိုင်းတာလဲဟင်။ လင်းက ကားတစ်စီးဝယ်နိုင်လောက်အောင် မချမ်းသာဘူးလေ။ အဲဒါ နေညိုမသိမှာစိုးလို့’ ... တဲ့။

မောင် ဒေါသထွက်ရင် ဘယ်လိုနေရမှာလဲ လင်း။ လင်း မို့လို့မေးရက်ပါပေ။ ဒါဟာ အားမနာတတ်တဲ့ လင်းနင်းဆီရဲ့ ပထမဆုံးနိမိတ်ပြမေးခွန်းမှန်း မောင်မရိပ်မိခဲ့ပေမယ့် မာနကို ထိတော့ ဆတ်ဆတ်ခါနာရတာပေါ့ လင်း။

ဒေါသကြောင့် မောင်ပေါက်ကွဲတယ်။ မောင့်ကိုစော်ကားမိပြီမှန်းသိတော့ လင်းငိုတယ်။ မောင့်ကိုအားနာတဲ့ လျော်ကြေးအဖြစ် လင်းက မျက်ရည်ပြန်ပေးတယ်ပေါ့။ အခုတော့ မောင်လည်း အရည်ထူပါပြီ လင်း။ လင်းရဲ့မျက်ရည်ကလည်း မောင့်ကို အစားလျော်လို့ မကျေနိုင်တော့ပါဘူး။

အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ မောင်ဟာ အရှက်နဲ့သိက္ခာကို စော်ကားခံရလို့ လင်းသိအောင် မောင့်ရင်ထဲကို ဖွင့်ပြမိခဲ့တယ်။ လင်းကလည်း အမှားနဲ့စခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ မောင့်ရဲ့ချစ်ရေးဆိုခြင်းကို ဘယ်လို အင်အားမျိုးနဲ့ စိတ်ဆိုးရပါမလဲ။ အရာရာဟာ ငြင်းဆန်လို့မရနိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေကို ဖန်တီးခဲ့တယ်လေ။ အခြေအ

နေအရပ်ရပ်ဟာ မောင်နဲ့လင်းကို နီးစပ်စေပါတယ် လင်း။

လင်းကတော့ အတ္တကြီးသူလား။

အချစ်ဆိုတာကို မျက်စိမှိတ်လက်ကာ ငြင်းတတ်သူလား။

'နေညီ၊ ဝတ်မှုန်ဆီကိုပြန်သွားပါ။ လင်းက သူများချစ်
ခြင်းကို ခွဲတဲ့သူမဖြစ်ချင်ဘူး'

'လင်းကိုယ်တိုင်လည်း အသဲကွဲတဲ့သူမဖြစ်ချင်ဘူး'တဲ့။

'ဝတ်မှုန် အသည်းမကွဲခဲ့ပါဘူး လင်းရဲ့။ တကယ်တမ်း
အသည်းကွဲကြေးဆို နေညီပဲကွဲခဲ့တာပါ'

* * *

လင်း ကြုံဖူးမှာမဟုတ်ဘူးနော်။ လင်းနှင်းဆီရဲ့ ရာဇဝင်
မှာမရှိခဲ့ဖူးတဲ့ အဖြေတောင်းနည်းမျိုးပဲ။ မောင်ကလင်းကို တစ်နာရီ
တစ်ခါ အဖြေတောင်းတတ်တယ်။ ဆယ်နာရီနဲ့ဆယ်မိနစ်ဆိုရင် နာ
ရီလက်တံလေးနှစ်ခုက အကွာအဝေးညီညီထိဆိုင်လို့။ 'နာရီပြုံးတဲ့
အချိန်'လို့ မောင်က နာမည်ပေးထားတယ်။ လင်းရေ ... နာရီပြုံး
တဲ့အချိန်ရောက်ပြီနော်၊ အဖြေပေးပါတော့ဆိုတော့ လင်းက ပြုံးနေ
ပြန်ရော။ မောင်က လင်းကို အချိန်မရွေးနေရာမရွေး အဖြေ
တောင်းတတ်တယ်။ ပြီးတော့ လင်းဘေးနားမှာ ထိုင်နေပါရက်နဲ့
လင်းရဲ့မျက်လုံးတွေကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲလို့ ကားတံခါးက ဘက်မှန်ကို
လင်း မသိအောင်အသာခေါက်ထားပြီး မှန်ထဲကခိုးကြည့်ရတယ်။
အဲဒါကို လင်းမိသွားရင်တော့ မောင်ဘက်မျက်နှာလှည့်လာပြီး မောင်
မျက်လုံးတွေထဲကို တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ကြည့်စေတယ်။ လင်းက မညှာ
တာ တတ်ပြန်ဘူး။ မောင်တကယ်မကြည့်ရဲခဲ့တာ လင်းရဲ့။ မောင်
ရှောင်ပြေးရပြန်တာပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မောင်စိတ်ကို
မောင် အားတင်းပြီး လင်းကိုရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားတာပါပဲ။ အဲဒီတော့
မောင် ရှုံးတာပေါ့ လင်းရယ်။

လင်းကတော့ မောင်ဟာ လင်းရဲ့မျက်လုံးတွေကို တကယ်ပဲ

ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲတာပါ ဆိုတာကို မယုံပြန်ဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒီလျှို့ဝှက်
ချက်ကိုလည်း သိချင်နေတတ်တယ်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ။ လင်းရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ ဘာရှိနေလို့ နေ
ညှိက မကြည့်ရဲရတာလဲ။ ပြောစမ်းပါ။ လင်းသိချင်လို့ ပြောပြစမ်းပါ
နေညှိရဲ့... နဲ့ ခဏခဏကျိကျိတတ်တာပေါ့။ မောင်က

‘ကြောက်လို့ပါလင်းရဲ့’ ဆိုရင် လင်း မကျေနပ်နိုင်ဘူးနော်။

‘လင်းက ကြောက်စရာလည်း မကောင်းဘဲနဲ့’ ဆိုပြီး စိတ်
ကောက်ချင်တတ်သေးတာ။

အဲဒီလိုစိတ်ကောက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့ လင်းရဲ့ဖျတ်ခနဲငြိမ်
ကျသွားတဲ့ အပြုအမူတွေကိုလည်း မောင် ကြောက်ပြန်တာပါပဲ။
လင်း မှတ်မိနေမှာပါ။ ဓာတ်ပုံတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် အယူသည်းပြီး
မဖျက်ဆီးချင်တဲ့မောင်ဟာ မောင့်ရဲ့ album ထဲက ဓာတ်ပုံတွေဆွဲ
ထုတ်ပြီး ဖြဲဆုတ်ပစ်မိတဲ့အထိ မောင်ဟာ လင်းကို အလိုလိုက်ချစ်
ခဲ့ဖူးတယ်။ မောင်နဲ့ဝတ်မှုန်နဲ့ မောင်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်း
တွေစုပြီး မြစ်ကမ်းစပ်မှာ ရိုက်ထားခဲ့တဲ့ဓာတ်ပုံတွေလေ။ လင်းက
မောင့် album ထဲမှာ အဲဒီဓာတ်ပုံတွေတွေ့တော့ ဖျတ်ခနဲ album
ကို ပိတ်တယ်။ ပြီးတော့ ကားနောက်ခုံပေါ်ကို အသာတင်ရင်း
ကားပြတင်းအပြင်ကိုပဲ ငေးနေလေရဲ့။ မောင့်ဘက်ကို မျက်နှာမ
လှည့်တော့ဘူး။

‘နေညှိက အဲဒီဓာတ်ပုံတွေကို အခုထိ သိမ်းထားတုန်းပေါ့
နော် ...’ တဲ့။

အဲဒါ လင်းရဲ့ တိုက်ကွက်ပေါ့။ အဲဒီနေ့က မောင် ဒေါသ
လည်း ထွက်တယ်။ လင်းကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။ album
ထဲက ဓာတ်ပုံတွေကိုဆွဲထုတ်ပြီး တစ်စစီဆုတ်ဖြိပ်ပြန်တော့ လင်းက
အလန့်တကြားနဲ့ဝင်လုတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် လင်း ကျေနပ်ခဲ့တယ်
မဟုတ်လား။ လင်းမျက်လုံးတွေထဲမှာ မောင်နဲ့တွေ့ခဲ့ရတာ အနိုင်ရ

တဲ့ကျေနပ်မှုပါ။ လင်းကလည်းဒေါသကြီးတတ်တဲ့ မောင့်ရဲ့အပြု
အမူတွေကို ပထမဆုံးတွေ့သွားခဲ့မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းပဲ
မောင့်ဒေါသကို သိမ်းပါတယ် လင်း။ လင်းမောင့်ကို ကြောက်လန့်
ထွက်ပြေးသွားမှာစိုးလို့ပါ။

ယုံပါ လင်း။

လင်းကိုမောင် တကယ်ပဲစူးနစ်စွဲလမ်းစွာ မြတ်နိုးခဲ့ဖူးပါ
တယ်။

“မိုးစက်ရေမှန်တွေကြားမှာ
ငါ့ကို ထီးမိုးပေးခဲ့
ချစ်သူ့လက်တစ်ဖက်ကို
ကမ္ဘာပတ်ပြီးရှာဖို့ ထွက်အပြေး...”

ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်ခတ်လာတဲ့ ပင်လယ်လေဟာ မောင့်
 မျက်နှာကို တဖြည်းဖြည်းကျိန်းစပ်လာစေတယ်။ မောင် ရပ်နေတာ
 ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲမသိဘူး။ မောင့်ရဲ့ရှေ့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းဆီက
 ကျောက်ဆောင်တွေဟာ ရေအောက်ကိုမြုပ်ကုန်ပြီ။ လှိုင်းတွေကြောင့်
 မောင် တဖြည်းဖြည်းနောက်ဆုတ်လာမိတယ်။ လင်းထိုင်ခဲ့တဲ့အုန်း
 သားစည်းရိုးပြတ်လေးက အတော့်ကိုပျက်စီးနေပြီ။ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေ
 တဲ့ အဲဒီအုန်းသားပြတ်တစ်ခုပေါ်မှာ မောင်ထိုင်နေမိပြန်ရော။ ရေထဲ
 မှာ အကြာကြီးရပ်ခဲ့လို့လားမသိဘူး။ မောင့်ခြေထောက်တွေက တစ်
 စစ်နာကျင်လာတယ်။

ပင်လယ်ရေရောက်ရင် မောင် ဝတ်နေကျအညိုရောင်သား
 ရေဂျာကင်ကြီးက လူကိုနွေးထွေးစေပေမယ့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို
 ရှိုက်ထုတ်လိုက်ရင် ရလာမယ့်မီးခိုးငွေ့နွေးနွေးရဲ့ အနွေးဓာတ်ကို
 မောင် လိုချင်လာပြန်တယ်။ လင်းကိုသတိရတိုင်း စီးကရက်သောက်
 ချင်လာတတ်အောင် မောင်စိတ်ရှုပ်ထွေးတတ်ပါတယ် လင်း။ ဒါပေ

မယ့် ပင်လယ်တစ်ခုရှေ့က လေဟာပြင်ထဲမှာ စီးကရက်မီးညှိရတဲ့ အလုပ်ဟာ မောင့်ကိုစိတ်ပျက်စေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ လင်းလည်း မကြိုက်တဲ့အလုပ်ပဲလေဆိုပြီး လက်ထဲကစီးကရက်ကို သောင်ပြင်ပေါ်လွှင့်ပစ်မိတယ်။ အဲဒီခဏမှာပဲ သောင်ပြင်တစ်နေဆီက လူငယ်တွေစုပေါင်းသီဆိုလိုက်တဲ့ သီချင်းသံတစ်ပိုင်းတစ်စကို မောင်ကြားလိုက်ရတယ်။ ပင်လယ်ရှေ့မှာ အိပ်လို့မရဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ မောင်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ သိပ်ဝေးလွန်းတော့ သူတို့ရဲ့ သီချင်းသံကိုလေသင့်တဲ့အခိုက်မှာသာ မောင်ကြားနိုင်တာပါ လင်း။ အခုဆို လင်း အိပ်ပျော်နေပြီလား။ မောင့် သီချင်းသံမကြားဘဲ လင်း အိပ်နိုင်ပြီနော်။

ဟော ... လင်း။ မောင် သီချင်းသံကြားရပြန်ပြီ။

တိုက်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ လောကကြီးပေပဲလား။ အငြိုးအတေးတို့နဲ့ လက်စားချေတတ်တွန်းတဲ့ ကံကြမ္မာလား။ မောင့်အလွမ်းတွေကို အားပေးဖို့များ လင်းရဲ့အိမ်မက်က စိတ်ကူးနဲ့ ပိုလွှတ်လိုက်တဲ့ ကျိန်စာလေလားမသိဘူး လင်းရေ။ သူတို့ဆိုနေတဲ့ သီချင်းက မျိုးကျော့မြိုင်ရဲ့ 'မှားတဲ့ဘက်မှာ' တဲ့။ မောင်သိပ်ကြိုက်လို့ လင်းကို မကြာခဏဆိုပြမိတဲ့ သီချင်းပေါ့။

လင်းပြောခဲ့ဖူးတယ်နော်။ အစက မျိုးကျော့မြိုင်ရဲ့ သီချင်းတွေ လင်းမကြိုက်တတ်ခဲ့ဘူးတဲ့။ နောက်တော့လည်း မောင်ညတိုင်းဆိုဆိုပြတဲ့ ...

'ဝလုံးလေးမှ ပိုင်းအောင်မရေးနိုင်ခင် ... ရွှေယုန်လေးနဲ့ ရွှေကျားပုံပြင် ...'

ဆိုတဲ့ သီချင်းသံတွေနဲ့မှ လင်းက အိပ်တတ်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ လင်းနဲ့မောင့်ကို တစ်သားတည်းကျအောင် နီးစပ်စေခဲ့တဲ့ 'ဂရေဟမ်ဘဲလ်' ကို မောင်ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးဘူး လင်းရေ။ တယ်လီဖုန်းလေးတစ်လုံးသာ လင်းနဲ့မောင့်ရဲ့ကြားမှ ဂျီမနေခဲ့ရင် လင်း

ကို မောင် သီချင်းတွေဆိုပြဖို့ခက်ခဲ့မှာနော်။ အဲဒီတုန်းက မောင်က သီချင်းတွေတစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်ဆိုပြ ...။ လင်းက တဖြည်းဖြည်းအိပ် ချင်လာတဲ့ လေသံလေးလေးနဲ့ ... အိပ်ချင်ပြီမောင်ရဲ့တဲ့။ တစ်ည လည်းမဟုတ်၊ နှစ်ညလည်းမဟုတ် ညစဉ်ရက်ဆက် မောင်ဟာ လင်းကို သီချင်းဆိုသိပ်ဖို့မပျင်းခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ လင်း စိတ်ကောက် တိုင်းလည်း မောင့်မှာ လင်းကိုချောဖို့ သီချင်းတွေက အဆင်သင့်ပဲ။ ရုံးပတ်သီးလေးများအဖွဲ့က ငယ်ဆူးရဲ့ 'မ မရှိတဲ့နေ့ရက်များ' သီ ချင်းကတော့ လင်းကိုချောဖို့ မောင့်ရဲ့အကောင်းဆုံး ဆေးတစ်ခွက် ပေါ့။ ပြီးတော့ လင်းက အဲဒီသီချင်းကိုလည်း ကြိုက်တယ်။ လင်း မောင်ကို စိတ်ဆိုးတော့မယ်ဆိုရင် မောင်က အဲဒီသီချင်းကို ကောက် ဆိုလိုက်တာပဲ။

'ခဏလောက် မနွဲ့ဝေးတဲ့ဘဝဟာ ... ဆယ်ကမ္ဘာလောက် များလား ...။ ခံနိုင်ရည် လုံးဝမရှိပါ။ ရင်ခုန်သံတွေသေဆုံး ... ဖုန်းလေးဆက်လို့ စကားပြောရတာ မောင်မကျေနပ်ဘူး မရယ်၊ မရဲ့အနားမှာအမြဲတမ်းရှိချင်တာ ...' ဆိုရင်ပဲ လင်းက မောင့်ကို စိတ်ကောက်ပြေသွားပြီမဟုတ်လား။

'မောင်ကလူလည်လေးနော်။ လင်းကိုဘယ်လို လှည့်ဖျားရ မယ်ဆိုတာ သိနေသလိုပဲ'

... လို့ လင်းပြောဦးမလို့လား။ မောင် မလှည့်စားခဲ့ပါဘူး လင်းရယ်။

* * *

အနက်ရောင်ပင်လယ်ရှေ့မှာ တစ်ယောက်တည်းရပ်နေတဲ့ မောင့် ခြေဖဝါးအောက်က စိုထိုင်းစဟာ တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာ ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ကမ်းခြေကို အငြိုးတကြီးရိုက်ခတ်နေတဲ့ လှိုင်း ခေါင်းဖြူတွေရဲ့ လက်တံ ရေစက်ရေပေါက်တွေဟာလည်း မောင်နဲ့ အနီးဆုံးကို ပြေးဝင်လာရဲ့။ ပင်လယ်ရှေ့က ခွာဖို့ကိုတော့ မောင်

စိတ်မကူးမိသေးဘူး လင်း။ မောင် လင်းအကြောင်းတွေ့ရတာ မဝသေးဘူးလေ။

လင်းသာဆိုရင်တော့ ပင်လယ်ရဲ့ ဒီလိုလေပြင်းမျိုးအောက် မှာ တစ်နာရီလောက်မှ နေနိုင်ပါ့မလား။ မောင့်ရဲ့လင်းက ချူချာ တယ်လေ။ ပြီးတော့ ခဏခဏလည်း နေမကောင်းဖြစ်တတ်သေး တာ။ အဲဒီလိုနေမကောင်းတိုင်းလည်း မောင့်ကိုပဲ ဒုက္ခပေးဖို့လင်းက ရွေးချယ်တတ်ပြီပေါ့။ မောင် အဲဒီလိုပြောရင် လင်းကစိတ်ဆိုးဦးမှာ။ ဒါပေမယ့် မောင်က လူလည်ပဲလင်းရဲ့။ လင်း စိတ်မဆိုးတဲ့ လေသံ အသုံးအနှုန်းမျိုးနဲ့ လင်းကိုပြောမှာပေါ့။

‘အဲဒီ မိဆိုးမဟာလေ ... ငါ့ကိုပဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဒုက္ခ ပေးဖို့လိုက်ရှာနေတာပဲ ...’

အဲသလို လေသံချိုချိုနဲ့ ရယ်ပြီးပြောရင်တော့ လင်းက စိတ်မဆိုးဘူးပေါ့။

‘အင်းပေါ့ ... မောင်ရဲ့။ လင်းမှာ ဒုက္ခပေးဖို့ မောင်တစ် ယောက်တည်းရှိတဲ့ဟာကို’

‘ဟုတ်ပဲ ... ဟုတ်ပဲ။ မကျာကံထူးရှင်တို့ရဲ့ ဒုက္ခကိုဘယ် သူမှမသိဘူး’

‘ဟုတ်တယ်။ မောင်က လင်းအချစ်ကိုရတဲ့ မဟာကံထူးရှင် ပဲ။ အဲလောက်တော့ ဒုက္ခခံပေါ့’

အဲဒီလိုများ ပြောရမယ်ဆိုရင် လင်းဟာ တခစ်ခစ်နဲ့ သိပ် ပျော်နေတတ်တာပဲ။ နေမကောင်းဖြစ်လို့ ဖျော့နေတဲ့ လေသံတောင် ပြန်မာလာတယ်ထင်ရတယ်။ ပြီးရင် သူ့ဆီလာဖို့ မောင့်ကို ကျီကျ တော့တာပဲ။ ဟောဒီကောင်ကလည်း တစ်ခါအစလုပ်ထားတဲ့အတိုင်း လင်းကို စွပ်ပြုတ်ပြုတ်ပေးရပြန်တာပေါ့။

ပထမတုန်းက လင်းမယုံဘူးလေ။ လင်း နေမကောင်းဘူး ဆိုတော့ လင်းကိုမောင် စွပ်ပြုတ်တိုက်မယ်လေဆိုတော့ လင်းက

မောင့်ကိုမေးတယ်နော်။ 'ဘယ်ကဝယ်လာမှာလဲ။ အပြင်က အစား
အစာတွေ မစားချင်ပါဘူး မောင်ရာ ...' တဲ့။

'မဟုတ်ဘူး လင်းရဲ့။ မောင်ကိုယ်တိုင် လင်းအိမ်မှာလာပြီး
ပြုတ်ပေးမှာ ...' ဆိုတော့ 'တကယ်ပြောတာလား' တဲ့။ လင်းက
မယုံသေးဘူး။ အခုတော့ လင်းက နေမကောင်းဖြစ်တိုင်း မောင့်ကို
စွပ်ပြုတ်တိုက်ဖို့ ကျိကျတတ်နေပြီပေါ့။ မောင့်စွပ်ပြုတ်က ကြက်သား
များများကို ချင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ နိုင်နိုင်နဲ့ အရည်နည်းနည်း၊ အသား
နူးအောင်ပြုတ်တာကိုး။ လင်းက နေမကောင်းတိုင်း မောင့်ကို ကျိကျ
တတ်တယ်။ မောင်ကလည်း လင်းကို ဂရုစိုက်မြဲပါပဲ။ လင်းနဲ့မောင်
ချစ်သူတွေဖြစ်စရက်တွေမှာ လင်းတစ်ခါနေမကောင်းဖြစ်တော့ မောင်
အဲဒီလိုပဲ လာလုပ်ပေးတာပေါ့။ လင်း မောင့်ကို အားနာတယ်လေ။
ပြီးတော့ တအားလည်းထူးဆန်းနေတယ် မဟုတ်လား။ လင်းထက်
သုံးနှစ်ငယ်တဲ့ နေညိုဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးဟာ လင်းကို ဒီလိုဂရု
တစိုက်ပြုစုတတ်လိမ့်မယ်လို့ လင်းမထင်ဘူးမဟုတ်လား။

ပြီးတော့ မောင်က ဆေးလည်းကုတတ်တယ်လေ။ လင်းက
လည်း မောင့်ကို အားကိုးလွန်းတာပါမှာပေါ့။ နေမကောင်းဖြစ်တိုင်း
လင်းဟာ မောင့်ကို ဘာဆေးသောက်ရမလဲလို့ မေးတတ်တယ်။
မောင်ကလည်း လင်းရောဂါလောက်တော့ ကုတတ်တယ် လင်းရဲ့။
ပြီးရင် လင်းကို အိမ်ထဲမှာ နွေးနွေးထွေးထွေးနေဖို့၊ ခြေဖဝါးကို
ပရုတ်ဆီလူးပြီး စောင်ကို သေသေချာချာမြှုပ်ဖို့ မှာတတ်တာပေါ့။

'ဘာမှမပူနဲ့။ မောင် ကုပေးလိုက်ပြီ။ မနက်ကျရင် လင်း
ရောဂါပျောက်ပြီ' ဆိုရင်ပဲ မောင့်ကိုချစ်တဲ့ လင်းဟာ ရောဂါတစ်ဝက်
သက်သာတတ်တာမဟုတ်လား။ အဲဒီလို မောင်က ဂရုစိုက်တတ်လို့
ထင်ပါရဲ့။ လင်းဟာ တစ်လျှောက်လုံး မောင့်ဆီမှာ ကလေးလုပ်လာ
တော့တာပဲ။ တစ်ခါတလေတော့ မောင် ညည်းညူတတ်ရဲ့။

'ကလေးတစ်ယောက် ကောက်ရထားသလိုပဲ' လို့။

ဟုတ်တယ်။ လင်းဟာ တကယ့်ကိုကလေးဆန်လွန်းတယ်။
မောင့်ရဲ့အယုအယကိုမက်တယ်။ ပြီးတော့ မောင့်ကို တအားချစ်
တယ်။ မောင်ကလည်း လင်းကိုချစ်တာပါပဲ။ နေညိုဆိုတာ ဘယ်
လောက်စိတ်ဆတ်လဲ၊ အားလုံးကသိတယ် လင်း။ အဲဒီလို စိတ်ဆတ်၊
စိတ်တိုတတ်တဲ့ နေညိုဆီမှာ လင်းလောက်ဆိုးတဲ့ ကလေးလေးတစ်
ယောက်ရှိတယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှ ယုံချင်ကြမှာမဟုတ်ဘူးဘဲ။ □

တရိပ်ရိပ်တက်လာတဲ့ ဒီရေဟာ ခြေမျက်စိအထက်ဆီကို
ရောက်လာတော့ နဂိုတိုတိုဝတ်ထားတဲ့ပုဆိုးကို ပိုပြီးတိုအောင်ပြင်
ဝတ်ရပြန်တယ်။ အဲဒီအခါလည်း လင်းကိုသတိရမိပြန်တာပဲ။ အပြာ
ရောင်ကြိုက်တဲ့ လင်းစိတ်ကြိုက်လိုက်ရွေးပေးထားတဲ့ ပိုးတွဲပုဆိုး
အပြာကွက်ပါပဲ လင်း။ လေး။ ငါးလတစ်ခါဆိုသလို ပုဆိုးတွေကိုလေး။
ငါးထည် စုဝယ်တတ်တာ မောင့်ရဲ့အကျင့်ပဲ။

‘လင်းရေ ... မောင့်မှာ ဝတ်စရာပုဆိုးတွေကုန်နေပြီ။
လင်း အဆင်လိုက်ရွေးပေးဦးလေ’ ဆိုရင် လင်းက အမြဲလိုက်ရွေး
ပေးတတ်တယ်။ လင်းနဲ့မောင်ဟာ Junction 8 က J Donut’s
ဘေးလမ်းကျဉ်းလေးမှာဖွင့်ထားတဲ့ ပုဆိုးဆိုင်လေးမှာလည်း ဝယ်ဖူး
ရဲ့။ Yankin Centre အပေါ်ထပ်က ပုဆိုးဆိုင်လေးဆီလည်း ရောက်
ဖြစ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း Super One ပထမထပ်မှာရှိတဲ့
ပုဆိုး counter တွေမှာပေါ့။

လင်းဟာ ခဏခဏပဲ သူဝယ်ပေးထားပြီးတဲ့ အကွက်

အဆင်တွေကို မမှတ်မိပြန်ဘူး။

‘အဲဒါ မောင်မှာရှိပြီးသားကြီးလေ လင်းရဲ့’

‘မောင်ကခဏခဏဝယ်နေတာကိုး။ လင်းက ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ’

ပြီးတော့ လင်းက အဘိုးကြီးဆင်တွေကိုလည်းရွေးပေးတတ်ပြန်တယ်။

‘အဲဒါအဘိုးကြီးဆင်လေ လင်းရာ။ မောင်အဘိုးကြီးနဲ့တူသွားမှာပေါ့’

‘ဟာကွာ ... မောင်က သိပ်ကြေးများတာပဲ။ လင်းမရွေးတတ်တော့ဘူး’

‘ကဲ ... ကဲ ... ဒီလိုလုပ်။ ဒီနှစ်ထည်ထဲက ဘယ်တစ်ထည်ယူရမလဲ’

နောက်ဆုံးတော့ မောင်က ကောင်းမယ်ထင်တဲ့ နှစ်ထည်၊ သုံးထည်စီထဲက လင်းကြိုက်ရာကို ရွေးခိုင်းရတယ်။

အဲဒီလိုလုပ်တော့မှ လင်းလည်း ဦးနှောက်ခြောက်သက်သာသွားပြီး မောင်လည်း အဘိုးကြီးဆင်တွေနဲ့ လွတ်တော့တယ်။ လင်းက အဲသလို လင်းပါ။ တစ်ခါတစ်ခါ မောင်ကလင်းကို မေ့လျော့ပြီး အိမ်နဲ့နီးတဲ့ Super One ကိုဝင်ပြီး ကိုယ်တိုင်ဝယ်လာမိရင် လင်းက သူ့ကိုမခေါ်လို့ဆို စိတ်ကောက်ပြန်ရော။

မောင် ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားမိဘူး လင်း။

လင်းဟာမောင်ကိုသိပ်ချစ်တတ်တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ လင်းနဲ့တွေ့စအချိန်တွေကနေ အခုထိ တွေးပြီးတော့တောင် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ရတယ်။ မောင်က စချစ်ခဲ့သူလေလင်း။ လင်းကို ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောမိသွားတဲ့အချိန်မှာရော ...။ လင်း ဆီကအချစ်ကို လက်ခံရပြီးစကာလတွေမှာတောင် မောင်ဟာ တစ်ချိန်မှာ လင်းရဲ့ အတွယ်တာဆုံးတစ်ယောက်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်

ဆိုတာ အိပ်မက်တောင်မမက်ခဲ့ဖူးဘူး လင်းရဲ့။
 လင်းက မောင့်ကို တကယ် မချစ်ပါဘူး ...
 လင်းက မောင်ချစ်သလိုပြန်မချစ်ပါဘူး ...
 လင်း တစ်နေ့ကျရင် မောင့်ကိုထားသွားမှာ မဟုတ်လား။
 အဲဒီလို တဖွဖွပြောခဲ့သူဟာ မောင်ပါ။
 လင်းကလည်း အဲဒီတုန်းကမငြင်းဆန်ခဲ့ဘူးနော်။ လင်းဆီ
 က မောင်ရခဲ့တာ အင်အားမဲ့လှတဲ့ ခပ်ပျော့ပျော့ဖြစ်နိုင်ခြေစကား
 စုတွေပဲ။

‘တစ်နေ့နေ့မှာ လင်းကမောင့်ကိုသိပ်ချစ်သွားနိုင်ပါတယ်’
 ဆိုတာ မောင့်သံသယတွေအားလုံးကို အတည်ပြုပေးတဲ့ ချစ်သူမိန်း
 ကလေးရဲ့ ခပ်ဆန်းဆန်းတုံ့ပြန်စကားပဲမဟုတ်လား။
 မောင်ကတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိခဲ့ပါတယ် လင်း။
 လင်းကိုမောင် ချစ်နေရဖို့သာ အဓိကပဲမဟုတ်လား လင်း
 ရယ်။

“မေ့လို့မရတဲ့ သစ်ပင်မှာ
မင်းစိုက်ခဲ့တဲ့ ပန်းတွေ
ပွင့်နေပြီ.....”

ဟော...ပတ်ဝန်းကျင်က ပိုပြီးမှောင်လာပြီ လင်း။ မောင့်
 ရှေ့ကပင်လယ်ပြင်ကို အုပ်မိုးထားတဲ့ ကောင်းကင်ကလည်း အမှောင်
 ရိပ်မှာ အနီရောင်သမ်းလာသလိုပဲ။ မကောင်းဆိုးဝါးအုပ်စုကြီး ပြို
 ဆင်းလာသလို အနက်ရောင်တိမ်တိုက်ကြီးက ပင်လယ်ရဲ့ခေါင်မိုးပေါ်
 ကို ခုန်ဆင်းလာတယ်။ မောင့်မျက်နှာကို မိုးစက်လေး တစ်စက်၊
 နှစ်စက်က ဖျတ်ခနဲလာရိုက်တယ်။ ပင်လယ်မှာ မိုးရွာတော့မယ်နဲ့
 တူတယ် လင်း။ ပင်လယ်မှာရွာတဲ့မိုးကို မောင်မကြုံဖူးသေးဘူး။
 လင်းကတော့ မိုးတွင်းကြီးပင်လယ်ရှေ့ကို ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်ဆို။
 ကောင်းကင်က လျှပ်စီးကြောင်းဟာ ပင်လယ်ထဲထိုးဆင်းလာချိန်ဆို
 မိုးကြိုးပစ်မှာကြောက်လို့ သောင်ပြင်မှာပြားပြားဝပ်ပြီးနေသတဲ့။ အခု
 မောင့် ရှေ့ကပင်လယ်ထဲမှာတော့ လျှပ်လက်တဲ့အရောင်မတွေ့
 သေးဘူး လင်းရဲ့။ လေတွေကတော့ ကြမ်းသထက်ကြမ်းလာနေပြီ။
 လေများရင် မိုးပြေးသတဲ့။ အခုတစ်စက် နှစ်စက်ကျတဲ့မိုးက ရွာမယ့်
 မိုးလား။ ပြေးမယ့်မိုးလား။ မောင့်ရင်ထဲမှာ ရွာနေတာကတော့ ကြေကွဲ

မိုးတွေပါ လင်းရယ်။ အငြိုးတကြီးနဲ့ လင်းကိုယ်တိုင်ရွာချလိုက်တဲ့ နာကျင်ရတဲ့ ကြေကွဲမိုးစက်တွေ။

တယ်လီဖုန်းထဲမှာတော့ လင်းကရှိုက်သံအက်အက်တွေနဲ့ မောင့်ကိုနာကျင်စေမယ့် မျက်ရည်မိုးတွေ အငြိုးတကြီးရွာခဲ့တယ်။ လင်းနဲ့ဝေးတဲ့ပင်လယ်ရေကို ရောက်ပြန်တော့လည်း လင်းပြုစားထား လို့ ကောင်းကင်မှာရွာတဲ့မိုးက မစဲခဲ့ပါဘူး လင်းရယ် ...။

လင်းရဲ့ တွေဝေတတ်တဲ့စိတ်၊ လင်းရဲ့မပြတ်သားနိုင်တဲ့စိတ် တွေကြားထဲမှာ မောင်ဟာ ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အကြိမ်တွေလည်းမနည်းပါဘူး လင်း။ ပြတ်သားတော့မလို ခိုင်မာပြီးမှ မောင့်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ လင်းကြောင့်ယိုင်လဲခဲ့ရတာ လည်း အကြိမ်ကြိမ်ပါ လင်း။ လင်းက ငိုရှိုက်ရင်း အခါခါပြောတော့ 'မောင်က ရက်စက်သတဲ့' ..။ မောင်ကတော့ လင်းရက်စက်တာ က ပိုတယ်လို့ထင်တယ် လင်း။ လင်းက ကိုယ့်လုပ်ရပ်တောင် ကိုယ်မသိနိုင်တော့ လင်းရဲ့ မောင့်အပေါ်ရက်စက်မှုရာနှုန်းက မတိုင်း တာနိုင်အောင်ပေါ့။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ချစ်သူဆီက ဘယ်အ ရာကို အလိုချင်ဆုံးလဲ သိခဲ့သလား လင်း။ လင်း ပြောပြောနေကျ ချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးမှုမဟုတ်ဘူး။ တစ်ဖက်သတ်အနိုင်လိုချင်တဲ့ တန်းတူ အခွင့်အရေးမပေးလိုမှုလည်း မဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရဲ့သိက္ခာဆိုတာကို ပေါ်လွင်စေမယ့် ချစ်ခြင်းကြောင့်တည်တဲ့ ဩ ဇာတစ်ခုပဲ လင်း။ လင်းကတော့အဲဒီအချက်ကို သဘောမပေါက် ခဲ့တာလား။ သိလျက်နဲ့ မောင့်ကိုငဲ့ကြည့်လိုတဲ့ဆန္ဒမရှိ၊ မပေးဆပ် ချင်ခဲ့တာလား။ စိတ်ထင်ရာကို လုပ်တယ်ဆိုတာ စိတ်တစ်ခုနဲ့ ကိုယ် တစ်ခုအတွက်သာ အဆင်ပြေမှာပါ လင်း။ စိတ်နှစ်ခု၊ ကိုယ်နှစ်ခု ပေါင်းစပ်လာတဲ့အခါတော့ ဘယ်လိုမှမပြေလည်နိုင်တဲ့ ပြဿနာ တွေပဲ ဖြစ်လာမှာပေါ့။

လင်းက အဲဒါကိုမသိသလိုနဲ့ မောင့်ကိုပဲ စွဲချက်တွေအမျိုးမျိုး တင်ရဲ့။ မောင်က လင်းရဲ့အသည်းကိုခွဲနေတဲ့သူ၊ မကြင်နာတတ်တဲ့ ဥပေက္ခာသမားကြီးတဲ့လား။ အဲဒီလိုနဲ့ လင်းအနားက မခွာနိုင်အောင် မောင့်ကိုပြုစားနေတယ်ထင်ပါရဲ့။ လင်းက ပြောတတ်သေးတာ 'ဟိုအရင်ကလို လင်းကို တန်ဖိုးထားစမ်းပါမောင်ရဲ့' ဆိုတာ။ လင်းကိုမောင် အရင်ကလည်း တန်ဖိုးထားခဲ့တယ်။ အခုထိလည်း လင်းကိုမောင် တန်ဖိုးထားဆဲပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ တစ်ခါတလေ လင်းကိုယ်တိုင်က လင်းနှင့်ဆီရဲ့တန်ဖိုးကို လျော့ပါးစေမယ့် အပြုအမူမျိုးတွေ တစ်ပါးသူရှေ့မှာ မလုပ်မိစေဖို့ လင်းကို ဒေါသထွက်အော်ငေါက်ခဲ့ရတာပေါ့။ လင်းက အတ္တကြီးလှတဲ့မိန်းမ၊ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ တစ္ဆေထိုးညှဉ်။ ပြီးတော့ မှန်တယ်ထင်ရင် မောင့်မျက်နှာတောင် မထောက်ထားမညာတာခဲ့တဲ့ မိန်းမ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် လင်းကိုမှန်းတဲ့ ခဏပိုင်းအချိန်တွေတောင် လင်းနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ အတိတ်မှာ မောင်ပိုင်ဆိုင်ပါတယ် လင်း။ လင်းနဲ့မောင့်ရဲ့ စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ် ချစ်သူသက်တမ်းဟာ ခြောက်လလား၊ တစ်နှစ်လား ဖြေပါဦး လင်း။ လင်း မောင့်ကိုထားခဲ့ရက်တယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အတ္တကို လင်းလျော့တွေးခဲ့တယ်။ မောင် လက်စားချေတတ်တယ် လင်းရယ်။

လင်းမို့ရက်စက်တာ ထင်ပါရဲ့။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်မိန်းမကများ လင်းလောက် ရက်စက်တတ်ခဲ့ပါသလဲ။ မောင်ပြောရင်တော့ လင်းက နာတတ်သားပေါ့။ ဝတ်မှုန်က လင်းလိုမဟုတ်ဘူး။ မောင့်တစ်မျက်နှာပဲကြည့်တာလို့ ပြောရင် လင်း လက်မခံနိုင်ဘူးလေ။ မောင်က ဆရာဝန်မမို့မက်သတဲ့လား။ မောင့်သိက္ခာကိုလည်း လင်းသာ အစော်ကားနိုင်ဆုံးပါပဲ။ 'အဲလိုမှန်းသိရင် လင်းလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်ကြိုးစားခဲ့ပါတယ် မောင်ရယ် ...' လင်းက အဲဒီလို နာနာကြည်းကြည်းပြောရဲ့။ ဒါပေမယ့် လင်း မညာစတမ်း ဝန်ခံ

ကြေးလေ။ လင်း မောင့်ကိုပိုင်ခဲ့လို့လား။ ပိုင်ချင်လို့လား။ မောင်ပိုင် ဆိုင်တဲ့အခြေအနေကို လင်း တင်းတိမ်ကျေနပ်လို့လား။ မောင့်ကို အနိုင်ယူချင်စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ 'ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်' ထပ်ခါ ထပ်ခါမပြောပါနဲ့ လင်း။ မောင်ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ လင်းနှင်းဆီရဲ့အတ္ထု လင်းနှင်းဆီရဲ့ မာန၊ လင်းနှင်းဆီရဲ့ လောဘတွေကို သေသေချာချာ နားလည်သဘောပေါက်ပြီးတဲ့ မောင် မယုံဘူး။ လင်း။

လင်း မောင့်ကိုထားခဲ့တဲ့အချိန်တုန်းကလေ ... လင်း အခုထက်ထိ မကြာခဏတမ်းတနေတတ်တဲ့ မောင်နဲ့လင်းရဲ့ ပျော် စရာအကောင်းဆုံး နေ့ရက်တွေတုန်းကပေါ့။ မြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး လင်းရဲ့ ...။ မောင် တားလို့မရခဲ့တဲ့ လင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို။ မကြေကွဲရခင်တုန်းကတော့ တန်ဖိုးကိုနားမလည်ကြဘူးပေါ့ လင်း ရယ်။ အဲဒီတုန်းက လင်း ပျော်ခဲ့ပါတယ်။ မောင်လည်း ပျော်ခဲ့ တယ်။ အဲဒီအချိန်က မောင်တို့မှာ အနာဂတ်ရှိတယ်။ မျှော်လင့်ချက် ရှိတယ်။ လင်းရဲ့အဆင်မပြေလှတဲ့ မိသားစုဘဝကနေ အဝေးကြီး ကိုပျံ့ပြေးဖို့ အတောင်ပံတွေရှိသလိုပါပဲ။ လင်းက မောင့်ဆီက တောင် ပံတွေကိုငှားတယ်လေ။ အဝေးကြီးကို 'ပျံ့ပြေးမလို့ ... တဲ့။ မောင် ကလည်း ငှားနိုင်လိမ့်မယ်ထင်ခဲ့တာ။ အခုမှ ... လင်းကိုငှားဖို့ တော်ပံတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်မှန်း မောင်သိရတယ်။

ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီတောင်ပံတွေ ပျောက်ဆုံးသွားရ တာလဲ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပျောက်ပျက်သွားရတာလဲ။ မမေးပါနဲ့ လင်း။ အဲဒါ မောင်ကိုယ်တိုင်မေ့ထားချင်တဲ့ အတိတ်ပါ။ အခုအချိန်မှာ မောင်ဟာ တစ်ခါတစ်ခါ လင်းကိုနာကျင်လို့စိတ်နဲ့ အော်ငေါက်မိ တယ်။ လင်းရဲ့ အသံလေး တိုးရှုတ်မိဝင်လို့ ငိုရွှိက်သံလေးသဲ့သဲ့ ထွက်လာရင်လည်း မောင်မို့ပဲ လင်းကျေနပ်အောင် ချောမိပြန်ရော။

လင်းရဲ့အသွေးအသားထဲမှာတော့ ဒီလိုမဟုတ်ခဲ့ဘူး ထင် တယ်နော်။ ဒါကြောင့်မို့ လင်းဟာ တစ်ခါတုန်းက မောင့်ကိုမရွေး

ချယ်ဘဲ လက်လွတ်စပယ်ထားခဲ့ရက်ဖူးတာပေါ့။ မောင် သဘောမကျ တဲ့၊ သဘောတူခွင့်ပြုချက်မပေးနိုင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို လင်းလုပ် မယ်ဆိုတုန်းကပေါ့။ လင်းရဲ့အလုပ်ဟာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ အလုပ်ပေ မယ့် မောင့်ရဲ့ဆန္ဒကတော့ လင်းကို အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ မလုပ်စေချင်တာ။ မောင့်မှာ ခိုင်မာတဲ့တခြားအကြောင်းပြချက် ရှာလို့မရနိုင်ပေမယ့် အဲဒီမှာတော့ လင်းကိုမောင် ခွင့်မပြုချင်ဘူး။ မောင်လင်းကို အဲဒီအ လုပ်မလုပ်ဖို့ အထပ်ထပ်တောင်းပန်တယ်။ လင်းရှေ့မှာ ဒူးမထောက် ရုံတမယ်ပါပဲ။ လင်းက မောင့်ကို လှည့်မကြည့်ခဲ့ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ပြတ်သားယောင်လည်းဆောင်တတ်တဲ့ လင်းပေါ့။ အဲဒီအလုပ်ကို မလုပ်ရရင်ဘဲ ချက်ချင်းသေဆုံးသွားတော့မလို့လို့နဲ့။ လင်းဟာ အသည်းမာသယောင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညှာတတ်ခဲ့ပါရဲ့။

မောင်ကတော့ လင်းကမောင့်ကို လျှော့တွက်ခဲ့တာလို့ပဲ ဒီကနေထိ နာကျင်ဆဲပဲ။ လင်းက မောင့်ကို ပြောသလိုဖြစ်မယ့် ကောင်လေးလို့ ထင်တာမဟုတ်လား။ မောင်လင်းကို ညပေါင်းများ စွာတောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်။

‘လင်း အဲဒီအလုပ်လုပ်လို့ ဝင်ငွေဘယ်လောက်ရမလဲဟင်။ အဲဒီဝင်ငွေရဲ့ဘယ်နှစ်ဆ လင်းယူမလဲပြော၊ မောင်ပေးမယ်။ အဲ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့ လင်းရယ်’ ဆိုတော့ လင်း ဘယ်လိုပြန်ပြော ခဲ့လဲ။

‘မောင်ပေးတဲ့ပိုက်ဆံကိုယူရင် လင်းက မောင်ပိုက်ဆံပေး ထားတဲ့ မိန်းမဖြစ်သွားမှာပေါ့’ ... တဲ့။

လင်းရယ် ... အဲဒီအလုပ်မလုပ်ဘူးဆိုရင် လင်းတို့အိမ် ဖိနပ်ချွတ်မှာ လင်းကိုမောင် လာထိုင်ကန်တော့ပါ့မယ် ဆိုတာတောင် လင်းက ပြောလို့မရခဲ့ဘူးနော်။

အဲဒီလောက်ထိ ယောက်ျားတန်ဖွဲ့ လင်းကိုတောင်းပန်တော့ လင်းကမောင့်ကို အထင်သေးတာပေါ့။ မောင်တော့ အဲဒီလိုပဲထင်

တယ်။ ပြီးတော့ လင်းက မောင့်ကိုစော်ကားသလိုပဲ။ မောင့်အချစ်တွေ
ကို လင်းက စော်ကားလိုက်သလိုပါပဲ။ နောက်ဆုံး လင်းရယ်၊ လင်း
လုပ်မယ့်အလုပ်နဲ့ မောင်နဲ့ ကြိုက်ရာရွေးစမ်းပါဆိုတာတောင် လင်းက
'အလုပ်ကိုပဲ ရွေးရမှာ' ... တဲ့။

ကဲ ... အဲဒီလောက် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ချင်
တဲ့ မိန်းမကို မောင်မလိုချင်တော့တာ လင်း အပြစ်မတင်ပါနဲ့တော့။

လင်းကိုမောင် တစ်ခုတော့ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။

'မင်း နောင်တရလိမ့်မယ် လင်း' လို့။

လင်း ဘယ်တော့မှမလျော့ဘူးနော်။

'မောင်လင်းကို တကယ်ချစ်ရင် ခွင့်ပြုပေးလိမ့်မယ်' တဲ့
လား။ မောင်ချစ်ခဲ့ပါတယ် လင်း။ လင်းရဲ့ အလုပ်ဝင် အင်တာဗျူး
တွေကို ကိုယ်တိုင်လိုက်ဖို့တာ ဘယ်သူလဲ။ ပြီးတော့ လင်းရဲ့အလုပ်
ဝင်စနေတွေမှာ ရုံးသွားရုံးပြန် ဘယ်သူကြိုပါသလဲ။ ဒါပေမဲ့ လင်း
နောက်တော့ မောင်တို့ဝေးသွားတာပဲနော်။

* * *

လင်းကြောင့် မောင့်ရဲ့ယောက်ျားမာနတွေ ယိုင်လဲလုလု
ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ လင်းရဲ့ ခေါင်းမာငြင်းဆန်မှုဟာ မောင့်ရဲ့အတ္တကို
တည့်တည့်ထိတဲ့ မြားတွေပါပဲ။ လင်းကို နိုင်ချင်လို့ အလျော့ပေး
တောင်းဆိုရလေ၊ မောင့်မှာ ပြန်လိုချင်တဲ့ပမာဏ များလာလေလေပဲ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ထိန်းချုပ်မှု ကင်းလွတ်လုလု
အခြေအနေဆိုတာ ဒီလိုမျိုးအခြေအနေလား။ မောင်အသေအချာ
တော့မပြောပြတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ မောင့်စိတ်တွေ
လေးလံနေတယ်။ တစ်ခုခုကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြုလုပ်ချင်နေတယ်။
ပေါက်ကွဲလုလုစနက်တံဖြုတ်ပြီးသွားတဲ့ လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးလိုပဲ။
အချစ်လား။ အမုန်းလား မကျွဲပြားတော့တဲ့ ဒေါသ အတ္တတွေဟာ
ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေခဲ့တာပေါ့ ...။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ လင်း ...။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မောင့်ရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ အံ့ဩဖွယ်တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ခဲ့တာပါ။ ဝတ်မှုန်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ မောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်လာတယ်။ ဝတ်မှုန် နေမကောင်းဘူး တဲ့။ ပြီးတော့ ဆေးကျောင်းက အပတ်စဉ်စာမေးပွဲတွေလည်း ခဏခဏ ကျသတဲ့။ ဝတ်မှုန်ဟာ မောင့်စိတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေသတဲ့ ...။

မောင် ရောက်သွားတော့ ဝတ်မှုန် တကယ်ပဲနေမကောင်းခဲ့ဘူးလေ။

လင်းရေ ... အဲဒါဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပထမဆုံး သစ္စာမဲ့မှုပုံပြင်အစလား။ မောင်ဟာ မှားနေမှန်းသိလျက်နဲ့ ဆက်လျှောက်ချင်လာခဲ့တယ်။ ရှေ့မှာ ဘာတွေတွေ့မလဲ ... ချောက်ကမ်းပါးဖြစ်ဖြစ်၊ တောင်ထိပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ မောင် ရင်ဆိုင်ကြည့်ချင်လာတယ်။

ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး လင်း ...။ မောင့်ကြောင့်ပါပဲ။ အရာအားလုံးဟာ မောင့်ရဲ့ မချုပ်ထိန်းနိုင်မှုအပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မောင့်ရဲ့ ပါးနပ်စွာ လှည့်ဖျားနေထိုင်နိုင်မှုအပေါ်မှာ အဆင်ပြေပါလိမ့်မယ်လို့ မောင် ထင်ထားခဲ့မိတယ်။

အဲဒါမှားတယ် လင်း ...။

လင်းကိုမောင်လျှော့တွက်ခဲ့မိတာ ဒီတစ်ခုတော့ အလွဲကြီးလွဲ တာပဲ။ လင်းက ပါးနပ်စွာ မောင့်ဝှက်ဖဲကို လှန်နိုင်ခဲ့တယ်လေ။

အဲဒီတော့မှ လင်းက မျက်ရည်ကျသတဲ့။ မောင့်ကို တလိုဝိုသတဲ့။ မောင်ထင်တာမမှားရင်တော့ လင်းရယ် ... မောင်တို့လမ်းခွဲပြီးမှ လင်းဟာ မောင့်ကိုချစ်တဲ့အကြောင်း ပိုပြောလာသလိုပဲ။ လင်းနှင်းဆီဟာ အရှုံးကိုမုန်းတဲ့ မိန်းမပီပီ သူ မပိုင်ဆိုင်လိုတဲ့အရှုံးအတွက် မောင့်ကိုချစ်တယ် အခါခါပြောပြီး အနိုင်ယူဖို့ကြိုးစားတယ်လို့ မောင်ကစွပ်စွဲရင် ငြင်းမှားလား လင်း။ လူတစ်ယောက်ကို

ချစ်ရင်လည်း ချစ်တယ်လို့ ပြောလို့ရပြီး မုန်းရင်လည်း ချစ်တယ်လို့ ပြောလို့ရသတဲ့ လင်းရေ ...။

မောင့်ကိုလင်း တကယ်ချစ်ခဲ့တာပဲဖြစ်ပါစေလို့ ... အငြိုး အတေးကင်းကင်းနဲ့သာ မောင် ဆုတောင်းမှာပါ လင်း။ မောင့် စိတ်ထဲမှာတောင် အခါများစွာ လင်းကို နာကြည်းခံရခက်ပေမယ့် အကြိမ်တိုင်းရဲ့အဆုံးသတ်က ချစ်ကြင်နာတဲ့ သနားစိတ်ဆိုတော့ လင်းရယ် ... မင်းသွေးထဲကအတ္တကလည်း သိပ်များများကြီး ဒုက္ခ ပေးနိုင်မယ်မထင်ပါဘူးလေ။

* * *

မာနကသတ်လို့ လင်းအချစ်သေတယ်။

မပြတ်သားမှုတစ်ခုက ဖြတ်ချလိုက်လို့ မောင်နဲ့လင်းရဲ့ ချစ်သူဘဝလေး တိုတောင်းအဆုံးသတ်ခဲ့ရတယ်။ ပျက်သွားတဲ့ အိပ်မက်တွေထဲမှာ မဆောက်ရသေးတဲ့ အနာဂတ်အိမ်ကလေး ပြိုကျသွားရတယ်။

သံသယမိုးကောင်းကင်အောက်မှာ အမှန်တရားရဲ့စကား လုံးတွေ တောင်ပံမဲ့ခဲ့တာပေါ့ လင်း။

ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ မောင်တို့နှစ်ဦးကြားက အဖြူ ရောင်တွေက လူးလဲထရပ်ခဲ့ကြပုံရတယ်။

ပြီးတော့ လင်းပိုင်ဆိုင်တဲ့ အနက်ရောင်ပိုးမျှင်အိမ်။ လင်း နှင်းသီရဲ့ အရောင်ဆိုးထားတဲ့ ဒုက္ခတွေကို အလုံးစုံသိပြီးတဲ့ မောင်။ အဲဒီဆက်ခွယ်မှုရဲ့ နောင်ကြိုးအိမ်ထဲကတော့ လင်းဟာ လွတ်အောင် မရုန်းနိုင်ခဲ့ဘူးပဲ။ လင်းရဲ့ဒုက္ခ၊ လင်းရဲ့အခက်အခဲအားလုံးကို သိ ရှိမျှဝေ ခံစားခဲ့ပြီးတဲ့မောင့်နေရာမှာ နောက်တစ်ယောက်ကို လင်းက အစားထိုးခက်ခဲ့မှာကိုလည်း မောင် ကိုယ်ချင်းစာမိရဲ့။

ပြီးတော့ အရာအားလုံးအတွက် မောင့်ကို လင်း အားကိုး

ယုံကြည်ခဲ့သမျှကိုလည်း မမှားခဲ့ဘူးဆိုတာ သက်သေပြချင်လာ
တယ်။

မောင်ဟာ လင်းကို အစ်မတစ်ယောက်လိုတော့ စောင့်
ရှောက်ချင်ပါသေးတယ် လင်း။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဝန်မခံတဲ့
ရင်ဘတ်ထဲက ချစ်ခြင်းတရားတွေနဲ့ပေါ့ လင်းရယ် ...။

လင်းရဲ့ မလှပတဲ့ ဘဝအိမ်ကလေးရဲ့ အမှောင်ယံမှာ
မောင် ဟာ ဟိုအရင်လို ကြယ်စင်အလင်းတွေ ပေးချင်နေသေးသလို
လင်း ကလည်း အဲဒီကြယ်ရောင်လေးကို တပ်မက်ဆဲပဲ။

ဒီလိုနဲ့ မောင်နဲ့လင်းရဲ့ စိတ်တွေ ရင်းနှီးဆဲပါပဲ။ အိမ်မှာ
ပြဿနာဖြစ်တိုင်း လင်းဟာ မောင့်ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်ဆဲပဲ။ မောင်က
လည်း လင်းကျေနပ်စေနိုင်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျ
မြဲပါပဲ။

ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း လင်းရင်ထဲက ပွင့်အံ
ကျလာတဲ့ အမှန်တရားရဲ့စကားသံတွေဟာ မောင့်အတ္တကို ဆူဝေ
စေလို့ လင်းနဲ့မောင် ပြဿနာဖြစ်ရပြန်တယ်။ အများအားဖြင့်တော့
မိုးနန္ဒကြောင့်ပဲ။ □

‘မိုးနန္ဒ’

သူက လင်းဆိုတဲ့နင်းဆီပန်းလေးကို မကြာခဏနွမ်းရော်
သွားအောင် အပူရောင်တွေလျှံစေတတ်တဲ့ လင်းရဲ့မောင်ငယ်လေး
လေ။ တစ်ခါတော့လည်း မောင်ဟာ လင်းကိုဒေါသထွက်လွန်းလို့
လေး၊ ငါးရက်မက လင်းရဲ့ဖုန်းကိုပြန်မဖြေဘဲ ပစ်ထားမိရဲ့။ လင်းက
ပြောတယ်။

‘လင်းဘဝမှာ အတိတ်ကိုပြန်သွားလို့ ရမယ်ဆိုရင်လေ
ဘယ်အရာကိုမှ လင်းမလိုချင်ဘူး။ မောင်နဲ့လင်းရဲ့ အတ္တအမှား
တွေကို ပြင်ဖို့လည်း ပြန်မသွားချင်ဘူး။ ဘယ်သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့
အတိတ်ကိုမှ လင်း မပြင်ဆင်ချင်ပါဘူး။ မိုးနန္ဒငယ်ငယ်က အချိန်
လေးကိုပဲ ပြန်သွားလိုက်ချင်တာ ...’ တဲ့။

မောင့်မှာ ဒေါသထွက်လွန်းလို့ စကားမပြောနိုင်အောင်ဖြစ်
ရတယ် လင်း။ အဲဒါဆို မင်းငါ့ဆီ ဘာလို့ ဖုန်းတွေခေါ်နေသေးလဲ
လင်းရဲ့။ စိတ်ထင်တိုင်းကြုံနေတဲ့ မိုးနန္ဒရဲ့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်တွေ

အောက်မှာ တစ်စစ်ပဲ့ကြွ ကျိုးပဲ့လာတိုင်း အရှုံးမတစ်ယောက်လို ငါ့ရဲ့ ဖြေသိမ့်ချော့မော့သံကို ဘာလို့တောင်းခံနေသေးလဲ။ မင်း အဲဒီလောက်ချစ်နေတဲ့ မင်းမောင်လေးပေးတဲ့ ဒုက္ခတွေကို ချစ်ခင် ကြင်နာစိတ်အပြည့်နဲ့ သည်းညည်းခံနေနိုင်အောင် ကြိုးစားလိုက်ပေါ့။

‘လင်းကတော့ မိုးနန္ဒကိုသနားတာပါပဲ မောင်ရယ်’ တဲ့။

တကယ်တမ်းသနားရမှာက မင်းကိုယ်မင်း သနားဖို့ ကောင်းတာ လင်း။ မိုးနန္ဒက သူ့ရှိတဲ့နေရာတွေမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မလာစေတော့ လင်းနင်းဆီဟာ ထမင်းစားပွဲမှာ ထမင်းစားနေ တုန်းဆိုလည်း ရှောင်ဖယ်ပေးရသတဲ့။ အိမ်ရှေ့ခန်းနဲ့ အတွင်းခန်း ဆက်ရာတံခါးကို နေ့ဝက်စာလောက် ပိတ်ထားတဲ့အခါ လင်းဟာ အိမ်ရှေ့ခန်းလေးတစ်ခုမှာပဲ နေ့ဝက်စာ အချိန်ကုန်လို့၊ ခြေသံ ပြင်းပြင်းနဲ့ မိုးနန္ဒ အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာတဲ့အချိန်ဆို အေးချမ်းချင် တဲ့အမေက လင်းကို အိပ်ခန်းထဲကို အမြန်ဝင်ခိုင်းတတ်တယ်။ ဒါတောင် ခြေလှမ်းကျဲကြီးတွေနဲ့ မိုးနန္ဒက အနားကိုအရင်ရောက် လာတဲ့အခါ

‘ငါလာနေတာမြင်ရဲ့သားနဲ့ အခန်းထဲမဝင်သေးဘူးလား’

... ဆိုကာ ထိုးနှက်ကန်ကြောက်တဲ့အခါ လင်းဟာ ကိုယ် ပိုင်အိပ်ခန်းလေးထဲဝင်လာပြီး မောင့်ဆီ ဖုန်းခေါ်တော့တာပဲ။

‘မောင်မရှိဘဲ လင်း နေလို့မရဘူး မောင်။ အခန်းတံခါး ကိုတွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်တာနဲ့ လင်းဟာ သေဖို့ရက်ကိုစောင့်နေရ တဲ့ မျှော်လင့်ချက်မဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ တစ်ယောက် ယောက်နဲ့ ဖုန်းပြောပြီးရင်မဖွင့်ရလျှင် လင်း ရှူးသွားလိမ့်မယ်။ ဒါပေ မယ့် မောင်၊ လင်း အဲဒီလိုရင်ဖွင့်ဖို့ကလည်း လင်းရင်ထဲမှာ ယုံ ကြည်နေသူတွေမှ ...။ ပြီးတော့ လင်းအတွက် အချိန်ပေးနိုင်တဲ့ သူမှ။’

မောင်ကတော့ လင်းကို အစ်မချင်းလည်း စာနာနိုင်ခဲ့ပါ

တယ် လင်း။ ပြီးတော့ မိုးနန္ဒဆိုတာ မောင့်လက်ပေါ်မှာကြီးလာ တာမဟုတ်ရင်တောင် မောင့်မျက်စိရှေ့မှာ ထွားကျိုင်းလာတဲ့ကလေး ပါ။ စည်သူဝေရဲ့ ပြတ်တောက်စိမ်းကားတဲ့ သံယောဇဉ်အောက်မှာ အစ်ကိုငတ်လာတဲ့ မိုးနန္ဒဟာ မောင့်ကိုလည်း ခင်တွယ်ခဲ့ဖူးပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်လှတဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင်လူငယ်ကို မောင်လည်း လက်လျှော့ခဲ့ရတယ်လေ။ ပြီးတော့ လင်းရယ် ... 'မိန်းမနဲ့ယောက်ျား ဆိုတာကို ခွဲခြားသိမြင်စေလို့ တစ်ဖက်သတ် အခွင့်အရေးပေးအုပ်ချုပ်လာတဲ့ လင်းအဖေရဲ့ အလိုလိုက်ထားတဲ့ သားတစ်ယောက်ကို လင်းနဲ့ပတ်သက်ခြင်းရှိသူအဖြစ်သာ သိထား ခြင်းခံရတဲ့ မောင်က ဆက်ဆံစရာနည်းလမ်းလည်း များများမရှိလှပါ ဘူး။ မောင့်ရဲ့ ပင်ကိုစိတ်အရ မောင်ဟာ သူတို့ကို အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းနဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းရှိသမျှသည်းခံပြီး လူကြီးတစ်ယောက် လိုဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်။ မောင် ဘာလို့သူတို့နဲ့ခပ်တန်းတန်း အရော မဝင်တဲ့ဆက်ဆံနည်းကို ရွေးချယ်ခဲ့ရလဲ၊ လင်း သိလား။

ပထမဆုံးမောင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ စည်သူဝေရဲ့ ဖန်ခွက်ကွဲစတစ် ခုက စလို့ပဲ လင်း။ လင်းကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့ မောင်ဟာ အဝေးကြီးကတည်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်လာတဲ့သူပါ။ လင်းနဲ့ မောင် ရယ်၊ မိုးနန္ဒရယ် အတူတူရှိခိုက်မှာ လင်းကိုမိုးနန္ဒက မောင့်ရှေ့မှာ အော်ငေါက်ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ မောင် ချက်ချင်းပဲသူ့ကို ...

'မင်း အစ်မကို အဲဒီလိုပြောစရာမလိုဘူး။ အထူးသဖြင့် ငါ့ရှေ့မှာ နောက်တစ်ခါပြောတာတွေရင် မင်းနဲ့ငါအတွေ့ပဲ'

လို့ တင်းမာခက်ထန်တဲ့ လင်းတောင် ကြောက်လန့်တတ် တဲ့မျက်နှာထားနဲ့ ပြောလိုက်တော့ မိုးနန္ဒဟာ မောင့်ရှေ့မှာ လင်း ကို ရိုသေလာခဲ့တယ်နော်။ ဒါတောင် လင်းရဲ့မောင်က မောင့်ကိုစမ်း ချင်သေးတာ။ မောင်သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီးကိုင်ပေါက်လို့ရတယ် ဆိုတာ သူမယုံဘူးလေ။ မောင်တို့ shopping ထွက်တဲ့ Plaza ထဲ

က အမျိုးသားနားနေခန်းကို အတူဝင်ရင်း သူ့ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့် ပြီး ကြမ်းခင်းပေါ်အသာချပြလိုက်တဲ့ အခါမှာတော့ မိုးနန္ဒဟာ မောင့်ကိုတော်လှန်ဖို့ မစဉ်းစားရဲတော့ဘူးပေါ့။ လင်းရယ်... ဒါပေမယ့် မောင့်မျက်ကွယ်ရာအရပ်မှာတော့ လင်းက မိုးနန္ဒအဖိနှိပ်ခံ ပန်းတစ်ပွင့်ပါ။ အဲဒီပန်းက အစွမ်းရှိသမျှဆူးအတိနဲ့တော့ ချွန်မြခဲ့ တာပဲမဟုတ်လား။ မောင်က လင်းပိုင်ဆိုင်တဲ့ အချွန်မြဆုံးဆူးတစ် ခက်ပေါ့။

ဒါပေမယ့်အဲဒီဆူးဟာ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း လင်းကို ပြန်စူးစေသေးတယ်လေ။ အကိုင်မတတ်ရင်တော့ ဆူးစူးခံရမှာပဲ လင်း။ ဘယ်ဆူးမဆို သူ့ရဲ့ဂုဏ်သတ္တိက ထိကိုင်မိသူကို စူးရှနာကျင် စေဖို့ပဲမဟုတ်လား။ လင်းကိုမောင် နာကြည်းစိတ်တိုမိချိန်တွေမှာ တော့ မောင့်ရဲ့ဆူးဟာ လင်းကိုလည်း ဒုက္ခပေးဖို့ ချန်မထားချင် တတ်ဘူး။ အဲဒီအခါ မောင်က ဝတ်မှုန်ကို တန်ဖိုးထားချစ်မြတ်နိုး တဲ့အကြောင်းတွေ လင်းရှေ့မှာ ပြောပြတတ်တယ်။ ပထမတော့ လင်းက မောင် ပြောပြသမျှကို ဘာမှမဆိုင်သူတစ်ယောက်လို စိတ်ဝင်တစားနဲ့ စပ်စုတဲ့မေးခွန်းတွေတောင် ပြန်မေးတတ်သားပဲ။ ဒါပေမယ့် လင်းက မောင့်လို ဟန်ဆောင်မကောင်းတတ်ဘူး။ ခဏ ကြာတော့ တအိအိနဲ့ငိုရွိုက်တတ်သား မဟုတ်လား။ အဲဒီအခါကျ တော့ လင်း အငိုတိတ်အောင် မောင်ပဲ ချောရပြန်တာပေါ့။ လင်း ရယ်မောလာတဲ့အခါ မောင်က လင်းကို ရယ်အောင်၊ ငိုအောင် လုပ်နိုင်တဲ့သူဆိုတာ လင်း ယုံပြီမဟုတ်လားလို့ မေးဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် လင်း။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို မိတ်ဆွေ ကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့စည်းဘောင်ထဲက လင်းကိုကာကွယ်ပေးရတာ မလုံလောက်ခဲ့လို့ မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မချမ်းသာခဲ့ပါဘူး။ လင်းကို ခုခံဖို့တွန်းအားတွေပေးပြန်တော့ လင်းက 'ခွန်အားမမျှ ခဲ့တဲ့သူ' တဲ့။ ပြီးတော့ အမေက လင်းထိခိုက်နာကျင်ရတာတွေကို

လင်းထက်ပိုလို့ နာကျင်တတ်ပြီး အလွယ်တကူ အလျှော့မပေးတဲ့ လင်းကိုသာ အခါခါဆူတော့တယ်။

‘ကိုယ့်အသားနာမှာမှ ကိုယ်မကြောက်ရင် သူတို့နဲ့ ယှဉ်ပေါ့’

... လို့ဆိုတော့ လင်းက နှစ်ခါမှာတစ်ခါတော့ ခေါင်းမာမြဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီအခါ အမေကလည်း

‘သူတို့သွားဆို သွားလိုက်ပေါ့။ အခန်းထဲဝင်ဆို ဝင်နေလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ နင်ကိုယ်တိုင်ကိုက အသားနာရမှကျေနပ်ရင်လည်း အသေသတ်သွားပစေ၊ ငါဝမ်းမနည်းတော့ဘူး’ တဲ့။

‘အမေတစ်ယောက်လုံးတောင် ထွက်သွားဆို ထွက်သွားလိုက်တာပဲ။ ခိုင်းရင်လုပ်ပေးလိုက်တယ်။ နင်လိုချင်တဲ့ ပျော်ရွှင်သာယာတဲ့ မိသားစုဘဝဆိုတာ ဒီမိသားစုထဲမှာ ဘယ်တော့မှ မရနိုင်တော့ပါဘူးဆိုတာ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ’

လင်းကတော့ ငိုဖို့ပဲတတ်တယ်ထင်ပါရဲ့။ မောင်ကတော့ ချော့မြူရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ အော်ငေါက်ဖို့ပါ ကျွမ်းကျင်လာပြန်တယ်။

‘လင်း... မင်းကငါ့ကို ဒုက္ခပေးနေတာပဲ။ မင်းနဲ့ငါဟာ သူငယ်ချင်းကောင်းတွေရဲ့ အနေအထားပဲရှိတော့တယ်။ မင်းကိုငါ တရား ဥပဒေအရ မဆိုင်ဘူး။ မပိုင်ဘူး လင်း။ အဲဒီတော့ မင်းကို ဘယ်လို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကာကွယ်လို့ရမှာလဲ။ အဲဒီလမ်းကိုလည်း မင်းပဲရွေးခဲ့ တာ လင်း။ ဘာကိုမှ ပြင်လို့မရတော့တဲ့အချိန်မှာ ငါမတတ်နိုင် တာတွေနဲ့ ငါ့ကို စိတ်ဒုက္ခ မပေးသင့်ဘူး’

‘တစ်နေ့ တစ်နေ့ မင်းငိုသံတွေထဲမှာ ငါပျော်နေတယ် ထင်လို့လား’

* * *

လင်း...။ နောက်ဆုံးတော့လည်း အလျှော့ပေးတတ်သူ ဟာ မောင်ပါပဲ လင်း။ မောင့်စိတ်အလိုမကျတိုင်း အမျိုးမျိုး အော်ငေါက်တတ်တဲ့အခါမှာလည်း လင်းက သည်းခံတတ်သားပဲ။ ဒါ

ကြောင့်ထင်ပါရဲ့ လင်းရယ်။ လင်းကိုမောင် အဲဒီပြဿနာတွေထဲက ဘယ်လိုကူညီရမလဲ ဆိုတာကိုပဲ အထပ်ထပ်စဉ်းစားနေမိတယ်။

'ငါ မင်းကိုဒီအတိုင်းတော့ မထားခဲ့ပါဘူး လင်း။ ငါ နည်းလမ်းရှာနေပါတယ်'

ဟုတ်တယ် လင်း။ မောင်ဟာလင်းကို လိုအပ်မယ်ထင်သမျှ အတတ်ပညာ၊ အသိပညာတွေကို လင်းဘဝတစ်လျှောက်ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့သာ အကြံပေးကူညီခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေါသကြီးတတ်တဲ့ မောင့်စကားလုံးတွေကိုတော့ လင်းက အံ့ကြိတ်ပြီးခံတတ်ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းမာလှပြီး အနိုင်လိုချင်တဲ့ လင်းက မောင်မချော့မချင်း အလျော့မပေးတတ်ဘဲ မောင့်စကားလုံးတွေရဲ့ နောက်ဆုံးသောပျော့ပျောင်းမှုကို စောင့်တတ်တာပဲမဟုတ်လား။ အဲဒီလိုနဲ့ မောင်ဟာ လင်းအတွက်ကြောင့်ပဲ လင်းမောင်နှစ်ယောက်နဲ့ ခဏခဏထိပ်တိုက်တွေ့ရတတ်တယ်။ လင်းရဲ့သူရဲ ကောင်းကို အမေကိုယ်တိုင်က အသိအမှတ်ပြုလာတော့ လင်းမောင်တွေရဲ့ ယောက်ျားမာနက ဟုန်းဟုန်းတောက် မောင့်ကို ပြဿနာရှာလာတာပေါ့။

အဲဒီလိုနဲ့ မောင့်သိက္ခာကိုလည်း သူတို့ ထိပါးလာကြတယ်။ မောင့်ရဲ့မုန်းတီးမှုထဲမှာ လင်းဟာလည်း စက်ကွင်းမလွတ်ခဲ့ဘူးပဲ။

လင်း . . .။ အခုတော့ မောင်ဟာ လင်းရဲ့မျက်နှာကို နောက်တစ်ခေါက်မမြင်ရစေရဲ့လို့ သစ္စာဆိုထားတဲ့သူဖြစ်နေပြီ။ လင်းကတော့ မျက်ရည်သာကျတတ်တဲ့ မောင့်ကျောက်ရုပ်ပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုအရင်ကတည်းက မောင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ သုံး၊ လေးလနေလို့မှတစ်ခါ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့စရာအကြောင်း ကိစ္စမရှိလျှင် မတွေ့ဖြစ်ကြတာမို့ မထူးတော့တာလား မသိဘူး။ ဒါမှမဟုတ်လည်း လင်း က မောင့်ရဲ့စကားတည်တတ်တဲ့အကျင့်ကို သိနေလို့ အပင်ပန်းခံပြီး မတောင်းဆိုတာလား၊ မောင့်ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့လား။ ဒီတစ်ခုကို အတင်းအကျပ် မတောင်း

ဆိုတာတော့ မောင်အံ့ဩမိတယ် လင်း။ မောင်ရယ် အဲဒီစကား ကိုပြင်ပါလို့ လင်း ကျီမကျခဲ့ဘူးနော်။

မေတ္တာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်သတဲ့ လင်းရေ။ မောင်နဲ့လင်း မှာ ဘယ်သူ့မေတ္တာက ဘယ်သူ့ကိုရောင်ပြန်ဟပ်တယ်ဆိုတာ သေ သေချာချာခွဲခြားမသိနိုင်ပေမယ့် မောင်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အဲဒီ မေတ္တာဆိုတဲ့ ပြယုဂ်တစ်ခုရှိနေတာကပဲ ခိုင်မြဲခြင်းတစ်ခု ထင်ပါရဲ့။

ဟုတ်တယ် လင်း... အခုလင်းနဲ့မောင်ရဲ့ကြားမှာ ရှိနေ တာက အဖြူရောင်ကားချပ်တစ်ခုပဲ။ ဘယ်လိုဆေးရောင်မှ စွန်းပေ ခြင်းမရှိတဲ့ အဖြူရောင်ပါ။ အဲဒီ အဖြူသားပေါ်ကို တစ်ယောက် ယောက်က အနီရောင်ဒေါသတွေ လှမ်းပက်လိုက်ရင် ဒေါသနဲ့ နီစွေး သွားမှာပေါ့။ အညိုရောင်အတ္တတွေ လောင်းချလိုက်ရင်လည်း အတ္တ ညိုပူပူတွေ စွန်းထင်းသွားလိမ့်မယ်။ အစိမ်းရောင်မှသားတွေ တင်လာ တဲ့အခါ စိမ်းကားခြင်းအတိုင်း မျက်နှာလွဲမိမယ်။ လင်း မှတ်မိဦးမ လား။ မောင်တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ဆော့ကစားခဲ့ဖူးတဲ့ အရောင်တွေ အားလုံးကို စုပေါင်းမွှေရမ်းပြီး အဖြူရောင်တစ်ခု ပေါ်လာအောင် လုပ်တဲ့နည်းကိုလေ။ မောင်ငယ်ငယ်ကတော့ အဲဒီနည်းကို စမ်းသပ် ဖူးတယ် လင်းရဲ့။ စက္ကူတစ်ရွက်ကိုစက်ဝိုင်းပုံညှပ်၊ ပြီးရင် အချင်း မျဉ်းတွေနဲ့ စက်ဝိုင်းစိတ်လေးတွေ ဖြစ်အောင်ဆွဲ၊ စက်ဝိုင်းစိတ်တစ်ခု စီမှာ ဆေးရောင်တစ်ခုစီ ခြယ်၊ အရောင် ၇ မျိုးစုံသွားတဲ့အခါ အောက်ခံကပ်ထူတစ်ခုမှာကပ်ပြီး ဗဟိုချက်ကနေ ခဲတံလေးနဲ့ဖောက် လို့ စားပွဲပေါ်မှာ ချာချာလည်အောင် မွှေရတာလေ။ စက်ဝိုင်းလေး လည်း ချာချာလည်နေရော။ အရောင်တွေအားလုံးရဲ့ တစ်မျိုးစီ ဂုဏ်သတ္တိတွေပျောက်ပြီး အဖြူရောင်စက္ကူစပဲ ပြန်ဖြစ်သွားရော။ မောင် တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်။ လင်းနဲ့မောင်ဟာလည်း နှစ်ဦးကြားမှာ စိတ်ခံစားမှု အရောင်ပေါင်းစုံ ခြယ်သပြီးမှ အချိန်ဆိုတဲ့ယန္တရားနဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုးစုံက ချာလည်လှည့်လိုက်တဲ့အခါ အဖြူရောင်တစ်ခု

သာ မောင်တို့ကြားမှာ ပြန်ပေါ်လာတာပေါ့။

အဲဒီအဖြူရောင်ဟာ ဘယ်တော့မှ မပျက်တော့မယ့် အဖြူရောင်လေ။ ပြီးတော့ ဘယ်လိုအရောင်မှ ထပ်တင်လို့မရတော့တဲ့၊ ထပ်တင်ခွင့်မရှိတော့တဲ့ အဖြူပါ လင်း။ ချာလည်လည်နေတဲ့ စက်ဝိုင်းရဲ့ လည်ပတ်နှုန်း ရပ်သွားတဲ့အခါ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အဖြူရောင် ပျောက်ဆုံးလို့ မူလစွန်းထင်းခဲ့တဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းစီက ဆေးရောင်တွေပြန်ပေါ်လာသလိုပဲ လင်းနဲ့မောင့်ကြားက အဖြူရောင်မေတ္တာတစ်ခု ပျောက်ဆုံးသွားရင်လည်း မောင်တို့ကြားက အရောင်စုံ ခြယ်သထားတဲ့ နှစ်ဦးပိုင် စိတ်ခံစားမှုတွေက အစီအရီပေါ်လာလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ လည်ပတ်နှုန်းမရှိတဲ့အခါ ခဲတံချွန်လေးပေါ်မှာ ရပ်တည်ထားတဲ့ စက်ဝိုင်းချပ်လေး စွေစောင်းလဲကျသလိုမျိုး အဖြူရောင်တစ်ခု ပျောက်ဆုံးတဲ့အခါ မောင်နဲ့လင်းကြားက ခဲဆန်ချွန်လေးနဲ့ တူတဲ့ အသေးငယ်ဆုံးသော သံယောဇဉ်ဒေါက်တိုင်လေးဟာလည်း ပြိုလဲသွားမှာပါ။ မောင်တို့ဟာ အဲဒီလို ရွေးချယ်စရာမရှိတဲ့ အဖြူရောင်စက်ဝိုင်းလေး အလည်ရပ်သွားမယ့်အချိန်ကို စောင့်ကြည့်နေရတဲ့လူတွေ ဖြစ်နေပြီ လင်း။ မောင်တို့ကြားထဲက အဖြူရောင်မေတ္တာဟာလည်း ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိတော့တဲ့ ရိုးသားခြင်းတစ်ခုပါပဲ။

လင်းကတော့ အဲဒီစက်ဝိုင်းပေါ်ကို မျက်ရည်စက်တွေခြွေချတတ်ရဲ့။ စွန်းပေစေခဲ့သမျှတို့ကို မျက်ရည်နဲ့ဆေးဖို့ ကြိုးစားတာလားလင်း။ အဲဒီလို ဆေးကြောလို့ရမယ်လို့လည်း လင်း ထင်မှတ်မှားနေပါလား။ လင်းက စွပ်စွဲလာမယ့် မောင့်ရဲ့အတ္တတို့အတွက်ရော ဘယ်လိုအရာနဲ့ ဖြေပျောက်ပစ်နိုင်မယ်ထင်လဲ လင်း။ လည်ပတ်နေတဲ့ အရာတိုင်းဟာ ညီမျှတဲ့အချိုးအဆတူ အားတွေရဲ့ ဝင်ရိုးပေါ်သက်ရောက်မှုကြောင့်ပါ လင်း။ တစ်ခုခုရဲ့အလေးချိန်စွမ်းအား ပိုသွားတဲ့အခါ အချိုးအဆညီလည်ပတ်နေတဲ့ စက်ဝိုင်းလေး ရပ်သွားလိမ့်

မယ်။ အဲဒီအခါ အခုမြင်နေရတဲ့ လင်းနဲ့မောင်ပိုင်ဆိုတဲ့ အဖြူ
ရောင်ကို အရင်ဆုံးရှုံးရမှာပါ။ ဒါ့ကြောင့် မောင်ဟာ လင်းရဲ့မျက်ရည်
ကို မလိုချင်တာပေါ့ လင်း။ အမြဲတမ်း ငိုရွှိက်တတ်တဲ့ လင်းရဲ့ရွှိက်
သံဟာ မောင်အတ္တကိုဆွတဲ့ အပူမြားတွေ ဖြစ်ဖြစ်သွားတတ်တယ်
လင်း။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း လင်းဆီကရတဲ့ မောင်အငြီးငွေ့ဆုံး
သော ဂီတပေါ့။

ဒါ့ကြောင့်မို့ မောင်ဟာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ လင်းရဲ့ မျက်ရည်ကို
မမြင်ချင်ဆုံးလူပါ လင်း။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ လင်းကို မျက်ရည်ကျ
အောင် အလုပ်နိုင်ဆုံးလူလည်း ဖြစ်နေပြန်တယ်။ မောင့်ရဲ့စကားလုံး
တိုင်းဟာ လင်းရဲ့မျက်ရည်ကိုခြွေနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါတွေဟာ မောင်လုပ်
ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး လင်း။ လင်းရဲ့အတ္တကြောင့် ဖြစ်လာခဲ့ရတာတွေ။
မောင့်ကြောင့် လင်းကြေကွဲရတယ်ဆိုတာ လင်းနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ နောင်
တလိုပဲ မောင် ယူဆမှာ လင်း။ မောင်ဟာကြိမ်ဖန်များစွာ လင်း
ကို လွမ်းဆွတ်တသမိပါလိမ့်မယ်။ ကြိမ်ဖန်များစွာလည်း လင်း
ကြောင့် စိတ်ပူပင်သောကရောက်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လင်း...
လင်းကို အခါခါစိတ်နာရတာလည်း မောင်ပါပဲ။

လင်းကတော့ မောင့်အမှားကိုသာ ထောက်လိမ့်မယ်။ ဝတ်
မှုန်နဲ့ ပြန်ဆက်သွယ်ခဲ့တာဘယ်သူလဲလို့ မေးမှာပေါ့။ မောင်ဟာ
အဲဒီအမှားကို ပြင်ရမယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ပြင်နေပါတယ် လင်း။ မောင်
ဟာ ရည်းစားများသူသာ ဖြစ်ချင်တယ် လင်း။ မိန်းမနှစ်ယောက်ကို
တစ်ပြိုင်တည်း လှည့်စားသူမဖြစ်ချင်ဘူး။ လင်းကလည်း လင်းပတ်
ဝန်းကျင်မှာ လှလှပပဖူးပွင့်ခွင့်ရတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ပဲ။ မောင့်ဥယျာဉ်
ထဲမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ လင်းနှင်းဆီဟာ ရှင်သန်လိုရာမှာ ဖွေးပျံ့ခွင့်ရှိ
သော ပန်းတစ်ပွင့်ပါ။ လင်းဆိုတဲ့ နှင်းဆီသာ ပွင့်မယ်ဆိုရင် ရေ
လောင်းပေါင်းသင်ဖို့ဝန်မလေးတဲ့ မျှော်လင့်သူတွေ လင်းဘေးနားမှာ
အများကြီးရှိနေတာလည်း မောင်သိသားပဲ လင်း။ ဒါပေမယ့် လင်း

က မောင့်ဥယျာဉ်မှာပဲ နေမတဲ့။ အမြစ်တွေခိုင်ခိုင်မြဲမြဲနဲ့ မောင့်မြေ
လွှာမှာ လင်းက မရွေ့လျားခဲ့ပြန်ဘူး။ လင်း ထိုးဖောက်တွယ် ကုတ်
ထားတဲ့ နှင်းဆီမြစ်တွေဟာ အချစ်တွေချည်းမဟုတ်တာလည်း မောင်
ရိပ်မိလွယ်ခဲ့ပါတယ် လင်းရယ်။

အများကမသိတဲ့ လင်းဘဝရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေထဲမှာ
မောင်က လင်း အမြစ်တွယ်ထားတဲ့ မြေဇာပင်လား။ ဒါပေမယ့်
လင်း၊ မောင့်မြေလွှာဆီက လင်း စုပ်ယူလိုတာ သန့်စင်တဲ့မေတ္တာ
တရားသက်သက်ပဲမို့ မောင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ လင်းဟာ အခါ
များစွာတော့လည်း မာနနဲ့ခါးတဲ့ ဆူးနှင်းဆီ၊ တစ်ရံတစ်ခါတော့
လည်း သနားဖွယ် မောင့်ရဲ့ပွင့်လွှာချပ်လေးပဲ။ လူတွေရှေ့မှာ
တစ်ခါတစ်ခါ လင်းက ဆူးအပြည့်နဲ့ စိမ်းမြဟန်လည်းဆောင်တတ်
ရဲ့။

နုပျစ်ပြီး စိမ်းပြနေရမယ့်နေရာမှာ ဝါပြီးညှိုးရော်နေတဲ့
လင်းနှင်းဆီရဲ့ ပွင့်ဖတ်စိမ်းအောက်က သစ်ရွက်ခက်လေးတွေကို
တော့ မောင်သာမြင်ခဲ့တာပေါ့ လင်း။ လင်းနှင်းဆီဆိုတဲ့ ဖူးငုံ
ပွင့်ကိုသာ စိတ်ဝင်တစားရှိသူတို့ ဘယ်မြင်မိပါ့မလဲ။ အဲဒါကြောင့်
မို့လည်း တစ်ခါတစ်ခါ နေထိပန်းလို နွမ်းနယ်လာတဲ့ လင်းနှင်းဆီ
ဟာ မောင်ဆိုတဲ့ နေညှိရိပ်က မေတ္တာရည်အေးအေးကို သောက်သုံး
လန်းဆန်းဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ထင်ပါရဲ့။ □

“တစ်သက်တစ်ကျွန်းဆိုတာ
ပင်လယ်ပြာရေပြင်ကြားက
ကျွန်းထီးတည်းတစ်ခု မဟုတ်ဘူး
မနက်မိုးလင်းရင် မြင်နေကျ
ငါ့ရဲ့ကြည့်မှန်ချပ်မှာ...”

ပင်လယ်ရဲ့ အရုဏ်ဦးကို မြင်ဖူးလား လင်း ...။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနဲ့ မြေပြင်ထိစပ်နေတဲ့ အဝေးနေရာမှာ ကြယ်ရိပ်၊ လရောင်ကို ရေးရေးလေးသာမြင်နေရပြီး တဖြည်းဖြည်း အလင်းရောင်ဟာ မောင့်ဦးခေါင်းပေါ်ကို အလင်းရိပ်တွေအဖြစ် ဖြာကျလာတယ်။ ကောင်းကင်ကြီးက သွေးမရှိတဲ့လူမမာလို ဖြူဖပ်ဖြူရော်အရောင်နဲ့ အိပ်ရေးမဝတာဝ နိုးထလာတယ်။ ညိုညစ်ညစ် အရောင်နဲ့ ဘယ်လိုမှမလှတဲ့ ခဲရောင်ဖွေးဖွေး ပင်လယ်ရေပြင်ဟာ စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ မောင့်ရင်ခုန်သံတွေအတွက်တော့ ဘယ်လိုမှ အားဆေးတစ်ခွက်မဖြစ်နိုင်ပါဘူး လင်း။

ဒီနေ့နေ့လယ်ဆို မောင်ဟာ ပင်လယ်ပြင်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာရတော့မှာပါ။ အဲဒီအခါ မောင်ဟာ လင်းကို ဒီအလွမ်းတွေ အကြောင်းပြောပြမိဦးမှာလား။

လင်းကိုချစ်တဲ့မောင်က မောင့်ကို လင်း ပိုလို့စွဲလမ်းချစ်နေစေမယ့်အပြုအမူတွေကို လင်းအတွက်ဆိုတဲ့ စေတနာစိတ်တစ်ခု

တည်းနဲ့ ကြိုးစားရှောင်ကြဉ်နေတာအမှန်ပါပဲ လင်း။

ဒါပေမယ့် လင်း... သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ဆုံလို့ ဒါမှမဟုတ် မောင်တစ်ယောက်တည်း စိတ်ညစ်ညူးလာလို့ တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ မူးအောင်သောက်လာမိခဲ့တဲ့အခါ ညသန်းခေါင်မှာ လင်းအိပ်ရာဘေးက တယ်လီဖုန်းလေး ထပြည်ဦးမှာပါပဲ။ အဲဒီအခါ အိပ်ပျော်နေတဲ့ လင်းက မောင်ပဲဆိုတာသေချာနေတဲ့ အသိတစ်ခုနဲ့ 'ဟယ်လို... 'လို့ ညင်ညင်သာသာ ဖုန်းကိုင်ဦးမှာပေါ့...။

'မောင်လားဟင်'

...ဆိုတဲ့ လင်းရဲ့ ချိုရှုရှု လေသံနဲ့နဲ့လေးကြားတဲ့အခါ မောင်ဟာ ရင်ခွင်ထဲက ပွင့်ထွက်လာတဲ့အလွမ်းတွေနဲ့ လင်းကို ဘယ်လောက်လွမ်းခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ပြောပြမိလိမ့်ဦးမယ်။

ဒီလိုနဲ့လင်းရယ် ...။

သံသရာဟာ လည်နေဦးမှာပါပဲ ...။

လင်းကလည်း အဲဒီဝဋ်ကြွေးကို ကျေကျေနပ်နပ်ပေးဆပ်နေလိမ့်ဦးမယ်။ ဘယ်သူကဘယ်သူကို စတင်ခွဲခွာမှာလဲ လင်း...။ ဘယ်လိုမှပြင်လို့မရတဲ့ အမှားတွေထဲမှာ နစ်ပြီးရင်းနစ်လို့။ မောင်သိချင်နေမိတာ တစ်ခုတော့ရှိပါရဲ့...။

မောင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အဆုံးသတ်ရှိ၊ မရှိ မသေချာလှတဲ့ နောက်ဆုံးနေ့တစ်နေ့ကိုပေါ့...။ □

ရှင်မိယာ

3rd June, 2005